

Джоана Линдзи

**ОБИЧАЙ САМО
ВЕДНЪЖ**

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ОБИЧАЙ САМО ВЕДНЪЖ

Превод: Силвия Големанова

chitanka.info

Красивата племенница на лорд Едуард и лейди Шарлот Малъри — избухливата Реджина Аштън, е отвлечена от арогантния златокос прелъстител Никълъс Идън. Дяволски красив, с болезнена тайна в миналото си, негодникът опетнява доброто име на Реджи и — което е още по-лошо — събужда у нея неукротима страст. Но огнената ѝ красота също вълнува Никълъс по неповторим начин, пораждайки опасни желания, едно трагично недоразумение... както и великолепна любов, която спохожда човек само веднъж в живота...

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, 1817

Пръстите, които държаха гарафата с коняк, бяха дълги и изящни. Силина Едингтън се гордееше много с ръцете си. Показваше ги при всеки удобен случай, както сега. Подаде гарафата на Никълъс, вместо да вземе чашата му и да я напълни. Направи го с друга цел — за да остане права пред него, с гръб към огъня, който очертаваше предизвикателно тялото ѝ през прозрачната вечерна рокля. Той се бе разположил на синята плюшена софа. Даже закоравял женкар като Никълъс Идън можеше да оцени красивото женско тяло.

На лявата ѝ ръка блесна едър рубин, когато пое чашата му и наля коняк в нея. Сватбеният ѝ пръстен. Все още го носеше гордо, макар че бе овдовяла преди две години. Рубини красяха и гърлото ѝ, но даже тяхната красота не можеше да отвлече вниманието от деколтето — толкова дълбоко, че до колана на роклята в стил „Ампир“ оставаха всичко три инча. От високата талия до стройните ѝ глезени материята падаше на прави гънки. Роклята бе в наситен тъмнопурпурен цвят, който отиваше прекрасно и на рубините, и на Силина.

— Ники, слушаш ли ме?

Никълъс се беше умислил; напоследък често го виждаше такъв и това я дразнеше. Изобщо не беше чул какво му говори. Потънал бе дълбоко в мисли, в които тя сигурно не участваше. Даже не я погледна, когато му наля коняк.

— Честна дума, Ники, не е никак любезно да ме оставяш и да се рееш някъде си, когато сме насаме. — Тя стоя права пред него, докато не я погледна.

— Но за какво говориш, скъпа?

Лешниковите ѝ очи блеснаха. Ако можеше да си позволи да му покаже отвратителния си характер, щеше да тропне с крак. Какъв е предизвикателен, безразличен, какъв е... невъзможен! Само да не беше толкова добра партия.

Но тя много внимаваше как се държи и каза спокойно:

— Балът, Ники. Продължавах да ти говоря за него, но ти не обръщаш внимание. Ако искаш, ще сменя темата, но само ако ми обещаеш, че утре вечер ще дойдеш да ме вземеш навреме.

— Какъв бал?

Силина ахна от неподправено удивление. Той нито хитруваше, нито се правеше на преситен. Този човек я вбесяваше. Той наистина нямаше и представа за какво говори тя.

— Не ме будалкай, Ники. Балът на Шепфърд. Знаеш с какво нетърпение го очаквам!

— О, да — каза сухо той. — Балът, който трябва да надмине всички, и то в самото начало на сезона.

Тя се престори, че не забелязва тона му.

— Знаеш също колко отдавна чакам да ме поканят на някой от приемите на дукеса Шепфърд. Този бал обещава да бъде най-големият, даван от нея от години. Там ще бъдат просто всички, които представляват нещо.

— Аха.

Силина преброи бавно до пет.

— Така че аз ще умра, ако закъснея, макар и с част от секундата.

Устните му се разтвориха в позната присмехулна усмивка.

— Твърде често умираш, миличка. Не трябваш да вземаш толкова насериозно светската суета.

— Тоест трябва да бъда като тебе?

Ако можеше, би му го върнала тъпкано. Още малко и нямаше да може да съдържи гнева си, а това щеше да предизвика катастрофа. Знаеше, че той не харесва емоционалните изблици у другите, макар да си позволяваше да дава воля на гнева си, а това можеше да бъде крайно неприятно.

Никълъс само сви рамене.

— Можеш да ме считаш за ексцентрик, скъпа. Един от хората, които не дават пукната пара за цялата оная банда.

Съвсем вярно. Той пренебрегваше и даже оскърбяваше когото си иска. И се сприятеляваше с когото си поиска — даже с всеизвестни негодници, презрени от обществото. И никога, за нищо не угаждаше на когото и да било. Всичко, което се говореше за неговата арогантност, бе вярно. До последната пращинка. Но можеше да бъде и опустошително чаровен. Когато поиска.

Като по някакво чудо Силина обузда гнева си.

— И все пак, Ники, ти наистина обеща да ме заведеш на бала на Шепфърд.

— Обещах ли? — попита лениво той.

— Да, обеща. — Успя да го каже спокойно. — И ще ми обещаеш да дойдеш и да ме вземеш навреме, нали?

Той пак сви рамене.

— Как мога да ти обещаю такава нещца, скъпа? Не мога да предсказвам бъдещето. Казва ли ти някой какво може да възникне утре и да ме задържи?

Още съвсем малко и тя щеше да закрепчи. Нищо не можеше да го задържи, освен неговото предателско безразличие. И двамата го знаеха. Ставаше непоносимо!

Силина взе бързо решение и каза равнодушно:

— Много добре, Ники. Това е много важно за мен. Щом не мога да разчитам на теб, ще си намеря друг компаньон и просто ще се надявам, че в края на краищата ще се появиш на бала.

Неговата игра можеше да се играе и от двама.

— Толкова набързо?

— Съмняваш се, че ще мога да се справя ли? — предизвикателно попита тя.

Той се усмихна и я огледа одобрително.

— Съвсем не. Мисля, че няма да ти е трудно да ме замениш.

Силина му обърна гръб, преди той да забележи как ѝ бе подействала репликата му. Предупреждение ли беше това? О, колко беше сигурен в себе си! Щеше да му бъде добре дошло, ако тя скъса с него. Някоя от любовниците му не бе го правила. Никога. Винаги той скъсваше. Инициативата винаги беше у него. Как би реагирал, ако го изостави? Би ли се разярил? Би ли вдигнал ръка? Струваше си това да се обмисли сериозно.

Никълъс Идън се настани още по-удобно на дивана и проследи с поглед как Силина взема чашата си с шери и ляга на дебелия килим пред камината с гръб към него. Устните му се свиха в язвителна усмивка. Колко съблазнителна беше позата ѝ! Тя знаеше това, разбира се. Силина винаги знаеше точно какво върши.

Бяха в градската къща на приятелката ѝ Мари. Насладиха се на изискана вечеря с Мари и настоящия ѝ любовник, играха вист час и

нещо и се оттеглиха в тази уютна гостна. Мари и нейният пламенен джентълмен се уединиха на горния етаж и оставиха Силина и Никълъс сами. Колко ли нощи бяха прекарани по този начин? Графинята всеки път беше с нов любовник; единствено това се повтаряше винаги. Щом графът, нейният съпруг, бе извън града, тя тръгваше по този опасен път.

Тази вечер обаче имаше и друга разлика. Стаята си беше все тъй романтична, огънят си гореше, лампата в ъгъла пръскаше приглушена светлина, конякът бе хубав, слугите се бяха оттеглили дискретно за през нощта, Силина бе съблазнителна както винаги. Но тази вечер Никълъс бе отегчен, просто отегчен. И нямаше желание да легне на килима до Силина.

От известно време беше разбрал, че губи интерес към нея. Фактът, че няма желание да се любят тази вечер показваше, че трябва да слага край на тази връзка. Беше траяла по-дълго от повечето му авантюри. Почти три месеца. Може би затова бе готов да я напусне, макар да не бе намерил с коя да я замени.

В момента нямаше жена, която би пожелал да ухажва. Силина затъмняваше с блясъка си всички жени от обкръжението му, освен онези особнячки, които бяха влюбени в съпрузите си и чарът му не им действаше. О, това ловно поле всъщност не се ограничаваше само с омъжени жени, отегчени от съпрузите си! В никакъв случай. Той не си правеше труда да оставя девствените сладурани недокоснати до първия или втория им сезон. Ако нежните млади дами бяха склонни да се предадат, нищо не можеше да ги опази от Никълъс. Щом поискаха да бъдат обичани, той ги обичаше, докато беше възможно да се скрие авантурата от погледите на родителите им. Това бяха най-кратките, но и най-възбуждащите му флиртове.

Беше се радвал на три девственици в по-младите си буйни години. Едната бе дъщеря на дук. Омъжиха я набързо за някакъв втори братовчед или за друг късметлия от този сорт. Другите две също бяха омъжени, преди да се разрази скандалът. Кое не означаваше, че клюкарите не са имали тема за много дни. Но доколкото вбесените семейства не го закачаха, авантурите му оставаха само слухове и разговори, факт бе, че въпросните бащи се страхуваха да го извикат на дуел. Дотогава бе спечелил два дуела с разгневени съпрузи.

Никълъс не се гордееше, че е отнел девствеността на три благородни девойки или че е ранил двама съпрузи, чиято единствена грешка бе бракът им с разпътни жени. Но и не се чувстваше виновен. Дебютантките бяха достатъчно глупави, за да му се отдадат без обещание за брак. Какъв бе проблемът тогава? А жените на благородниците бяха съвсем наясно какво правят.

За Никълъс говореха, че не давал пет пари кой страда, докато той преследва удоволствията си. Може и да беше вярно, но може и да не беше. Никой не познаваше Никълъс толкова добре, та да бъде сигурен. *Самият той* даже не знаеше точно защо прави някои неща.

Във всеки случай си плащаше за тази репутация. Бащите с по-високи титли от неговата не го считаха кандидат за дъщерите си. Той фигурираше в обкръжението само на много смели хора и на жени, които търсят богат съпруг.

Но Никълъс не търсеше съпруга. Отдавна бе разбрал, че няма право да предложи брак на младо момиче с произход, какъвто изисква неговата титла. По всяка вероятност никога нямаше да се ожени. Никой не знаеше защо виконт Монтиът се е обрекъл на ергенски живот, затова безброй хора се надяваха да го преобразят.

Лейди Силина Едингтън бе една от тях. Даваше си труда да не го показва, но той знаеше кога една жена преследва титлата му. Първият ѝ съпруг беше барон и сега тя се целеше по-високо. Беше поразително красива. Късите ѝ черни къдри обкръжаваха овалното ѝ лице по последна мода. Златистата ѝ кожа подчертаваше изразителните лешникови очи. На своите двайсет и четири години тя бе забавна и съблазнителна красавица. Това, че влечението на Никълъс към нея бе изстинало, бездруго не бе по нейна вина.

Никоя жена не бе успяла да поддържа за дълго пламъка на страстта му. Той бе очаквал и тази авантюра да отmine. Всичките бяха отминавали. Изненадваше го само желанието му да я прекрати, преди да са се появили изгледи за ново завоевание. Това решение щеше да го принуди да се позавърти из обществото за известно време — докато вниманието му бъде привлечено от някоя жена. Никълъс не обичаше да го прави.

Може би утрешният бал ще му донесе решението. Там ще има десетки нови млади жени. Сезонът току-що бе открит. Никълъс

въздъхна. На двайсет и седем години той вече бе преситен от живота си и бе загубил вкус към девствениците.

Няма да скъса със Силина тази вечер. Вече я бе нервирал и тя сигурно щеше да даде воля на цялата ярост, на която бе способна. Това трябваше да се избегне. Той ненавиждаше емоционалните сцени, защото по природа беше много избухлив. Никоя жена не би могла да издържи толкова, че да го накара да се разяри докрай. Те стигаха най-много до сълзи, но и това бе не по-малко отблъскващо: не, ще ѝ го каже утре, когато я види на бала. Тя няма да посмее да му направи сцена на публично място.

Силина държеше кристалната чаша срещу огъня и си мислеше възхитено, че кехлибарената течност има същия цвят като очите на Никълъс. Очите му бяха такива, когато е много развълнуван. Имаха този цвят на златист мед, когато започна да я ухажва. Имат го, когато е ядосан или доволен от нещо. Когато нищо не го вълнуваше, когато бе спокоен или безразличен, очите му ставаха червеникавокафяви и наподобяваха цвета на току-що излъскана мед. Тези очи винаги безпокояха. Даже когато бяха по-тъмни, те горяха с някаква вътрешна светлина. Мургавата му кожа и необикновено дългите тъмни мигли подчертаваха още повече тези обезпокоителни очи. Цветът на кожата му бе на старо злато; добавяше се и слънчевият загар, защото той предпочиташе да бъде на открито. Видът му не губеше от това, защото в кестенявата му коса проблясваше злато. Сресана по последна мода, сякаш развяна от вятъра, и естествено къдрава, при определено осветление косата му изглеждаше оцветена в два нюанса.

Отвратително бе от негова страна да бъде толкова хубав. Всяко женско сърце трепваше само като го погледне. Силина беше свидетел на много такива случаи. В негово присъствие младите момичета се превръщаха в хихикащи глупачки. Погледите на по-възрастните жени нескрито подканваха. Нищо чудно, че бе толкова трудно да се оправя с него. Очевидно красивите жени са падали в краката му откак е пораснал, ако не и от по-рано. И не само лицето му хвърляше в транс. Защо не е поне по-нисък или даже тантурест, питаше се тя, та да се отслаби това негово опустошително въздействие? Ала не: последната мода с впитите панталони и вталените жакети сякаш бе създадена за него. Никълъс Идън нямаше нужда да му поправят жакетите, нито да

му подпълват раменете. Тялото му беше съвършено — мускулест, но строен; висок, но елегантен — тяло на запален спортист.

Да имаше как да не е тъй! Тогава сърцето на Силина не би прескачало, щом той я погледнеше с тези амбърови очи. Тя бе решена да го заведе пред олтара — не само защото бе най-красивият мъж, когото някога бе виждала, но защото беше и четвъртият виконт Идън от Монтиът, на всичкото отгоре богат. Роден беше да заповядва и го знаеше. И показваше арогантно, че го знае.

Какво, за бога, можеше да го задържи при нея? Трябваше да се намери начин, защото бе до болка очевидно, че той губи интерес към връзката им. Какво да направи, за да запали пламъка отново? Да язди гола през Хайд Парк? Да отиде при черните вещици, за които се говореше на ухо, че били виновни за оргиите? Да се държи поскандално и от него? Да се появи при Уайтс или при Брукс? Това сигурно ще го шокира. В тези заведения се допускаха само мъже. Или да престане да му обръща внимание? Или даже... Ами да! Господи, ще му обърне гръб и ще отиде при друг мъж! Той ще умре! От суетност просто няма да понесе този удар! Това ще предизвика гнева и ревността му и той веднага ще пожелае тя да се омъжи за него.

Колкото повече мислеше Силина за това, толкова повече се вълнуваше. Това щеше да свърши работа. Трябваше да свърши. Да става каквото ще. Тя нямаше друг избор. Трябваше да опита. Ако не успее, няма да загуби нищо. Той й се изплъзваше и без това.

Силина се претърколи и се обърна към него. Той се беше опънал в цял ръст на дивана, както си беше с обувките, и с ръце под главата. Кани се да заспива в мое присъствие! Знаменито! За две години брак даже съпругът й не си го бе позволил! Да, налагаше се да вземе крайни мерки.

— Никълъс? — тихо го повика тя. Той отговори веднага. Поне не беше заспал. — Никълъс, напоследък мислих много за нашите отношения.

— Наистина ли, Силина?

Отегчението в гласа му я накара да трепне.

— Да — продължи храбро тя. — И стигнах до заключение. Липсва ти... топлина, така да се каже... Затова си мисля, че друг мъж би ме харесвал повече.

— Без съмнение.

Тя се намръщи. Дойде му прекалено добре.

— Е, напоследък имах няколко възможности да... те заместя в чувствата си и реших... — тя се поспря, преди да излъже, затвори очи и измънка: — Реших да използвам една от тях.

Силина почака няколко мига и едва тогава отвори очи. Никълъс не се бе преместил и един инч на дивана. Мина цяла минута, преди да се раздвижи. Седна бавно и погледът му я фиксира. Тя затаи дъх. Лицето му беше непроницаемо.

Той взе от масата празната си чаша и ѝ я подаде.

— Мога ли да те помоля, скъпа?

— Да, разбира се. — Силина скочи да изпълни заповедта и даже не помисли, че той я кара да чака и че това е тиранично от негова страна.

— Кой е щастливецът?

Силина се стресна и разля коняк по масичката. Беше ли станал гласът му малко по-рязък или само така ѝ се искаше?

— Той би искал да запазим в тайна нашите отношения. Трябва да ме разбереш. Няма да ти разкрия името му.

— Женен ли е?

Тя му подаде препълнената чаша, която преливаше благодарение на нервността ѝ.

— Не. Имам основателни причини да мисля, че от тази връзка ще излезе нещо по-сериозно. Както казах, той просто иска да бъдем дискретни... засега.

Силина разбра бързо, че е сгрещила посоката. Те с Никълъс също бяха дискретни. Никога не се бяха любили в нейния дом заради слугите, макар че той се бе отбивал там. Никога не бяха използвали и неговата къща на Парк Лейн. Въпреки това всички знаеха, че тя е негова любовница. Достатъчно беше да се появиш три пъти подред с Никълъс Идън, за да се направи това заключение.

— Не искам от мен да го предам, Ники — каза тя с вяла усмивка. — Съвсем скоро ще научиш кой е.

— Каж ми тогава, умолявам те, защо не ми кажеш името му сега?

Дали беше разбрал, че го лъже? Разбира се. Виждаше се по държанието му. И кой, по дяволите, би могъл да замести Никълъс?

Щом той започна да излиза с нея, всички мъже от обкръжението ѝ се отстраниха.

— Никълъс, ставаш неприятен. — Силина премина в атака. — За теб бездруго няма значение кой е той. Болно ми е да го призная, но напоследък ти липсва плам. Какво да си мисля, освен че вече не ме искаш?

Това бе неговата възможност да отрече всичко. Но моментът бе пропуснат.

— За какво ти е всичко това? — Гласът му бе станал рязък. — Заради проклетия бал? Това ли е?

— Не, разбира се! — отговори тя възмутено.

— Значи не е? Мислиш, че можеш да ме накараш да те заведа там утре вечер, като ми разказваш тази приказка. Няма да стане, скъпа.

Неговото колосално его заплашваше да я погуби. Какво самомнение! Той просто не можеше и да помисли, че тя би предпочела някой друг пред него.

Тъмните вежди на Никълъс се вдигнаха учудено. Силина ужасено си даде сметка, че бе изразила мислите си на глас. Беше шокирана, но се стегна.

— Е, така е — каза тя твърдо и се върна до камината. Силина крачеше напред-назад пред огъня. Топлината му отговаряше напълно на градус на гнева ѝ. Никълъс не заслужаваше да го обичат.

ГЛАВА ВТОРА

Дворецът на Малъри на Гроувнър Скуеър бе ярко осветен. Повечето от обитателите му бяха в спалните си — готвеха се за бала на дук и дукеса Шепфърд. Слугите бяха по-заети от обикновено и тичаха от единия до другия край на двореца.

Лорд Маршал настояваше вратовръзката му да бъде колосана поплътно. Лейди Клер искаше лека закуска. През целия ден ѝ бе прекалено нервно, за да яде. Лейди Даяна се нуждаеше от горещ посит^[1] — да я поуспокои. Господ да благослови нея, първия ѝ сезон и първия ѝ бал; не беше хапнала нищо цели два дена. Лорд Травис не можеше да намери новата си плисирана риза, без някой да му помогне. Лейди Ейми просто се нуждаеше от ободряване. Само тя от цялото семейство не можеше да отиде на бала, защото бе още малка — даже за бал с маски, където все едно нямаше да я познаят. Каква досада е да си на петнайсет!

От всички готвеци се за бала, само лейди Реджина Аштън не беше дъщеря на лорд Едуард Малъри. Тя беше негова племенница и първа братовчедка на многобройната му челяд. Разбира се, лейди Реджина си имаше прислужница да ѝ носи каквото потрябва, но тя очевидно не го правеше, защото никой не бе виждал и двете повече от час.

Часове наред къщата бръмчеше като кошер от работа. Лорд и лейди Малъри бяха почнали да се готвят много по-рано, защото бяха поканени за официалната вечеря, давана преди бала за шепа отбрани гости. Те тръгнаха преди малко повече от час. Двамата братя Малъри щяха да придружават сестрите си и братовчедката. Това бе голяма отговорност за младежите — единият току-що завършил университета, а другият — все още студент.

До днес Маршал Малъри не се бе надявал да придружава някое от момичетата на семейството. Неочаквано една приятелка го помоли да дойде в каретата им. Да получиш такава молба именно от тази дама си беше истински късмет.

Откакто я видя за пръв път миналата година, той бе лудо влюбен в нея. Беше си дошъл у дома за празниците. Тя не го окуражи дори с една дума. Но сега той бе на двайсет и една, бе завършил училище и бе станал самостоятелен мъж. Е, сега можеше да се отдели в самостоятелно домакинство, ако поиска. Можеше да поиска ръката на някоя дама и да се ожени. Чудесно е да достигнеш пълнолетие!

Лейди Клер също мислеше за възрастта. Тя беше двайсетгодишна и това бе ужасно, както и да го разглеждаш. Този сезон ѝ беше трети и тя нито си бе намерила съпруг, нито даже се бе сгодила! Имаше няколко предложения, но никой от кандидатите не можеше да се обсъжда сериозно. О, тя беше доста хубавичка — русокоса, с бяла кожа... Всичко ѝ беше русо и това бе проблемът. Тя бе просто... хубавичка. Нямахме нищо общо с поразителната красота на братовчедката Реджина. В компанията на това по-младо момиче преставаха да я забелязват. Тежка съдба: тя трябваше да се появява заедно с Реджина вече втори сезон.

Клер бе ядосана. Братовчедката трябваше вече да се е омъжила. Имаше десетки предложения. И не че не искаше. Тя като че ли силно го желаше, изглежда сякаш по-отчаяно от Клер искаше да се задоми. Но по една или друга причина всички предложения биваха отклонявани. Даже обиколката на Европа не ѝ донесе съпруг. Реджина се бе върнала в Лондон миналата седмица и продължаваше да търси.

Тази година в групата на съперниците се включваше и Даяна, родна сестра на Клер. Малко ѝ оставаше да навърши осемнайсет и беше редно да я накарат да чака една година, преди да се появи в обществото. Но родителите им считаха, че Даяна е пораснала достатъчно и може да се позабавлява. Изрично ѝ бе забранено обаче, да мисли сериозно за каквото и да било млад мъж. Беше ѝ рано да се омъжва, но иначе можеше да се забавлява както си иска.

Клер си мислеше с нарастващо раздражение: следващият номер на родителите им щеше да бъде представянето в обществото на Ейми, щом навърши шестнайсет. Сега тя бе на петнайсет. Можеше да си го представи! Догодина, ако не се е омъжила дотогава, Клер ще трябва да се състезава и с Даяна, и с Ейми. Също като Реджина, Ейми бе поразително красива с тази нейна мургава кожа, каквато имаха много малко хора от семейство Малъри. Клер трябваше да си намери съпруг този сезон, ако ще това да ѝ струва живота.

Клер едва ли можеше да си представи, че красивата ѝ братовчедка се измъчва от същите мисли. Реджина Аштън се взираше в образа си в огледалото, докато Мег, прислужницата, навиваше дългата ѝ черна коса, за да намали дължината ѝ и да ѝ направи модна прическа. Реджина не виждаше нито леко скосените си очи с техния стъписващ кобалтовосин цвят, нито леко нацупените си пълни устни, нито малко прекалено бялата кожа, която контрастираше така драматично с черната ѝ коса и с дългите, черни като сажди мигли. Виждаше мъже, легиони мъже — французи, швейцарци, австрийци, италианци, англичани — и се чудеше защо още не е омъжена. А не беше и да не е опитвала!

Реджи, както често я наричаха, можеше да избира между толкова много мъже, че то си беше за чудене. Даже беше смущаващо! Тя беше сигурна, че би могла да бъде щастлива поне с една дузина от тях. За две дузини си беше помислила, че се влюбва. Множеството просто не ставаха по една или друга причина. Но онези, които според Реджи бяха подходящи, вуйчовците ѝ отхвърлиха.

Ох, тежко е да имаш четирима вуйчовци, които много те обичат! Тя май че ги обожаваше — и четиримата.

Джейсън, сега четирийсет и пет годишен, бе станал глава на семейството на шестнайсет години и бе поел отговорността за тримата си братя и за сестра си — майката на Реджи. Джейсън вземаше отговорностите си на сериозно. Понякога дори прекалено сериозно. Въобще той си беше сериозен човек.

Едуард бе пълна негова противоположност — веселяк, безгрижен и отстъпчив, с живо чувство за хумор. С една година помлад от Джейсън, Едуард се бе оженил за леля Шарлот на дваайсет и две години и беше изпреварил Джейсън значително. Имаше пет деца — три момичета и две момчета. Братовчедът Травис, деветнайсетгодишен, беше на възрастта на Реджи. От деца бяха играли заедно с единствения син на вуйчо Джейсън.

Мелиса, майката на Реджи, беше много по-малка от двамата си големи братя — с почти седем години. Но две години след нейното раждане бе роден Джеймс.

Джеймс бе „дивият“ брат; бе пратил всичко по дяволите и бе поел свой собствен път. Сега бе на трийсет и пет години. Името му не биваше даже да се споменава. За Джейсън и за Едуард той изобщо не

съществуваше. Но Реджи си го обичаше, въпреки ужасните му грехове. Липсваше ѝ много и тя се срещаше с него тайно. За последните девет години го бе виждала само шест пъти. Последната им среща бе преди две години.

В интерес на истината Антъни бе любимият ѝ вуйчо. Освен Реджи, Ейми и майката на Реджи, само той имаше тъмната коса и кобалтовосините очи на прапрабабата на Реджи. Шушукаше се, че тя била циганка. Никой от семейството не би потвърдил този скандален факт, разбира се. Може би Тони ѝ беше любимец, защото беше безгрижен като нея.

Трийсет и четири годишният Антъни, изтърсакът на фамилията, ѝ беше повече брат, отколкото вуйчо. Той беше и най-известният женкар в обществото, откакто брат му Джеймс бе напуснал Лондон. Колко забавно! Но докато Джеймс можеше да бъде безмилостен и по много неща приличаше на Джейсън, Антъни бе надарен с някои от качествата на Едуард. Той бе ослепително елегантен, скандален чаровник. Не даваше пет пари за мнението на когото и да било относно себе си, но по свой начин правеше всичко възможно, за да зарадва хората, на които държеше.

И четиримата вуйчовци се отнасяха към нея повече като към дъщеря, отколкото като към племенница, защото я бяха отгледали след смъртта на родителите ѝ. Тогава Реджи беше само на две години. Откак навърши шест, те буквално си я бяха поделили. Тогава Едуард, Джеймс и Антъни вече живееха в Лондон. Тримата се изпокараха с Джейсън, който настояваше тя да си остане на село. Накрай той отстъпи и ѝ позволи да живее шест месеца от годината при Едуард, където можеше да вижда често двамата си по-млади вуйчовци.

Когато Реджи навърши единайсет години, Антъни се почувства достатъчно възрастен и поиска тя да живее и при него. Отпуснаха му летните месеци, отделени само за игра. Той с радост прие да превръща всяко лято ергенската си къща в семеен дом. Това ставаше лесно: с Реджи пристигаха прислужницата, дойката и гувернантката. Два пъти седмично Антъни и Реджи вечеряха с Едуард и семейството му. Макар да държеше толкова много на семейния живот, Антъни не пожела да се ожени. Оставаше си ерген. След дебюта на Реджи в обществото вече не беше редно тя да прекарва част от годината с него, и двамата се виждаха само от време на време.

О, хайде, мислеше си тя, скоро ще се омъжа. Не че искаше точно това. Тя с голямо удоволствие би си поживяла още няколко години. Но вуйчовците ѝ го искаха. Мислеха си, че тя мечтае да си намери подходящ съпруг и да свие семейно гнездо. Всички млади момичета искали точно това! Събраха се да обсъдят въпроса. Реджи декларира многократно, че не е готова да напусне лоното на семейството, но техните добри намерения взеха връх и тя най-после се предаде.

От този момент нататък Реджи направи всичко зависещо от нея да им угоди, защото ги обичаше толкова много. Водеше им кандидат след кандидат, но най-малко един от вуйчовците все не харесваше нещо у тях. Тя продължи издирването из Европа, но вече беше уморена до смърт от това критично взирание във всеки срещнат мъж. Не можеше да се сприятели с никого. Не можеше да се забавлява. Всеки мъж трябваше да бъде подложен на внимателна дисекция и анализ, за да се изясни дали става за съпруг и дали именно той не е онова митично същество, което всички вуйчовци биха одобрили.

Беше почнала да си мисли, че такъв мъж няма и отчаяно се нуждаеше от почивка след натрапчивото търсене. Искаше да се срещне с вуйчо Тони — единствения, който би я разбрал и би се застъпил за нея пред вуйчо Джейсън. Но когато се върна в Лондон, Тони беше на гости при приятел в провинцията и се прибра чак предната вечер.

Този ден Реджи се отби два пъти при него, но и двата пъти той бе излязъл и тя му остави бележка. Сигурно вече я е получил. Тогава защо не идва?

Точно когато си помисли това, пред къщата спря кола. Реджи се засмя весело и звучно.

— Най-после!

— Какво? — поиска да знае Мег. — Още не съм свършила! Трябва да разбереш, че не е лесно да се скрие тази твоя коса. Пак ще кажа, че трябва да я подстрижеш. И аз, и ти ще си спестим много време.

— Зарежи това, Мег! — Реджи скочи. По пода се разпиляха фуркети. — Вуйчо Тони дойде!

— Чакай, къде тръгна в този вид? — Мег беше бясна.

Но Реджи не ѝ обърна внимание и изхвъркна от стаята. Не я спря и силният вик на Мег: „Реджина Аштън!“. Тя стигна тичешком до стълбата към главния хол на долния етаж и изведнъж осъзна, че е

полугола. Дръпна се бързо назад и се прикри зад ъгъла, решена твърдо да чака, докато чуе гласа на вуйчо си. Но вместо него чу някакъв женски глас, надзърна боязливо иззад ъгъла и с огромно разочарование видя икономата да приема не вуйчо Тони, а някаква дама. Спомни си, че това е лейди еди-коя си, с която се бе запознала в Хайд Парк преди няколко дни. Къде, по дяволите, се дяна Тони?

Точно в този момент Мег я сграбчи за ръката и я повлече обратно по коридора. Вярно, Мег си позволяваше някои неща, но в това нямаше нищо чудно — тя и Тес бяха до Реджи откак се помнеше.

— Питам се дали някога ще видя нещо тъй скандално като теб, застанала там само по бельо! — хокаше я Мег, докато я настаняваше отново на стола пред малката тоалетка. — Учили сме те на други маниери!

— Мислех, че е вуйчо Тони.

— Това не е извинение.

— Зная, но трябва да го видя тази вечер. Ти знаеш защо, Мег. Само той може да ми помогне. Ще пише на вуйчо Джейсън и едва тогава ще мога най-после да си отдъхна.

— И какво според теб може той да каже на маркиза и да ти помогне?

Реджи се ухили.

— Имам намерение да им предложа те да ми намерят съпруг.

Мег поклати глава и въздъхна.

— Няма да харесаш мъжа, който те ще ти изберат, моето момиче.

— Може би. Но вече не давам пет пари — настоя тя. — Би било хубаво сама да си избира съпруг, но разбрах много бързо, че моят избор няма значение, ако човекът не отговаря на техните понятия. Цяла година вече съм на показ. Ходих на толкова гости, на толкова балове и на толкова гуляи, че вече ги намразих. Никога не съм мислила, че ще изрека такива думи. Ох, нямам търпение да потанцувам на първия си бал!

— Разбирам те, мила — успокояваше я Мег.

— И тъй като вуйчо Тони ме разбира и има желание да ми помогне, това е всичко, което искам — да се оттегля в провинцията, да заживея пак спокойно, със или без съпруг. Не ми трябва нищо повече. Ако смогна да намеря подходящия мъж тази вечер, ще се омъжа за него още утре, ще направя *всичко*, за да се спася от светската суета. Но

тъй като зная, че това няма да стане, ми остава само едно — да възложат на вуйчовците си да го намерят. Доколкото ги познавам, това ще трае с години. Те никога няма да се споразумеят, нали разбираш? Междувременно аз ще се върна у дома, в Хавърстън.

— Не виждам какво е това нещо, което може да направи вуйчо ти Тони, а ти не можеш да го направиш. Не се страхуваш от маркиза. Само да поискаш, можеш по всяко време да го омотаеш около малкото си пръстче. Не си ли го правила много пъти вече? Просто му кажи колко си нещастна и той ще...

— Не мога да го направя! Не бих могла да накарам вуйчо Джейсън да помисли, че ме е направил нещастна. Той никога няма да си го прости!

— С това добро сърце само си вредиш, моето момиче — промърмори Мег. — Значи ще продължиш да живееш така нещастна?

— Не. Виж, затова искам вуйчо Тони най-напред да пише на вуйчо Джейсън. Ако го направя аз и той настоя да остана тук, какво ще правя? А ако те се присмеят на писмото на Тони, ще зная, че този план няма да мине. Ще ми остане възможността да измисля нещо друго.

— Е, сигурна съм, че довечера ще видиш лорд Антъни на бала.

— Не. Той ненавижда баловете. Дори да умира, няма да отиде на бал — даже заради мен. Каква досада! Сигурно това ще трябва да почака до утре. — Мег се намръщи и погледна настрана. — Какво има? Знаеш нещо и не си ми го казала! — Реджи настояваше за отговор.

Мег сви рамене.

— Само... само че лорд Антъни вероятно е заминал сутринта и няма да се върне до три-четири дена. Но ти можеш да почакаш дотогава.

— Кой ти каза, че заминава?

— Чух случайно лорд Едуард да казва на жена си, че маркизът пратил да го повикат. Пак ще го мъмрят за някаква пакост.

— Не! — извика Реджи отчаяно. — Ти не мислиш, че вече е заминал, нали?

— Не, не мисля. — Мег се ухили. — Този хаймана няма да хукне презглава, за да се изправи пред по-големия си брат. Сигурна съм, че ще отлага пътуването колкото може по-дълго.

— Тогава *трябва* да го видя тази вечер. Великолепно. Той може да убеди вуйчо Джейсън лично. Така ще е по-добре, отколкото с писмо.

— Но ти не можеш да отидеш у лорд Антъни сега — възрази Мег. — Вече е почти време да тръгваш за бала.

— Тогава облечи ми бързо роклята. Тони живее само на няколко преки оттук. Ще взема каретата и ще се върна преди братовчедите да се приготвят за тръгване.

Когато Реджи изтича по стълбата след няколко минути, другите вече бяха готови и я чакаха. Това беше неприятно, но не и страшно. Щом влезе в гостната, тя се усмихна бегло за поздрав на всички и дръпна най-големия си братовчед настрана.

— Маршал, ужасно много ми е неприятно, че трябва да те моля за това, но бих искала да взема каретата за няколко минути, преди да тръгнем.

— Какво?!

Тя шепнеше, но неговото възклицание обърна всички погледи към тях. Реджи въздъхна.

— Честна дума, Маршал, няма нужда да се държиш като че ли съм ти поискала живота.

Маршал, тутакси осъзнал, че ги наблюдават и ужасен от това, че за миг си е изтървал нервите, възвърна цялото си достойнство и каза с най-разумния възможен тон:

— Вече те чакахме десет минути. Да не би да искаш да чакаме още?

До ушите ѝ стигнаха гневните възклицания на другите трима, но Реджи не удостои даже с поглед братовчедите си.

— Маршал, ако не беше важно, не бих те молила. Няма да се забавя повече от половин час... е, не повече от час, сигурна съм! Трябва да видя вуйчо Антъни.

— Не, не, не! — отсече Даяна, без да повиши глас. — Как можеш да искаш това, без да си помислила, Реджи? Изобщо не ти прилича. Ще закъснеем заради теб! Вече трябва да тръгваме!

— Глупости! — отговори Реджи. — Не искате да цъфнете там първи, нали?

— Но не искаме да пристигнем там и последни — включи се свадливо Клер. — Балът ще започне след половин час. Имаме време

точно колкото да стигнем дотам. Какво толкова е станало, че трябва непременно да видиш вуйчо Антъни тъкмо сега?

— Това е мой личен проблем. И не може да чака. Той тръгва за Хавърстън утре сутринта и няма да мога да говоря с него, ако не тръгна веднага.

— Докато се върне — каза Клер. — Защо да не може това да почака дотогава?

— Защото не може. — Реджи огледа братовчедите си, изправени срещу нея, и лейди Как-й-беше-името, която изглеждаше не по-малко раздразнена, и отстъпи. — Е, какво пък. Ще се задоволя с файтон, Маршал, само прати някого от слугите да ми го повика. И ще дойда при вас на бала, щом свърша.

— И дума да не става!

Маршал беше ядосан. Братовчедка му все се опитваше да му погоди такива глупави номера, защото беше най-голям. И всеки път можеше да си има неприятности. Но този път не, той бе готов да се закълне! Беше по-голям и по-умен и нямаше да й позволи да го баламосва както обикновено.

Маршал каза твърдо:

— Уличен файтонджия? Нощем? Опасно е и ти го знаеш, Реджи.

— Травис може да ме придружи.

— Но Травис не желае! — побърза да отговори въпросният компаньон. — И не се опитвай повече да ми правиш такива номера, Реджи. Освен това нямам никакво намерение да закъснявам за бала.

— Моля те, Травис!

— Не.

Реджи огледа всички тези безчувствени лица. Нямаше да отстъпи.

— Тогава няма да дойда на бала. И без това не исках да отивам.

— О, не! — Маршал поклати строго глава. — Познавам те прекалено добре, скъпа братовчедке. Щом излезем оттук, ще се измъкнеш от къщата и ще отидеш пеша у вуйчо Антъни. Татко ще ме убие.

— Не съм толкова глупава, Маршал — успокои го язвително тя. — Ще изпратя на Тони още една бележка и ще чакам да дойде тук.

— А ако не дойде? — натърти Маршал. — Той има да върши по-важни неща, отколкото да хуква, щом му подсвирнеш. Може даже да

не си е вкъщи. Не. Идваш с нас и толкова.

— Няма да дойда.

— Ще дойдеш!

— Може да вземе моята карета. — Всички погледи се обърнаха към гостенката. — Кочияшът и прислужникът ми работят от години при мен. Може да им се доверите, за да я придружат докъдето трябва и после да я доведат на бала.

Усмивката на Реджи бе ослепителна.

— Знаменито! Вие сте моята спасителка, лейди...

— Едингтън — отговори дамата. — Запознахме се преди няколко дена.

— Да, в парка. Сега си спомних. Ужасна съм с имената. С толкова много хора се запознах тази година! Не зная как да ви благодаря.

— Няма за какво. Щастлива съм да услужа.

Силина *наистина* бе щастлива. Бог вижда, всичко би направила за тях. Стигаше ѝ, че бе принудена да се задоволи с Маршал за компаньон на *бала на сезона*. Но от дузината мъже, на които бе пратила писъмца тази сутрин, само той не ѝ бе отказал под някакъв предлог. Малъри бе по-млад от нея и се бе оказал единствената възможност. И ето я сега в центъра на семейната свада заради тази малка пикла.

— Хайде, Маршал — каза Реджи. — Сега бездруго не можеш да възразяваш!

— Не, мисля, че не — каза той неохотно. — Само помни, че каза половин час, братовчедке. Добре ще е да бъдеш у Шепфърд, преди татко да забележи, че те няма. Иначе ще стане страшно, знаеш го.

[1] posset (англ.) — горещо питие, приготвено от подсладено мляко, вино и подправки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Реджи седеше срещу вуйчо Антъни в дневната и го гледаше внимателно.

— Но аз говоря сериозно, Тони! — възкликна тя. — Как можеш да се съмняваш в мен? Тони, това е повече от наложително! — Само той от вуйчовците настояваше Реджи да се обръща към него на малко име.

Наложи се да чака двайсет минути, докато го събудят. Целият ден играл комар и пил в клуба. След това се прибрал и се повалил в леглото. Пропиля още десет минути, докато се опитваше да го накара да разбере колко сериозно говори. Трийсетте минути се бяха изнизали, а тя още не бе започнала. Маршал щеше да я убие.

— Спокойно, котенце. Няма да мине и седмица и старият весел Лондон ще започне да ти липсва. Ако искаш да си починеш, кажи на малкия Еди, че си болна или нещо от сорта. Само няколко дена ще прекараш в стаята си и ще ми бъдеш благодарна, че не съм взел на сериозно молбата ти.

— Цяла година само съм се веселила — продължи решително Реджи. — Пътувах от едно парти към друго, от една държава в друга. И не само съм уморена от безкрайни забавления, Тони. Успях горе-долу да ги понеса. Даже не искам да прекарвам целия сезон в Хавърстън — само няколко седмици, колкото да се съвзема. Този лов на съпрузи ще ме умори. Наистина!

— Никой не е казал, че трябва да се омъжиш за първия срещнат, котенце — каза спокойно Антъни.

— Първия срещнат ли?! Тони, та те бяха стоици! Трябва да знаеш, че вече ме наричат „студената риба“!

— Кой те нарича така, за бога?

— Прозвището напълно ми приляга. Бях студена и рязка. Налагаше се да бъда, защото не съм съгласна да давам надежди на един мъж, щом няма надежда.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Антъни рязко.

— Доста време преди да свърши миналия сезон наех сър Джон Додели.

— Този стар негодник! И за какво го нае?

— Е, за съветник, така да се каже. Този стар негодник, както ти го нарече, познава всички. И знае всичко, каквото може да се знае, за всеки. След като шестият ми сериозен кандидат не отговори на високите изисквания — твоите и на братята ти, — почувствах, че няма смисъл да изтърпя още веднъж всичко това, да преживявам нови разочарования и да разочаровам други млади мъже. Платих на Додели, за да следи всяка моя връзка. Той имаше списък на всички неща, които ти и братята ти може да не харесате у един мъж, и поклащаше глава отрицателно по адрес на всеки мъж, с когото ме запознавах. Това ми пестеше време и разочарования, но ми спечели оня странен прякор. Тони, невъзможно е. Мога да угодя на Джейсън, но не и на теб... На теб, но не и на Едуард. Слава богу, вуйчо Джеймс не е тук, за да изказва мненията си. Под синьото небе няма човек, от когото всички да бъдете доволни.

— Това е абсурдно — запротестира той. — Сега се сещам най-малко за дузина много подходящи.

— Дали, Тони? — попита тихо тя. — Наистина ли би искал да се омъжа за някого от тях?

Той направи тъжна гримаса, след това внезапно се ухили.

— Не, не мисля.

— Значи разбираш в колко трудно положение се намирам?

— Но не искаш ли да се омъжиш, котенце?

— Искам, разбира се. И съм сигурна, че човекът, когото ти и братята ти ще намерите, ще ме направи много щастлива.

— Какво? — Той я стрелна с поглед. — О, не, не си сигурна. Не можеш да стовариш тази отговорност на *моите* плещи, Реджи.

— Добре тогава. Ще го оставим на вуйчо Джейсън.

— Не ставай глупава. Той ще те накара да се омъжиш за някой тиранин като него.

— Хайде, Тони, знаеш, че не е вярно. — Реджи се ухили.

— Добре, добре, край на това — изръмжа той.

— Разбери, Тони, поне няма да ми се налага да преценявам всеки срещнат мъж. Искам пак да се забавлявам, да мога да говоря с всеки, без да го анализирам, да танцувам, без да се питам дали партньорът ми

е подходящ за съпруг. Стана така, че щом погледна някой мъж, се питам: дали ще се омъжа за него? Бих ли могла да го обичам? Дали ще е толкова добър и мил към мен както... — Тя млъкна и се изчерви.

— Както...

— О, сигурно се досещаш — каза тя с въздишка. — Аз сравнявам всеки мъж с теб и с другите си вуйчовци. Не мога другояче. Почти ми се иска всички вие да не ме обичахте толкова много. Разглезили сте ме ужасно. И сега искам съпругът ми да представлява комбинация от всички вас.

Той беше на път да избухне в смях и тя загуби търпение.

— Мислиш, че е смешно, нали? Но аз не мога да си те представя изправен пред такъв проблем. И ако не ми дадете възможност да си отдъхна, ще се опитам да отида при вуйчо Джеймс и да го накарам да ме махне отгук.

Антъни изведнъж изтрезня. Макар че бе най-близък с Джеймс, също беснееше и не одобряваше направеното от брат си.

— Не говори така, Реджи — предупреди я той. — Въвличането на Джеймс в това ще направи нещата още по-лоши, няма да ги облекчи.

Тя безмилостно усили натиска.

— Тогава ще кажеш ли на вуйчо Джеймс, че искам да си отида у дома за известно време? Че търсенето на съпруг ме е довършило и че ще чакам, докато вие тримата се споразумеете за кого трябва да се омъжа?

— Зарежи това, Реджи! Джеймс няма да хареса това повече от мен. Трябва да направиш избора си сама и да намериш човек, когото обичаш.

— Вече опитах.

Настъпи неловка тишина. Антъни се намръщи.

— Лорд Медхърст беше един помпозен задник!

— Откъде можех да зная? Мислех си, че точно той е подходящият човек. Хайде, стига за моето влюбване.

— Можеше да се омъжиш за Нюъл, ако Еди не беше убеден, че той ще бъде ужасен баща. — Тони продължаваше да се мръщи.

— Добре де, вуйчо Едуард беше прав, да. Пак ще ти кажа: стига за моето влюбване.

— Ти бездруго знаеш как да потиснеш всеки мъж, котенце. Ние само ти искахме доброто, нали разбираш?

— Зная го и ви обичам за това. Просто съм сигурна, че ще обожавам когото и да било, щом тримата сте решили, че ще бъде идеалният съпруг.

— Наистина ли? — Той се ухили. — Но аз не съм толкова сигурен. Например ако Джейсън се съгласи, той решително ще търси човек, който по нищо да не прилича на мен.

Антъни я дразнеше. Ако имаше човек, който не би одобрил някого заради приликата с него, то това бе самият Тони. Тя се засмя.

— Е, ти знаеш, че винаги можеш да преобразиш моя съпруг, Тони... След като се омъжа.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Пърсивал Олдън извика триумфално и подкара коня към края на Грийн Парк, откъм Пикадили.

— Дължиш ми дващсет лири, Ник! — извика той през рамо към виконта, който яздеше зад него. Никълъс Идън отправи мрачна гримаса към Пърси.

Поведоха конете на разходка в кръг. Двамата приятели бяха дошли току-що от Будълс след превъзходна партия карти. Там Пърси спомена за новия си черен жребец. Никълъс бе доста пиан, прие предизвикателството и накараха да доведат конете им.

— Можехме да строшим шантавите си вратове, знаеш ли? — произнесе Никълъс съвсем разумно, макар че виждаше почти двойно. — Напомняй ми да не го правя пак, нали?

Пърси си мислеше, че това е ужасно смешно и започна да се смее толкова силно, че почти загуби равновесие.

— Сякаш някой може да те спре да направиш каквото си намислил, особено когато си на градус. Но карай да върви, стари приятелю. Утре сигурно няма да помниш тази безумна лудория, пък и да си я спомняш, няма да повярваш на паметта си. Ах, къде в проклетия пъкъл се е дянала тази месечина, когато е толкова нужна?

Никълъс погледна нагоре към сребърното кълбо, което тъкмо се подаваше иззад един облак. Виеше му се свят. Проклятие! Надбягването трябваше да го отрезви поне малко.

Той спря несигурния си поглед върху приятеля си.

— Колко искаш за това животно, Пърси?

— Не искам да го продавам. С него ще печеля и други надбягвания.

— Колко? — повтори упорито Никълъс.

— Платих за него двеста и петдесет, но...

— Триста.

— Не се продава.

— Четиристотин.

— О, хайде, Ник! — запротестира Ник.

— Петстотин.

— Утре сутринта ще ти го изпратя.

Никълъс се ухили доволно.

— Трябваше да вдигна до хиляда. — Пърси му върна гримасата.

— Но пък зная къде мога да купя брат му за двеста и петдесет. Пък и не искам да печеля от теб.

Никълъс се засмя.

— Прахосваш си таланта, Пърси. Трябва да си намериш работа на пазара Смитфийлд като продавач на конско месо.

— И да дам на скъпата си майка още един повод да проклина деня, в който е родила син? Не, благодаря. Ще продължа да карам както си знам и да давам възможност на такива като теб, дето много се пазарят, да припечелят по нещичко. По-весело е във всеки случай. И като заговорих за веселба, не трябваше ли да се появиш у Шепфърд тази вечер?

— По дяволите! — изръмжа Никълъс. Чувството му за хумор бе изчезнало. — Защо трябваше да ми напомняш?

— Моето добро дело за днес.

— Няма да се показвам там, ако моята малка птичка не се нуждае от подрязване на крилцата — довери Никълъс.

— Ядосала те е, нали?

— Мислиш ли, че иска да ме накара да ревнувам? — попита обидено Никълъс.

— Ти? Да ревнуваш? — изкикоти се Пърси. — Умирам да доживея до този ден!

— Можеш да дойдеш с мен и да гледаш какво правя. Ще разиграя на лейди Е., великолепен спектакъл, преди да скъсам с нея — каза мрачно Никълъс.

— Нямах намерение да извикаш бедния човечец навън, нали?

— Велики боже, заради една жена? Не, разбира се. Но тя ще си помисли точно това, а аз фактически ще му дам благословията си да остане с нея. И ще я оставя да оплаква глупостта си, защото ще ме види за последен път.

— Това е нов подход към тези неща — разсъждаваше Пърси. — Трябва да запомня и да го опитам. Слушай, защо не ми дадеш благословията си аз да остана с нея? Лейди Е. е хубавица. — Пърси

погледна през улицата. — Тъкмо говорехме за... онова там не е ли нейната карета?

Никълъс погледна в посоката, към която кимна Пърси, и видя добре познатия кабриолет, боядисан крещящо в розово и зелено.

— Не е възможно — промърмори той. — Тя по-скоро би умряла, отколкото да закъснее за този бал. А той отдавна е започнал.

— Не познавам друг притежател на толкова елегантна кола — забеляза Пърси. — Отдавна се каня да пребоядисам и моята в такива цветове.

Никълъс му хвърли ужасен поглед и се загледа пак към улицата.

— Кой от нашите познати живее на тази улица?

— Не се сещам за никого — започна Пърси. — Чакай малко! Мисля, че познавам къщата, пред която е спряна. Тя принадлежи на младия Малъри — ох, как му беше името? Знаеш го. Не оня, дивия, който не се е вясвал с години насам. Другият, дето няма по-добър стрелец от него... а, сетих се! Антъни, лорд Антъни. Велики боже! Нали не си мислиш, че тя иска да те накара да ревнуваш от него? Даже ти не би посмял да се сдърпаш с него, Ник.

Никълъс не отговори. Бавно, много бавно той излезе от парка и прекоси улицата. Ако това беше Силина, значи тя с право твърди, че знае къде я е видял. Всяка вечер се връщаше от клуба към къщи по този път. Случи се така, че онази вечер те излязоха от парка близо до края на Пикадили и ако Пърси не бе видял екипажа, той също можеше да не го забележи. Но сега му ставаше все по-любопитно. Дали Силина седи в затворената кола и го чака да мине, без да знае, че той вече е наблизо? Дали не бе успяла да си намери компаньон за проклетия си бал и не бе решила да го завлече там със себе си? Не бе възможно да познава Антъни Малъри. Той и приятелите му, все женкари, се движеха в съвсем отделен кръг и живееха напук на обществото. Репутацията на Никълъс също не беше блестяща, но даже той не би искал да го считат за един от онези нехранимайковци.

Но тя може някак да се е запознала с Малъри. И какво от това? Все едно не би избрала тази вечер измежду всички други, за да виси тук. Балът на Шепфърд беше много важен за нея. През последния месец бе говорила само за него.

И все пак, възможно ли беше да е дошла тук на среща с Малъри? Никълъс спря до бордюра; оставаха три къщи. Пърси го настигна.

Изглеждаше разтревожен.

— Знаеш ли, не беше кой знае какъв подвиг, че се върнах — каза сериозно Пърси. — Нали не мислиш да направиш някоя глупост?

— Просто мисля, Пърси. — Никълъс се хилеше. — Ако лейди Е. е там, ще излезе всеки момент.

— Откъде знаеш?

— Балът. Може и да закъсне, но няма да го пропусне. Не и тя. Но в края на краищата *може би* все пак *ще го пропусне*. Да, за нея ще бъде много добре да не отиде. Една жена не бива до такава степен да се отдава на нещо, че да престане да забелязва мъжа на живота си. Тя трябва да получи този урок, не мислиш ли? Да, ясно. Съвсем ясно. Значи няма да повтори тази грешка отново.

— Монтиът! Какво, по дяволите, си намислил? — извика Пърси уплашено.

Никълъс не отговори. Надолу по улицата се отвори една врата и вниманието му бе приковано натам. Усмивката му стана още по-широка, когато Силина Едингтън излезе оттам. Тя закрепваше на очите си черно домино и бе вдигнала ръце пред лицето си, но той би разпознал тази черна коса където и да било. Беше в дълга пелерина, поръбена с кожа и закопчана на шията. На раменете пелерината бе отметната и откриваше красива розова рокля. Никълъс бе стъписан. Розово? Тя не обичаше този цвят. Наричаше го презрително „цветът на невинността“ — качество, което отдавна бе загубила и за което не съжаляваше. Никълъс предположи, че има намерение да смае дукесата на Шепфърд с младостта си.

Тя се обърна към мъжа, който стоеше зад нея и Никълъс разпозна Антъни Малъри. Познаваше добре този мургав хубавец. Често го бе виждал по клубовете, макар да не бяха толкова близки познати, че да си говорят. Силина сигурно го намира привлекателен; Никълъс го признаваше. Е, той й пожела късмет. Малъри бе по-заклет ерген даже от Никълъс. Силина никога няма да го заведе пред олтара. Дали си даваше сметка за това?

Забавно беше да види как тя прегръща Малъри, после го целува бързо. Очевидно той нямаше да я води на бала, защото беше облечен само с домашния си халат.

— Е, какво си мислиш за всичко това? — попита Пърси смутено и докара коня си по-близо. — Това е лейди Е., нали?

— Да, и колата се насочва насам, Пърси, тъй че аз тръгвам в друга посока. Направи ми една услуга: попречи им да обърнат обратно. Колкото можеш по-дълго.

— По дяволите, какво си намислил?

— Да закарам лейди Е. у дома, какво друго? — Никълъс се позасмя. — Ще заобиколя квартала, ще пресека Мейфеър и ще се върна на Парк Лейн с нея. Чакай ме там.

— Какъв проклетник си, Ник! — възкликна Пърси. — Малъри стои точно там!

— Да, но няма да хукне да ме гони по улиците пеша, нали? И оръжието не му е подръка, защото току-що се е търкалял с нея. Може и да се порадва на това забавление.

— Недей, Ник.

Но Никълъс не беше изтрезнял достатъчно, за да мисли. Смушка коня по улицата в посока към кабриолета и набра скорост, преди да стигне до него. После внезапно обърна към тротоара и смая всички, като препусна точно между къщата и кабриолета, забави леко за момент, грабна Силина и я метна на коня.

„Чудесен номер“, поздрави се той. Ако беше трезвен, не би могъл да го направи по-добре. Зад него се чуха викове, но той не забави ход. Жената, праметната напърако през коня му, започна да пици, но той бързо напъха бялата си копринена кърпичка в устата ѝ и тя млъкна. После върза ръцете ѝ с шарфа си.

Тя се мятеше толкова силно, че се страхуваше да не я изпусне. Вдигна я, сложи я да седне пред него, метна пелерината върху главата ѝ и я омота здраво. Също като чувал, помисли си той с удоволствие. Когато завиха зад ъгъла и се насочиха към Парк Лейн, той се позасмя.

— Не се чува някой да ни следва, скъпа. Изглежда кочияшът ти Тови ме е познал и е сигурен, че си в ръцете на познат. — Той се засмя пак, като чу глухите звуци, които тя издаваше под пелерината. — Да, зная, че си ми сърдита, Силина. Успокой се, ще можеш да дадеш воля на гнева си, когато те пусна да си вървиш... утре сутринта.

Тя започна пак да се бори, но след няколко мига той спря пред къщата си на Парк Лейн. Пърсивал Олдън вече стоеше от другата страна на улицата, пред тъмния масив на Хайд Парк. Само той видя как Никълъс метна вързопа на рамо и го внесе в къщата. Икономът се мъчеше да не показва колко е стъписан.

Пърси го последва в къщата и рече:

— Те даже не се и опитаха да те преследват.

— О, това означава, че кочияшът ме е познал. — Никълъс се засмя. — Сигурно вече е обяснил на Малъри, че дамата и аз сме приятели.

— Още не мога да повярвам, че го направи, Ник. Тя никога няма да ти прости.

— Зная. Сега бъди добро момче, последвай ме горе и запали няколко лампи, преди да стоваря багажа си. — Той спря и се ухили на иконома, който се взираше в краката, висящи от рамото на негова светлост. — Тиндъл, кажи на камериера да извади вечерния ми костюм. Искам да изляза след десет минути. И ако някой се отбие, все едно за какво, кажи му, че съм тръгнал за бала на Шепфърд преди час.

— Разбира се, милорд.

— Все пак ще отидеш, така ли? — попита изумено Пърси, докато вървяха с иконома след Никълъс.

— Но разбира се! — отговори Никълъс. — Смятам да танцувам цяла нощ.

Той спря пред една спалня на третия етаж откъм задната част на къщата и бързо провери дали там няма нещо, което Силина би могла да счупи в гнева си. Остана доволен, каза на Тиндъл да донесе ключа и кимна на Пърси да запали лампата на камината.

— Бъди добро момиче, скъпа, и не вдигай много шум. — Той я потупа фамилиарно по гърба. — Ако се разпициш или направиш някоя друга глупост, Тиндъл ще бъде принуден да те спре. Сигурно няма да ти хареса да прекараш следващите няколко часа вързана на леглото.

Той махна на Пърси да излезе от стаята, преди да я остави на леглото. След това разхлаби възела на ръцете ѝ, излезе от стаята и я заключи с меко щракване. Знаеше, че рано или късно тя ще извади запушалката от устата си, но нямаше да бъде наблизо, за да я чуе.

— Ела, Пърси. Имам и други вечерни костюми, ако искаш да дойдеш с мен на бала.

Пърси поклати смутено глава и последва Никълъс на втория етаж, където се намираха неговите стаи.

— Мога и да дойда, но не виждам защо ще отиваш на бала, щом тя няма да е там.

— Това е венецът на творението. — Никълъс се засмя. — Какъв смисъл има лейди Е. да отсъства от бала, ако утре най-скъпите ѝ приятели не ѝ кажат, че съм танцувал от пристигането до тръгването си?

— Това е жестоко, Монтиът.

— Не е по-жестоко, отколкото тя да ме изостави заради Малъри.

— Но ти не даваш и пет пари за това! — подчерта Пърси раздразнен.

— Не, не давам. И все пак, това заслужава *някаква* реакция, нали? В края на краищата, дамата би била съкрушена, ако не направя нищо.

— Ако тя можеше да избира между твоите реакции, Монтиът, не мисля, че би избрала точно тази.

— О, хайде. По-добре това, отколкото да извикам Малъри на дуел. Не мислиш ли?

— Небеса, да! — Пърси наистина бе ужасен. — А и ти не би се изправил срещу него.

— Така ли мислиш? — промърмори Никълъс. — Е, може би не бих го направил. В края на краищата той има по-голям опит от мен. Но ние никога няма да разберем, нали?

ГЛАВА ПЕТА

Реджи не беше изплашена. Чу достатъчно, за да разбере, че човекът, който я отвлече, е благородник. Предполагаше, че кочияшът на нейната кола го е познал. Значи той нямаше намерение да ѝ стори зло. Не, нямаше да я наранят.

Друго нещо караше Реджи да се усмихва доволно и хитро. Човекът бе направил ужасна грешка. Беше я помислил за друга и я бе нарекъл Силина. И каза: „Това съм аз“, като че ли тя трябваше да познае гласа му без усилие.

Силина? Какво бе накарало този човек да помисли, че тя е Силина? Той просто я вдигна от тротоара. Тогава какво го е накарало... *Кочияшът ме позна!* Велики боже! Лейди Едингтън! Той е познал кабриолета и ме е взел за лейди Едингтън!

Безценна ситуация! Той ще отиде на бала на Шепфърд и... *voilà*, там се оказва лейди Едингтън с братовчедите на Реджи. О, как ѝ се искаше да види лицето му тогава! Точно такъв номер можеше да изиграе на някого преди година-две.

После ще дотича запъхтян вкъщи, пълен с пламенни извинения, и ще я моли за прошка. Ще я умолява да не казва на никого. Тя ще трябва да се съгласи, за да опази репутацията си. Ще отиде на бала и ще каже просто, че се е задържала при вуйчо Антъни повече, отколкото е имала намерение. Никой няма да узнае, че е била отвлечена.

След като извади кърпичката от устата си и си развърза ръцете, тя се опъна на леглото, съвършено спокойна. Наслаждаваше се на приключението. Не ѝ беше за пръв път, в никакъв случай. През целия си живот бе имала приключения. Първото бе на седем години, когато пропадна през леда в езерото Хавърстън и щеше да се удави, ако един от конярите не я бе чул да вика и не я бе издърпал на сухо. През следващата година същото момче я спаси от един глиган, от който тя бе избягала на едно дърво. Момчето бе ранено, но оздравяваше бързо и

с удоволствие разказваше на приятелите си за драматичното спасение. А на нея ѝ забраниха да ходи в гората цяла година след това.

Не, даже почти религиозното посвещаване на нейните вуйчовци на възпитанието ѝ не можа да попречи на съдбата. За деветнайсет години Реджи бе видяла повече приключения, отколкото повечето мъже виждаха през целия си живот. Тя разглеждаше с усмивка своя елегантен временен затвор. Знаеше, че младите жени мечтаят за приключения, умират да бъдат отвлечени от хубав мъж на кон. А тя беше преживяла по същество две истински приключения и авантурата от тази вечер бе второто.

Преди две години, когато бе на седемнайсет години, по пътя към Бат я нападнаха трима маскирани разбойници. Най-храбрият от тях я отвлече. Слава богу, най-големият ѝ братовчед, смелият Дерек, бе в каретата този ден, взе един от конете от впряга, препусна бясно след разбойника и спаси Реджи от... каквото там се канеше да ѝ направи.

А преди това, когато бе на дванайсет години, тя преживя и морско приключение. Отвякоха я за цяло лято. Преживя ужасяващи морски бури и даже една невероятна битка.

Е, и сега преживяваше приключение, но този път то бе забавно и сравнително безопасно. Изведнъж тя седна изправена в леглото. Вуйчо Тони! Той знае за всичко това! Вече не ѝ беше забавно. Ако узнае кой я е отвлякъл, той ще пристигне и ще разбие вратата. Ключките няма да имат край и това ще я довърши. Антъни Малъри няма да позволи всичко да свърши просто така. Ще извика на дуел горкото момче и ще го убие, без да пита по погрешка ли е станало отвличането или не.

Реджи стана и се заразхожда боса из стаята. Боже господи, положението ставаше ужасно! Тя продължи да крачи. Отвличаше си вниманието, като разглеждаше внимателно стаята. Декорацията бе в убито зелено и кафяво. Мебелите бяха в стил „Чипъндейл“^[1]. Пелерината ѝ бе метната на един стол, пред него бяха пантофките ѝ. Маската ѝ бе захвърлена на тапицираната седалка. Единственият прозорец гледаше към някаква тъмна градина, пълна със сенки. Тя си поправи прическата пред огледало в рамка от листа и цветя в стил „Рокай“^[2].

Реджи се чудеше дали Тиндъл наистина би я вързал и би затъкнал устата ѝ с нещо, ако започне да вика за помощ. По-добре да не опитва. Чудеше се също, защо на Ник му потрябва толкова много

време, за да установи грешката си. Майсенският часовник на камината продължаваше да брои минутите с тиктакане.

Никълъс я наблюдаваше как танцува с някакъв франт, облечен в яркозелен сатен. Виолетовата вечерна рокля на Силина бе в рязък контраст. С тези цветове двойката нямаше как да остане незабелязана от някого, въпреки навалищата на дансинга.

— По дяволите! — изръмжа Никълъс.

Пърси, застанал до него, се изрази по-ясно.

— О, мили боже! Ти наистина отиде и го направи, нали? Знаех си, че не бива да се захващаш с това, но ти отиде и наистина го направи.

— Млъквай, Пърси!

— Добре де, това е *тя*, нали? Тогава коя, за бога, е оная птичка, затворена в кафеза у вас? Ти си откраднал любовницата на Малъри, не е ли така? Той ще те убие, Ник — съобщи му Пърси. — Ще те пречука като две и две четири. Точно това ще направи.

Никълъс бе готов да убие слабонервния си приятел.

— Продължаваш да пееш песничката си, значи? Какво толкова ще стане? От всичко това може да произлезе само едно: да се изправя срещу словесния порой на една вбесена жена, която не съм и зървал досега. Лорд Малъри няма да ме извика на дуел заради глупава грешка като тази. Някой да е пострадал в края на краищата?

— Репутацията на дамата, Ник — започна Пърси. — Ако се разчуе...

— Как ще се разчуе? Размърдай си мозъка, момче! Ако е любовница на Малъри, тя няма репутация за губене. *Искам да зная* обаче, какво диреше тя в кабриолета на лейди Едингтън? — Никълъс въздъхна. Неразбран, несправедливо обиден мъжкар. — Май ще е най-добре да си отида у дома и да я освободя... която и да е.

— Трябва ли ти помощ? — ухили се Пърси. — Много съм любопитен да разбера коя всъщност е тя.

— Едва ли ще е в настроение да си побъбри с теб — подчерта Никълъс. — Ще съм голям късметлия, ако се отърва само с някоя ваза, запратена по мен.

— Е, сигурно можеш да се справиш сам, благодаря ти. Утре ще ми разкажеш всичко, нали?

— Знаех си, че така ще кажеш — каза кисело Никълъс.

Препусна към къщи колкото можеше по-бързо. Вече бе съвсем изтрезнял и съжаляваше дълбоко за всичко. Молеше се мистериозната дама да има чувство за хумор.

Тиндъл му отвори и взе наметалото, шапката и ръкавиците.

— Някакви проблеми? — попита Никълъс; знаеше си, че списъкът ще е дълъг.

— Никакви, милорд.

— Нямаше ли шум?

— Не.

Никълъс пое дълбоко дъх. Тя сигурно пазеше гнева си за него.

— Тиндъл, каретата да е готова пред къщи — заповяда той и се заизкачва по стълбите.

Третият етаж бе тих като гробница. Слугите рядко се мяркаха тук след свечеряване. Хубавата камериерка Луси, на която бе хвърлил око напоследък, не би дръзнала да се качи горе, освен ако не я пратят за нещо. Неговият камериер Харис сигурно вече спеше на втория етаж и не очакваше господаря си толкова рано. Никой в къщата, освен Тиндъл не знаеше за присъствието на дамата. И това бе нещо.

Никълъс постоя за миг пред вратата на Реджи, после я отключи и бързо я отвори. Беше готов да понесе удара по главата, но шокът при първия поглед към нея имаше потресаващ ефект. В погледа ѝ нямаше свенливост; прекрасното овално лице с нежни черти не издаваше и следа от страх. Погледът на екзотичните, косо поставени очи, бе вълнуващ. Такива тъмносини очи на светлото лице, сини и бистри като цветен кристал! Устните ѝ бяха меки и пълни, а носът — прав и изящен. Гъсти, черни като въглен мигли обрамчваха тези изключителни очи, а над тях деликатно се извиваха черни вежди. Косата ѝ също беше гарвановочерна; буклите обкръжаваха лицето ѝ и придаваха на бялата ѝ кожа вид на полирана слонова кост.

Дъхът му спря. Не само лицето ѝ бе красиво. Тя беше миньонче, да, но във формите ѝ нямаше нищо детско. Твърди, млади гърди напиреха под розовата коприна на роклята ѝ. Деколтетото ѝ не бе толкова дълбоко, както на някои рокли; трябваша му милиметри, за да стане предизвикателно, но някак си съблазняваше не по-малко от видените в

Лондон. Доця му се да дръпне розовия муселин няколко инча надолу и да погледа как тези прекрасни гърди изскачат навън. Мъжествеността му започна да се надига против волята му. Това му подейства като втори шок. Боже, от млади години не беше губил контрол както сега!

Отчаяно искаше да овладее положението. Трябваше да каже нещо, каквото и да е!

— Здравейте.

Поздравът прозвуча като „Я гледай какво имало тук!“ и Реджи се ухили против волята си. Той бе прекрасен, просто прекрасен! Не само лицето му, макар и то да бе поразително красиво. В него имаше някакъв сексуален магнетизъм, който просто обезоръжаваше. Той бе по-красив даже от вуйчо Антъни, когото тя винаги би считала за най-красивия мъж на света и си бе мислила, че никоя жена не би могла да му устои.

Сравнението я успокои. Той ѝ напомни за вуйчо Тони не само по ръст и външен вид, но и с начина, по който очите му я преценяваха. Колко често бе виждала вуйчо си да гледа жените точно по този начин! Е, той си е женкар, каза си тя. Кой друг би отвлякъл жена от прага на друг мъж? Дали е ревнувал, като е мислил, че любовницата му и вуйчо Антъни са... О, ситуацията става много забавна!

— Здравейте — каза Реджи дяволито. — Бях почнала да се чудя кога ще разберете грешката си. Имайте достатъчно време.

— А аз се чудя дали изобщо съм сбъркал. Не ми изглеждате като грешка. Много ми приличате на нещо, което съм направил за разнообразие.

Той затвори тихо вратата и облегна гръб на нея. Красивите му амбърови очи настойчиво я разглеждаха от глава до пети. Не бе никак безопасно за млада дама да остава сама с мъж от неговата порода и Реджи си даваше сметка за това. Но по някаква причина, която не можеше да проумее, тя не се страхуваше от този човек. Скандално! Чудеше се дали ще е толкова ужасно, ако му отдаде девствеността си. О, тя внезапно бе изпаднала в някакво безразсъдно настроение!

Реджи изгледа вратата с широка рамка, която преграждаше единствения изход.

— Не ви е срам, сър. Надявам се, че нямате намерение да ме компрометирате повече, отколкото досега.

— Ще го направя, ако ми позволите. Разрешавате ли? Помислете си добре, преди да отговорите — каза той с опустошителна усмивка. — Сърцето ми е в опасност.

Тя се изкикоти поласкана.

— Глупости! Женкари като вас *нямат сърца*. Всички го знаят.

Никълъс бе очарован. Можеше ли нещо, казано от него, да я смути? Едва ли.

— Ще ме нараните, любов моя, ако сравнявате моето сърце със сърцето на Малъри.

— Никога, сър — успокой го тя. — Сърцето на Тони е невярно, колкото можете да си помислите. Всяко мъжко сърце би било постоянно от неговото. Даже вашето — каза сухо тя.

И *това* го казва любовницата му? Никълъс не можеше да повярва на късмета си. Тя даже не се ядосваше от това! Просто приемаше, че Малъри никога няма да ѝ бъде верен. Дали бе узряла за смяна на любовника?

— Никак ли не ви е интересно защо ви донесох тук? — Самият той се питаше: защо тя не е смутена?

— О, не! — отговори безгрижно тя. — Вече зная.

— Наистина ли? — Беше му забавно, чакаше да чуе до какво чудато обяснение е стигнала.

— Помислили сте, че аз съм лейди Едингтън. Искали сте тя да не отиде на бала у Шепфърд и сте имали намерение да отидете там и да танцувате през цялото време. Нали?

Никълъс трепна.

— Какво?!

— Да танцувате през цялото време.

— Нито един танц!

— Е, сигурно сте я видели там. Ох, да можех да зърна лицето ви тогава! — Тя хихикна. — Много ли се изненадахте?

— Тъ... ужасно — призна той. Не вярваше на ушите си. Как, по дяволите, е разбрала? Какво бе казал, докато я караше насам?

— Поставете ме в неизгодно положение. Изглежда съм казал много неща пред вас.

— Не си ли спомняте?

— Не много ясно — призна той вяло. — Боя се, че бях доста пийнал.

— Добре тогава. Мисля, че това ви извинява, нали? Но вие всъщност не казахте всичко това. Много ми помогна обстоятелството, че познавам действащите лица, нали разбирате.

— Вие *познавате* лейди Едингтън?

— Да. Не отблизо, разбира се. Запознах се с нея едва тази седмица. Но тази вечер тя бе така любезна да ми заеме кабриолета си.

Той се откъсна от вратата, прекоси стаята и застана плътно до нея. Отблизо тя бе още по-красива. За негова изненада не се дръпна назад, а го погледна, сякаш му вярваше безрезервно.

— Коя сте вие? — попита той с прегракнал шепот.

— Реджина Аштън.

— Аштън? — той се намръщи замислено. — Това не е ли фамилното име на граф Пенуич?

— Ами да! Познавате ли го?

— Не. Той притежава парче земя, което граничи с моите земи. Няколко години се опитвах да го купя, но надутият... той даже не отговори на запитванията ми. Вие не сте му роднина, нали?

— За нещастие съм. Но връзката е доста далечна.

Никълъс се засмя.

— Повечето дами не биха считали роднинската връзка с един граф за нещастие.

— Така ли? Тогава те не се познават със сегашния граф Пенуич. Щастлива съм да кажа, че не съм го виждала от много години, но не вярвам да се е променил много. Той наистина е един надут...

— Тогава *кои* са родителите ви?

— Сираче съм, сър.

— Съжалявам!

— Аз също. Но по линията на майка си имам любящо семейство, което се погрижи за възпитанието ми. А сега вие трябва да ми кажете кой сте.

— Никълъс Идън.

— Четвъртият виконт Монтиът? О, боже! *Чувала съм* за вас.

— Скандални лъжи, уверявам ви!

— Съмнявам се. — Тя се ухили насреща му. — Но не бива да се боите, че си мисля нещо лошо за вас. В края на краищата, в това отношение никой не е толкова лош, колкото Тони или брат му Джеймс, но аз обичам много и двамата.

— *Двамата?* Тони и Джеймс Малъри? — Той бе просто поразен.
— Велики боже! Нали не искате да кажете, че сте любовница и на Джеймс Малъри?

За момент очите ѝ се разшириха. Тя прехапа устни до болка, но това не помогна. Въпреки желанието си Реджи избухна в неудържим смях.

— Не виждам нищо смешно — каза студено Никълъс.

— Но то си е смешно, уверявам ви! Боях се да не си помислите, че Тони и аз... О, това е знаменито! Трябва да кажа на Тони... Не, по-добре да не му казвам. Той няма да го намери за смешно. Вие, мъжете, сте толкова тъпи понякога! — Тя въздъхна. — Знаете ли, той ми е вуйчо.

— Или предпочитате да го наричате така.

Тя се разсмя отново.

— Не ми вярвате, нали?

— Скъпа госпожице Аштън...

— Лейди Аштън — поправи го тя.

— Много добре... лейди Аштън. Искам да знаете, че синът на Джейсън Малъри, Дерек Малъри, е един от най-близките ми приятели...

— Зная.

— Наистина ли?

— Да, фактически вашият най-добър приятел. Тръгнали сте заедно на училище, макар той да е завършил няколко години след вас. Вие сте го харесвали, а другите — не. Той ви обикнал заради това. Аз също ви обичах за това, че сте се сприятелили с него, макар че бях само на единайсет години, когато той ми разказа всичко, и че не бях ви срещала. Как мислите, къде съм чула за вас, лорд Монтиът? Когато си идваше през ваканциите вкъщи, братовчедът Дерек не спираше да разказва за вас.

— Тогава защо не е споменавал никога за вас? — остро попита Никълъс.

— Защо да говори за мен? Сигурна съм, че вие двамата сте имали по-интересни теми за разговор от децата на двете семейства.

Никълъс се намръщи.

— Може и да си съчинявате всичко това.

— Възможно е, разбира се. — Тя не се опита да го разубеждава.

В очите ѝ блесна смях. Проклятие, колко е хубава!

— На колко сте години?

— Значи вече не се сърдите.

— Кога съм се сърдил?

— О, и как още. — Реджи се усмихна. — Само не мога да разбера защо. Аз съм тази, която трябва да се сърди. И съм на деветнайсет, ако държите да знаете, макар че не биваше да питате.

Никълъс започна да се отпуска. Тя беше чудесна. Вече не можеше да се понася. Искаше да я прегърне, но не му се щеше да ѝ напомня в колко непристойна ситуация се намират.

— Това пръв сезон ли ви е, Реджина?

Хареса ѝ начинът, по който той произнесе името ѝ.

— Съмнявате се, че съм тази, за която се представям ли?

— Мисля, че трябва да се съмнявам.

— Не бива да бъдете толкова разочарован — върна му го тя.

— Аз съм съкрушен, ако искате да знаете. — Гласът му пресипна. Той си позволи да я погали нежно по бузата с един пръст, сякаш за да не я изплаши. — Не искам да сте девственица. Искам да знаете точно какво имам предвид, когато ви казвам, че искам да правя любов с вас, Реджина.

Сърцето ѝ заби по-бързо.

— Наистина ли? — пошепна тя, но се отърси. Не трябваше да губи контрол. — Разбира се, че искате. — Сега вече го дразнеше. — Струва ми се, че видях това желание в погледа ви.

Ръката му падна надолу. Той присви очи.

— Къде сте виждали такива погледи?

— Майчице, пак се разсърдихте — каза тя невинно. Очите ѝ бяха непроницаеми. Велики боже, под тази блестяща външност се крие съвсем друго момиче!

Тя мина покрай него и отиде в средата на стаята. Когато се обърна да го погледне, гаменската усмивка и дразнещият блясък в очите ѝ се бяха върнали.

— Този сезон ми е втори и вече успях да се запозная с много мъже. Също толкова невъзпитани като вас — увери го тя.

— Не вярвам.

— Че има толкова много мъже, невъзпитани като вас?

— Че този сезон ви е втори. Омъжена ли сте?

— Искате да кажете, че би трябвало да бъда, щом съм била представена в обществото миналата година? Уви, според моята фамилия не съществува достатъчно добър мъж за мен. Крайно неприятно, уверявам ви.

Никълъс се засмя.

— Много лошо. Миналата година плавах до Западните Индии да нагледам имотите си. Ако бях останал тук, щях да ви срещна по-рано.

— И щяхте ли да поискате ръката ми?

— Щях да поискам... частица от вас.

За пръв път Реджи се изчерви.

— Много сте груб.

— Не толкова, колкото ми се иска да бъда.

О, той наистина е опасен, помисли си Реджи. Хубав, чаровен и умен. Тогава защо не се страхувам да остана сама с Никълъс Идън? А трябва да се страхувам, така ми подсказва разумът!

Тя гледаше със затаен дъх как той идва към нея, как намалява разстоянието помежду им. Не помръдна, а той се усмихваше. Тънка жилка пулсираше на гърлото ѝ; завладя го непреодолимо желание да прекара език по нея и да усети как тупти.

— Питам се дали сте толкова невинна, колкото се представяте, Реджина Аштън?

Не можеше да се предаде, колкото и силно да ѝ действаше магията му.

— Като знаете кое е семейството ми, наистина не можете да се съмнявате в мен, лорд Монтиът.

— Това, че ви довлякох тук, не ви скандализира — смотолевеи той. — Защо? — Той разглеждаше лицето ѝ отблизо.

— О, мисля, че съзрях смешното в тази ситуация — призна Реджи, но после добави: — За малко се разтревожих, обаче. Помислих, че вуйчо Тони може да узнае къде сте ме скрили, да дойде и да започне да блъска по вратата ви, преди да сте се върнали и да сте ме освободили. Щеше да настане такава суматоха! Не виждам как можем да опазим тайната за дълго и в края на краищата можем да се окажете принуден да се ожените за мен. Срам и позор, защото не си подходяме.

— Не си ли подходяме? — попита той. Беше му забавно.

— Без друго! — каза тя с престорен ужас. — Аз щях да се влюбя до полуда във вас, а вие щяхте да си останете презрян женкар и да разбийете сърцето ми.

— Несъмнено имате право — въздъхна той и продължи да играе ролята си. — Щях да бъда ужасен съпруг. Нито пък някой би могъл да ме принуди да се оженя, между другото.

— Даже и ако сте разрушили репутацията ми, така ли?

Той направи тъжна гримаса.

— Даже и тогава.

Реджи очевидно не хареса отговора и той се ядоса на ненужната си откровеност. Гневът накара блестящите му амбърови очи да заблестят още по-силно, сякаш зад тях гореше някакъв неестествен огън. Тя потрепери и се запита как би изглеждал, ако наистина избухне.

— Студено ли ви е? — попита Никълъс, като я видя да потрива настръхналите си ръце. Би ли посмял да посегне и да я прегърне?

Тя посегна за пелерината си и я наметна върху стройните си рамене.

— Мисля, че е време...

— Изплаших ви — каза нежно той. — Нямах такова намерение.

— Боя се, че прекрасно знам какви са намеренията ви, сър. — Тя се наведе да си обуе пантофките и когато се изправи, се намери в обятията му. Всичко стана много бързо и Никълъс я целуна, преди да успее да ахне. Устните му носеха сладкия, опияняващ дъх на коняк. О, тя си знаеше, че това ще да е нещо подобно, просто божествено!

Никой не я бе целувал с толкова чувство или така дръзко. Той притисна дребното ѝ тяло до своето и ѝ даде възможност да усети мъжката възбуда. Тя беше и шокирана, и възбудена. Гърдите ѝ трепнаха от допира до неговата дреха. Какво беше това непознато, дълбоко усещане, което се надигаше в нея от долу нагоре?

Устните му погалиха бузата ѝ и се спуснаха надолу по шията; той целуна пулсиращата жилка, обхвана кожата с устни и я засмука нежно.

— Не бива, не го правете — успя да пошепне Реджи. Гласът изобщо не беше нейният.

— Трябва, любов моя, наистина трябва. — Никълъс я сграбчи в ръце.

Тя ахна. В това, което ставаше, нямаше нищо забавно. Устните му отново се докоснаха до шията ѝ и тя изстена.

— Оставете ме — каза тя, останала без дъх. — Дерек ще ви намрази.

— Не ме интересува.

— Вуйчо ще ви убие.

— Ще си струва.

Струваше си.

— Няма да мислите така, когато видите пистолета му на мястото на дуела. А сега *ме пуснете*, лорд Монтиът!

Никълъс я отпусна бавно и внимателно, но направи така, че тялото ѝ се плъзна изкусително по неговото.

— Няма да мислите така, нали?

Той я държеше плътно до себе си. Топлината на тялото му я развълнува.

— Не, разбира се. Не бих искала да ви видя да умираете заради една... една безобидна лудория.

— Така ли ще го наречете, ако правя любов с вас? — засмя се доволно той.

— Имах пред вид не това, а донасянето ми тук. Каквото и да става, ще се влача по корем, но ще уговоря Тони да го забрави.

— Значи искате да ме опазите? — тихо запитва Никълъс.

Реджи се отблъсна от него; не можеше да мисли ясно, докато тялото ѝ бе допряно до неговото. Пелерината ѝ бе паднала. Той ѝ я подаде галантно, с поклон.

Тя въздъхна.

— Ако Тони не е разбрал, че вие сте ме отвлекли, няма да споменавам името ви. Ако знае, е, предполагам ще направя всичко, което зависи от мен, за да опазя кожата ви. Но сега настоявам да ме върнете при него, преди да е извършил някоя глупост — примерно, преди да е казал на други хора, че съм изчезнала.

— Поне ми давате някаква надежда. — Никълъс се усмихна. — От мен може и да не става добър съпруг, но са ми казвали, че съм великолепен любовник. Ще ме имате ли предвид?

Реджи беше шокирана.

— Не искам любовник.

— Тогава ще бъда принуден да ви преследвам през целия сезон, докато не решите друго.

Той е непоправим, мислеше си тя, докато най-после я изведе от къщата. Непоправим и изкусителен. Тони трябваше да успее да убеди чичо Джейсън за нея, защото Никълъс Идън можеше да доведе всяко момиче до падение.

[1] Chippendale (англ.) — стил в изработката на мебели. Характеризира се с изящни извита линии и украса „рококо“. Наречен е така по името на Thomas Chippendale (1718–1779), английски майстор на мебели. — Б.пр. ↑

[2] Rocaille (фр.) — стил в украсата от времето на Луи XV. Характеризира се със сложен растителен орнамент. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

— Жалко, че изпуснахте бала заради мен.

Никълъс спря каретата на известно разстояние от къщата на Антъни Малъри. Очите му галеха лицето на Реджи. Тя се ухили.

— Бас хващам, че повече съжалявате за дето лейди Едингтън не го е изпуснала.

— Ще изгубите баса — отговори той с въздишка. — Във всеки случай не зная защо го направих. Може би пиенето е виновно. Сега това няма никакво значение.

— Глупости! Ревнувахте, защото мислехте, че тя има среща с Тони.

— Пак грешка. През целия си живот не съм ревнувал никого.

— Боже, вие сте щастлив човек!

— Не ми ли вярвате?

— Не виждам друга причина да искате да заключите любовницата си, за да ѝ попречите да отиде на бала. Даже не сте искали да прекарате вечерта с нея.

Никълъс се засмя.

— Казвате го по такъв начин, сякаш светът е ваш.

Тя се изчерви.

— Във всеки случай, не бива да съжалявате, че аз изпуснах бала. Аз не съжалявам.

— Защото се запознахте с мен — престаши се той. — Давате ми все повече надежда, любов моя.

Реджи седеше изправено и вдървено.

— Трябва да ви разочаровам, лорд Монтиът, но не това е причината. Бих си стояла вкъщи и тази вечер.

— Както и аз, ако бяхте с мен. Но все още има време, знаете. Можем да се върнем у дома.

Тя поклати отрицателно глава. Напушваше я смях. Откакто го бе видяла, чувстваше някакъв постоянен, странен порив да се смее.

Заради едничката радост. Просто преливаше от нея. Но сега бе време да го остави и да забрави тази нощ.

— Трябва да тръгвам — каза тихо тя.

— Сигурно трябва. — Пръстите му се склучиха около ръката ѝ, облечена в ръкавица, но не направи даже и едно движение да ѝ помогне да слезе от каретата. Ръката му не ѝ позволяваше да мръдне от мястото си.

— Искам да ви целуна още веднъж, преди да си тръгнете.

— Не.

— Просто една целувка за лека нощ.

— Не.

Свободната му ръка обхвана бузата ѝ. Не си бе дал труд да си вземе ръкавиците или шапката, преди да излязат от къщата му. Пръстите му горяха върху кожата ѝ. Реджи не можеше да помръдне. Очакваше със затаен дъх Никълъс да открадне целувката, която му бе отказала.

И той го направи. Устните му притиснаха нейните в една целувка, която по нищо не приличаше на целувките, получавани до сега. Топли и изкусни, устните му вкусаха нейните, докато Реджи си помисли, че ще експлодира.

— Тръгвайте, преди да съм се забравил — каза грубо той. Страстта правеше гласа му плътен.

Помогна ѝ да слезе от каретата и я поведе към къщата на вуйчо ѝ. Виеше ѝ се свят.

— По-добре да не идвате с мен — пошепна тя. От двете страни на вратата горяха лампи. Тя си представи как вратата се отваря и Тони се изправя срещу Никълъс Идън с пистолет в ръка. — Не е необходимо да ме придружавате.

— Скъпа, може да съм всякакъв, но никой досега не е казал, че не съм джентълмен. А джентълмените завеждат дамите до вратата.

— Глупости! Вие сте джентълмен само когато ви харесва. А сега просто демонстрирате инат.

Никълъс се позасмя на страховете ѝ.

— Страхувате ли се за мен?

— Да, страхувам се. През повечето време Тони е много приятен човек, но в някои случаи не е в състояние да контролира гнева си. Не

трябва да ви вижда, преди да съм му разказала, че нищо лошо не се е случило.

Никълъс спря и я обърна с лице към себе си.

— Щом гневът му е толкова страшен, няма да позволя да се изправите сама срещу него.

Той иска да опази *нея* от Тони. Напуши я смях, но се въздържа.

— Трябва да разберете отношенията ми с Тони и да знаете, че аз съм последният човек, който трябва да се страхува от него. Ние сме много близки, нали разбирате. Толкова близки, че той редовно обръща живота си надолу с главата, за да мога да поживея при него. Винаги се е отказвал месеци наред от повечето от заниманията си. *Вие* трябва да оцените какво значи това — приключи сухо тя.

Той продължи да я води напред, ухилен.

— Разбирам ви напълно. Независимо от това, за всяко нещо, което правя, си има причина. *И аз ще ви заведа до вратата.*

Реджи се опита пак да протестира, но бяха вече пристигнали. Тя се молеше напрегнато да не са ги чули и вратата да не се отвори. Обърна се към Никълъс и пошепна:

— Каква причина бихте...

Но той я прекъсна закачливо:

— Знаете ли, сега имам извинителна причина да ви целуна пак за лека нощ.

Той я прегърна здраво и устата му се насочи към нейната, за да я изгори. Това беше страст — гореща, бликаща страст, която я топеше в ръцете му. Нищо друго нямаше значение. В този момент тя беше негова.

Никълъс свърши с целувката, обладан от изгарящо желание. Той едва ли не я отблъсна от себе си, макар и без да я пуска. Пръстите му се впиваха в раменете ѝ. Държеше я на една ръка разстояние, дишаше тежко, очите му горяха.

— Искам ви, сладка Реджина! Не ме карайте да чакам дълго, за да признаете, че и вие ме искате.

След момент Реджи осъзна, че той я е оставил и си е тръгнал. Усети лудешки порив да хукне след него, но се овладя. Не беше лесно. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Краката ѝ бяха омекнали.

„*Ела на себе си, гъска такава!*“, ругаеше се тя. *И друг път са те целували.* Но никога по този начин. Никога!

Реджи почака, докато Никълъс се качи в каретата си, обърна се неохотно, отвори вратата и влезе. Антрето и холът бяха ярко осветени и безлюдни. Слава богу. Вратата към кабинета библиотека на Тони беше отворена. Оттам струеше светлина. Тя тръгна бавно към нея. Надяваше се, че Тони е там и не е тръгнал да я търси из Лондон.

Той беше там — седнал на бюрото си, обхванал глава с ръце. Пръстите му се преплитаха в гъстата черна коса, като че ли се мъчеха да я изтръгнат. До него имаше гарафа с коняк и чаша.

Нещастният му вид възвърна равновесието на Реджи. Чувството за вина ѝ помогна да се овладее. Докато бе преживявала най-щастливите мигове от живота си, човекът, който значеше най-много за нея на този свят, се бе разболял от тревога. А тя даже не бе побързала да се върне при него. Беше се наслаждавала на всеки момент, прекаран с Никълъс. Как можа да бъде толкова себична?

— Тони?

Той вдигна стресната глава. По красивото му лице премина най-напред изненада, после облекчение. Той изтича към нея, прегърна я и я притисна до себе си толкова здраво, че тя се уплаши да не ѝ счупи ребрата.

— Велики боже! Реджи, съвсем се разкапах от тревога! Не съм бил толкова зле, откакто Джеймс те заведе в... е, сега това няма значение. — Той я отдалечи от себе си и я огледа. — Добре ли си? Причиниха ли ти болка?

— Добре съм, Тони. Наистина съм добре.

И изглеждаше добре. Роклята ѝ не бе разкъсана, прическата ѝ бе непокътната. Но тя беше изчезнала за цели три проклети часа! Какво ли не си бе помислил, че може да ѝ се случи...

— Първата ми работа сутринта ще е да го убия. Само да разбере къде в дяволския пъкъл живее!

Значи затова не се е опитал да разбие вратата, помисли си Реджи.

— Всичко беше съвършено невинно, Тони — започна тя. — Просто грешка...

— *Зная*, че е било грешка, Реджи. Онзи идиот, твоят кочияш, ме увери в това. Той все настояваше, че Монтиът ще те върне всеки момент, че той и лейди Едингтън били... Ах... че те... Е, мисля, че разбираш какво имам предвид. О, по дяволите!

— Да — Реджи се ухили на неудобството, което изпитваше той.
— Зная какво имаш предвид, разбира се. — Тя побърза да започне да го обработва. — Бедният човек мислеше, че ти и неговият...

— Не го казвай! Пък и това не е никакво извинение!

— Тони, можеш ли да си представиш израза на лицето му, когато е видял, че не е отвлякъл когото трябва? — Реджи хихикна. — О, как исках да зърна физиономията му!

Антъни се намръщи.

— Как стана така, че не си го видяла?

— Не бях там. Той ме остави в къщата си и отиде на бала. Разбираш ли, единственото му намерение е било да накара лейди Едингтън да пропусне бала. Сега можеш да си представиш колко е бил шокиран, когато я е видял там. Не е знаел кого, по дяволите, е заключил в къщата си.

— Той те заключи в къщата си?

— Беше ми съвсем удобно — увери го бързо тя. — И тъй, ти разбираш, че не съм била с него през цялото време, фактически съвсем за малко. Нищо лошо не ми се случи и той ме доведе тук жива и здрава.

— Не мога да повярвам, че го защитаваш. Ако бях узнал къде живее, щеше да е мъртъв досега. Глупавият кочияш не знаеше. Пратих човек да обиколи клубовете и да разузнае, но заради проклетия бал там нямало почти никой. Докато моят човек се върне и съобщи, че нищо не е научил, бях готов да изтичам до Шепфърд и да намеря някого, който да ми даде адреса на онзи негодник.

— А тогава вуйчо Едуард щеше да разбере, че аз не съм с теб и върху главите ни щеше да се стовари самият ад — тя завърши вместо него. — Добре е, че не си го направил. Така никой няма да знае, че не съм била цялата вечер при теб. Което значи, че ще трябва да решим само, дали да остана тук, или да се върна до къщата на вуйчо Едуард. Какво предлагаш?

— О, недей, моето момиче. — Той бе разгадал напълно намеренията ѝ. — Няма да ме накараш да забравя всичко това.

— Ако е така, с мен е свършено — каза тя съвсем сериозно. — Защото никой няма да повярва, че съм прекарала три часа в къщата на лорд Монтиът и съм излязла оттам с непокътната девственост. Между другото, тя си остана непокътната.

Той я погледна.

— Тогава няма да го убивам. Но ще му дам урок, какъвто той напълно заслужава.

— Но Тони, той не ми направи нищо лошо! — настоя тя горещо.
— Пък и... аз не искам да го нараниш.

— Ти не искаш... За бога, ще ми кажеш ли защо?

— Харесвам го — каза тя просто. — Напомня ми за теб.

Лицето на лорд Малъри посиня от гняв.

— *Наистина* ще го убия!

— Спри! — извика тя. — Ти никога не би насилил някоя камериерка, ако не желае. И той не го направи.

— Целуна ли те?

— Ами...

— Разбира се, че те е целунал. Само някой глупак не би го направил, а той не е глупав. Аз ще...

— Не, няма! — извика тя пак. — Ще се преструваш, че така и не си научил името му, а когато го срещнеш, няма да му обръщаш внимание. Ще го направиш заради мен, Тони, защото не зная дали ще мога да ти простя, ако сториш нещо лошо на Никълъс Идън. Тази вечер ми беше добре, радвах се, както отдавна не ми се беше случвало. — След като бе казала толкова много, тя започна да го умолява. — Моля те, вуйчо Тони!

Той отвори уста да каже нещо, но се отказа, намръщи се, въздъхна тежко и най-после каза нежно:

— Той не е за теб, котенце. Знаеш го, нали?

— Да, зная го. Ако беше по-малко компрометиран обаче, главата си бих дала за него.

— Само през трупа ми!

Тя му подари най-сладката си усмивка.

— Знаех си, че ще кажеш точно това.

ГЛАВА СЕДМА

Реджи седеше пред тоалетката и се взираше унесено в малката синина на гърлото си. Любовният знак на Никълъс Идън. Докосна го. Добре, че не бе отметнала пелерината, когато миналата нощ се върна в къщата на Тони. А сега се налагаше да носи някакъв шарф, докато изчезне синината.

Наближаваше обед. Беше спала много повече от обичайното. Братовчедките ѝ вече бяха закусили. Ако си бяха вкъщи, щеше да се наложи да им разкаже всичко преживяно снощи от нея и от Тони.

Още преди Реджи да се прибере, Тони бе изпратил съобщение на брат си Едуард. В него се казваше само, че тя няма да отиде на бала. Само това, без да се посочват причини. Разбраха се да казват, че тя не е заварила Тони у дома му и се е принудила да го чака часове наред. А когато най-после той пристигнал, си поговорили и станало толкова късно, че тя просто се прибрала и си легнала. Слугите на вуйчо Едуард щяха да потвърдят, че Тони я е довел тук и че тя си е легнала веднага.

Реджи въздъхна и позвъни на Мег. После трескаво затърси някакъв шарф. Мег също не трябваше да види любовното ухапване.

Когато слезе долу след половин час, леля Шарлот и братовчедките Клер и Даяна приемаха гости. Те и гостенките — лейди Брадък и дъщеря ѝ, госпожа Фаради и сестра ѝ Джейн и две непознати дами — седяха в гостната. Когато тя влезе, всички се втренчиха в нея. Реджи се почувствува крайно неудобно заради лъжите, които се канеше да изрече.

— Скъпа Реджина — каза госпожа Фаради със съчувствие в гласа. — Изглеждаш просто божествено, като се има предвид...

Реджи почувства, че под лъжичката ѝ се събира корава топка. Не. Не беше възможно. Само нейното виновно съзнание я караше да мисли, че е възможно да знаят за снощната лудория.

Никълъс Идън, четвърти виконт Монтиът, лежеше проснат на голямото си легло с ръце под главата. Само един тънък чаршаф покриваше голото му тяло. Беше се събудил преди около час, но не се опита да стане и да срещне деня. Отдавна не бе излизал на обичайната утринна разходка на кон из Хайд Парк.

Нямаше нищо неотложно, с което да се налага да се заеме. Трябваше да напише ново писмо на граф Пенуич и да настоява за отговор относно земята, която искаше да купи, но това можеше да почака. Все едно, щеше да стане повод за ново раздражение, защото онзи не бе отговорил на нито едно негово писмо.

Трябваше да се свърже с управителя на фирмата за превози по море в Саутхамптън и да отмени кораба, който бе поръчал за себе си. Беше се канил да обърне гръб на Лондон за няколко месеца и да отплава отново за Западните Индии. Но след снощните събития нищо не бе в състояние да го накара да напусне Лондон.

Името ѝ беше Реджина. Произнесе го на глас. Остави го да се изгърколи сладостно от езика му. Сладката, бяла Реджина с абаносовите коси и сините очи... Тези очи! Стигаше само да затвори очи и ги виждаше да му се усмихват, да му се смеят. О, в тях имаше толкова живот! Реджина — най-чистата от чистите, несравнимата красавица!

Никълъс се засмя на фантазиите си. „Пърси сигурно ще каже, че съм се побъркал. А дали не съм? Е, не. Разбира се, че не. Но не мога да си спомня някога да съм искал някоя жена толкова много, колкото Реджина Аштън.“

Той въздъхна. Леля Ели ще каже да се ожени за момичето и да бъде щастлив. След като умря баща му, тя бе единствената, която мислеше поне мъничко за него. Баба му може би също мислеше, но може би и не. Трудно беше да се каже за Ребека, старата тиранка.

Е, разбира се, съществуваше и неговата „майка“. Тя беше последната, която би му пожелала нещо добро. Заради нея той не би могъл да се ожени — или не би се оженил — за Реджина или за което и да било момиче от добро семейство. Той няма да се ожени, докато жената, известна на света като негова майка, не умре. С нейната смърт щеше да изчезне заплахата, която тя представляваше за него.

Никълъс отхвърли чаршафа и седна. Мисълта за графиня Даuidжър бе помрачила прелестната идилия. Заради нея си ходеше

толкова рядко в Силвърли, имението му в Хампшър. Въпреки това си го обичаше и то му липсваше до болка. Но все едно, отиваше там само, когато графинята отсъства. А тя живееше там почти постоянно, само и само да държи Никълъс настрана.

Той позвъни на Харис и бе информиран, че лордовете Олдън и Малъри го чакат в трапезарията. Не обърна особено внимание, защото тези двамата често се отбиваха без предупреждение.

Когато се появи при тях след малко, Дерек Малъри се беше настанил пред голяма чиния с храна, а Пърси стоеше до бюфета и отпиваше кафе. Дерек го поздрави весело и продължи да ухажва младата сервитьорка. Пърси, ухилен съзаклятнически, повика Никълъс при себе си.

— Зная коя е малката птичка, дето я донесе в гнездото си снощи — пошепна Пърси и кимна към Дерек. — Той не знае още, но ще научи до довечера, разбира се.

Сякаш мощен юмрук се стовари в корема на Никълъс. Той запази самообладание и прошепна:

— Бъди така добър, кажи ми как стигна до теб тази информация?

— Че то не е тайна! — засмя се Пърси. — Обзалагам се, че всички ще я научат до довечера. Самият аз я чух на Ротън Роуд. Яздех до две хубавици, а те нямаха търпение да ми разкажат последните клюки.

— Как? — избухна Никълъс. Възклицанието му бе достатъчно силно, за да стигне до Дерек. Той погледна към двамата, но после пак се обърна към сервитьорката.

— Лейди Е., не се ли сецаш? Изглежда нейният кочияш си е помислил, че тя ще е много любопитна да узнае всичко за твоя хитър план. И не щеш ли, тя умираше от удоволствие при мисълта, че си направил нещо толкова ужасно в пристъп на ревност. Нямала търпение да разкаже на всички приятели за това. И даже не само на приятелите. Цяла сутрин се е трудила по въпроса.

— Проклета да бъде тази кучка!

— Да. Е, ако бях на твое място, щях да напусна Лондон за известно време.

— И да оставя момичето да се справя само?

— По-рано не те беше грижа за такива неща.

Пърси получи гневна гримаса за тази реплика.

— Стига си лаял по мен, Ник! Тя ще се оправи по-добре от теб, ще се омъжи подобно на другите твои девственици и ще си живее щастливо. Но ти трябва да помислиш за чичото на Дерек, да не говорим за баща му. Роднините на това момиче ще те накарат да се скриеш. Малко вероятно да се отървеш без драскотина, след като си компрометирал момичето, както направи с останалите.

— Зарежи това! Не съм пипнал момичето!

— Разбира се, че не си, но кой ще ти повярва? — каза Пърси натъртено. — Най-добре ще е да изчезнеш, преди някой от вуйчовците й да те е извикал на дуел!

В този момент на вратата се появи Тиндъл и обяви:

— Слугата на лорд Малъри моли за една дума, милорд. — Дерек погледна учудено и видя слугата, който стоеше зад Тиндъл.

— Ники, сигурно има някаква грешка. Този приятел не работи при мен.

— Така и предполагам — промърмори Никълъс, а Пърси изстена.

ГЛАВА ОСМА

— Не!

Ангъни Малъри вдигна поглед. Племенницата му влетя в стаята и се втрени с широко отворени очи в пистолета, който той чистеше на бюрото си:

— Късно е да казваш „не“, Реджи.

— Ти вече си го убил! — извика тя.

Той не вдигна поглед и не видя как руменината изчезва от бузите ѝ.

— Изпратих човек до къщата му. Научих без труд адреса му тази сутрин. Той скоро ще дойде тук, за да обсъдим времето и мястото.

— Не, не, не!

Когато я погледна, очите ѝ блестяха гневно.

— Чакай, Реджи... — започна той, но тя го изпревари.

— Това ли е твоят отговор на всичко? — Тя насочи показалец към оръжието в ръцете му. — Мислех, че снощи се разбрахме за това!

— Това беше преди лудорията на Монтиът да е станала обект на клюкарите. Или не ти е известно, че тази сутрин името ти е в устата на всички?

Реджи трепна, но каза спокойно:

— Зная. Току-що излязох от една стая, в която сума жени се надпреварваха да ми изказват съболезнования.

— И какво им каза?

— Е, не можех да отрека, че се е случило, защото кочияшът на лейди Едингтън видя всичко. Но все пак излъгах. Казах, че веднага са ме върнали обратно и че лорд Монтиът е разбрал веднага грешката си.

Ангъни поклати глава.

— Но те не са повярвали. Нали?

— Ами... не — призна неохотно тя.

— Защото проклетият кочияш е чакал цял час, преди да те върне и всички го знаят. А за да се направи каквото говорят, че е било

направено, не е необходим цял час. Твоите лъжи само показват, че имаш какво да криеш.

— Но това не е вярно!

— Откога истината има значение за страстните клюкари?

— О, Тони, какво да правя тогава? — извика отчаяно Реджи.

— Нищо няма да правиш. С помощта на семейството ще го преживееш. А *той* ще си плати задето е опетнил доброто ти име.

— Ти няма да го извикаш на дуел.

Очите на Антъни се свиха.

— Ако не го извикам аз, ще го направи Джейсън. И ще падне убит. Той не е стрелец като мен.

— Никой няма да бъде убит, Тони. — Реджи говореше така, сякаш всичко зависи единствено от нея. — Трябва да има някакво друго решение. Затова дойдох тук. Мислех, че ще закъснея и няма да те заваря, преди да си заминал. Как научи?

— Фактически бях тръгнал, но моят стар приятел Джордж ме повика и ме предупреди, че вече се е разчуло. Проклетият ми късмет ме накара да тръгна по-късно тази сутрин. Иначе щях да съм преполовил вече пътя до Глостър и горкият Еди щеше да се разправя сам с всичко това. Мога да си представя какво каша щеше да забърка.

— Поне нямаше да сграбчи най-близкия пистолет — дръзко отвърна тя.

Антъни се намръщи.

— Знае ли вече?

— Не. От сутринта се е затворил в кабинета си. Още е там. Леля Шарлот каза, че ще се опита да го пази в тайна от него, колкото е възможно по-дълго. Мислех, че няма да имаш против...

— Страхливец. Не бива да се притесняваш за Еди, обаче. Джейсън е човекът, който може да вдигне голям скандал.

— Е, той поне няма да научи още известно време.

— Не разчитай на това, котенце. Той ще научи до довечера или най-късно утре. Какво си мислиш, че не те следи, когато си в грешния стар Лондон?

— Не ме следи!

— О, следи те и още как! — увери я Антъни. — За теб му докладваха редовно и когато беше из Европа. Нищо не убягва на

Джейсън. Даже аз не съм защитен от всевиждащите му очи. Как мислиш, как научава толкова бързо за моите проклети затруднения?

Реджи изстена. Ставаше все по-лошо. Джейсън можеше да се окаже избухлив като Тони. Освен това той беше човек на твърдите принципи. Когато ставаше въпрос за чест, той бе неподкупен.

За него имаше само едно решение и ако то не можеше да се осъществи, щеше да почне да чисти пистолета си като Тони. Но първото решение бе неосъществимо. Никълъс Идън никога нямаше да се съгласи. Той по-скоро би се срещнал на дуел с един от нейните вуйчовци, отколкото да се остави да го принудят да се ожени. Тя беше сигурна в това.

Реджи прехапа долната си устна.

— Трябва да можем да направим нещо, Тони. Да измислим някаква история.

— Можем да измислим цяла дузина истории, котенце, но няма да повярват на нито една. Лошото е, че Монтиът и по-рано е съблазнявал девойки като теб. Били сте насаме — няма значение, че не си го искала — значи се е възползвал от ситуацията. Той е толкова красив, дяволът, че не би могла да му устоиш. Това ще мислят хората. И ще го говорят.

Реджи се изчерви и отклони смутено погледа си.

— Даже не зная защо обсъждам това с теб — продължи остро Антъни. — Може да се направи само едно нещо и аз съм този, който трябва да се погрижи да бъде направено.

— Ти си прав, разбира се. Не зная защо досега се противях на това.

Веждите му се повдигнаха многозначително.

— Никакви игрички, Реджи!

— Няма игрички. Погрижи се той да се ожени за мен. Друг изход няма.

— По дяволите! — Антъни скочи на крака, побеснял. — Той не е за теб!

— Въпреки това...

— Не! И пак не! И недей да смяташ, че не си ми ясна, Реджина Аштън! Мислиш си, че това ще разреши другия ти проблем и че вече няма да ти се налага да търсиш съпруг.

— Ти го каза... О, Тони, аз наистина нямам нищо против да се омъжа за него. Наистина нямам! Той ми прилича на теб.

— Той прекалено много прилича на мен. Точно затова не става за твой съпруг!

— Но той прилича и на вуйчо Едуард. В него има и нещо от вуйчо Джейсън. О, той доста се обърка, когато му казах, че това, което е направил, ще ме опропасти и че той ще трябва да се ожени за мен.

— Ти си му казала това?

— Бях в такова настроение. А той се разсърди. Държа се също като вуйчо Джейсън.

— Но това...

— Не, Тони, не. Той е съвсем подходящ, не разбираш ли? Прилича по малко на всички вас... Точно това търсех! Освен това, ще ми се наложи да го променя.

— Той никога няма да се промени, Реджи — настоя Тони. — Никога няма да миряса.

— О, не зная. — Тя се ухили. — Може да си говорим така за теб, но не знаем със сигурност за него. А той ме хареса. За начало е добре.

— Хайде да не му се радваме чак толкова — каза Антъни. — Той те е искал. Но ще пожелае и други жени, и ще тръгне подир тях. Той няма да ти бъде верен съпруг.

— Май че го зная — каза тихо тя.

— И въпреки това го искаш?

Тя не искаше да го убиват и това бе алтернативата.

— В края на краищата — каза тихо тя, — той трябва да оправи нещата. Въвлече ме в скандал и трябва да ме измъкне от него. Това е мирното решение. Сигурна съм, че вуйчо Джейсън ще се съгласи от все сърце.

— Не бих казал, че така Монтиът ще си получи заслуженото. — Антъни се намръщи сърдито. — Той ще те въвлече в пазарлък, а ти ще продължиш да страдаш.

— Той не вижда нещата по този начин, Тони. Фактически аз съм сигурна, че ще откаже.

— Добре — Тони се усмихна и продължи да чисти пистолета.

— А, не — каза Реджи. — Трябва да ми обещаеш, че ще направиш всичко възможно, за да го убедиш, Тони.

— Добре — съгласи се той.

Усмихваше се така, че ѝ се прииска да го удари. Познаваше прекалено добре тази усмивка.

— Искам вуйчо Едуард да бъде с теб, когато говориш с него — каза тя подозрително.

— Но твоят виконт скоро ще дойде тук, котенце — напомни й той.

— Тогава ела с мен при вуйчо Едуард. Остави на лорд Монтиът бележка да дойде довечера. — Тя развърза бавно шарфа и добави:

— Тони, мисля, че вуйчо Едуард трябва да види това, за да разбере колко е важно да вземе съгласието на Монтиът.

Лицето на Антъни потъмня.

— Ти ми каза, че той само те е целунал!

Тя завърза шарфа отново. Изглеждаше съвсем невинна.

— Е, това е *резултатът* от целувката, Тони.

— Как е посмял да остави печата си върху теб?

Реджи сви рамене, като избягваше грижливо погледа му.

— Мислиш ли, че вуйчо Едуард ще отдаде прекалено голямо значение на това и ще си помисли най-лошото? Предполагам, че той ще се почувства длъжен да осведоми вуйчо Джейсън. Не мислиш, че ще поискат да се избърза със сватбата, нали? Бих предпочела да почакам няколко месеца — просто за да бъде сигурна, че първото ми дете ще се роди след приличен интервал от време.

— Реджи, това е изнудване.

Тя разтвори широко тъмносините си очи.

— Така ли?

— Джейсън трябваше да намери катинар за задника ти, когато се разбра какъв талант за манипулиране на хората се развива у теб.

— Как можеш да говориш така? — ахна Реджи.

Той се засмя и поклати глава.

— Можеш да прекратиш спектакъла, котенце. Аз ще накарам по един или по друг начин твоя виконт да се ожени за теб.

Тя го прегърна, видимо доволна.

— И няма повече да се говори за убиване?

— Не по същество — въздъхна той. — От нас, само Еди е способен да разсъждава логично и делово. Може би той ще пристигне с мотиви, които ще накарат този приятел да се съгласи без насилие. — Антъни се отпусна и тръгна да прибира пистолета.

— Ти каза, че Монтиът няма да се съгласи, Реджи. А когато човек е упорит, становището му може да се промени с убеждаване. Ти

все още можеш да промениш *своето* решение, знаеш ли? — Той я гледаше настойчиво.

— Не. Колкото повече мисля за това, толкова повече смятам, че е правилно да направя точно така.

— Той може да те намрази за това. Мислила ли си за тази възможност?

— Да, може. Но аз ще поема риска. Не бих мислила за брак, ако не го привличах. Но той се опита да ме съблазни. *Опита се!* Не, той ще стане мой съпруг, Тони. Кажи на вуйчо Едуард и на вуйчо Джейсън, че няма да търся друг.

— Много добре тогава — отговори Тони, след това добави със строг поглед. — Но ти няма да сваляш този проклет шарф, чуваш ли? Няма смисъл моите братя да мислят за бъдещия си зет по-лошо, отколкото е необходимо.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Беше десет и половина вечерта. Никълъс седеше в каретата си пред къщата на Едуард Малъри на Гроувнър Скуеър. Беше закъснял с трийсет минути за срещата, но не помръдваше да излезе от каретата.

Беше се отказал да прави догадки какво значи всичко това. Разбра много добре какво иска Антъни Малъри сутринта, но след като срещата не се състоя, вече не знаеше какво да очаква. Не можеше да престане да мисли за деловитата забележка на Дерек, че чичо Едуард ще го извика на дуел, но какво още искаха от него? По дяволите!

Реджи наблюдаваше тъмната карета от един прозорец на горния етаж. Нервността ѝ прерастваше в ужас. Той нямаше да хареса това, което му беше приготвила. Не, по всяка вероятност не. Той сигурно се досещаше защо са го извикали тук. Иначе защо би се колебал да влезе?

О, вуйчо Едуард беше казал куп неща за лорд Монтиът и все подчертаваше, че тя трябва точно да знае с какво се захваща. Той познавал семейство Идън от години, бащата на Никълъс фактически му бил много добър приятел. И тъй, сега Реджи знаеше всичко, включително и историите с другите млади жени, които бил въвлякъл в скандал, защото били толкова слаби, че се поддали на чара му. Никълъс Идън бил безотговорен, нямал съвест, можел да бъде студен и арогантен, често избухвал. Тъй че чарът, който показвал пред дамите, не бил единственото му лице. Да, тя бе чула всичко това, но за неудоволствие на вуйчо Тони не бе променила решението си.

Реджи надничаше от прозореца на стаята на Ейми и благодареше на късмета си, че на втория етаж нямаше жива душа. Леля Шарлот бе събрала цялата си челяд и въпреки протестите им бе заминала с тях при някаква приятелка извън Лондон. Щяха да нощуват там. На Реджи бе разрешено да остане и така нямаше да се наложи да узнае съдбата си чак утре. Но тя трябваше да си стои на горния етаж и по никакъв начин не биваше да се намесва. Вуйчо Тони остана непреклонен по този въпрос. Даже ако чуеше самият ад да избухва, тя не биваше да слиза долу.

Поеха ръкавиците и шапката на Никълъс и го заведоха в гостната. Къщата го изненада — беше много по-голяма, отколкото изглеждаше откъм улицата. Той знаеше, че Едуард Малъри има няколко деца; къщата бездруго бе достатъчно голяма, за да побере голямо семейство. Горните два етажа вероятно са заети все със спални, помисли си той, а партерът бе толкова голям, че можеше да помести и бална зала.

— Чакат ви, милорд — обяви икономът, когато стигнаха до вратата на гостната. Лицето на слугата бе напълно безизразно, но тонът му беше неодобрителен. Никълъс замалко не се засмя. Знаеше, че е закъснял.

Но когато икономът отвори вратата и я затвори след Никълъс, веселото му настроение изчезна напълно. На млечнобял диван седеше неговата леля Ели — старата мома Елинор Марстън. До нея бе седнала Ребека Идън, ужасната му баба. В този момент тя изглеждаше готова да призове господния гняв да се стовари върху главата му.

Така значи. Бяха го привикали на съд. Две фамилии щяха да му четат конско — неговата и на Реджина. Учудващо за него бе само това, че не бяха повикали и „майка му“, Мириам. Как щеше да се зарадва!

— Значи най-после набра кураж да влезеш, хаймана такъв! — започна старата дама без предисловия.

— Ребека! — смъмри я Елинор.

Никълъс се усмихна. Знаеше си, че баба му не се съмнява в характера му повече от самия него. Просто искаше да го ядоса. Леля Ели бързаше както винаги да излезе в негова защита, бог да я благослови, фактически само тя се осмеляваше да мъмри старата дама. Леля Ели бе живяла с бабата двайсет години като нейна компаньонка. Никълъс се възхищаваше на издръжливостта ѝ, защото баба му бе истински тиранин и управляваше всички около себе си с желязна ръка.

Много отдавна, в първите години на брака им и преди раждането на Никълъс, Елинор живееше с Мириам и Чарлс Идън в Силвърли. Но постоянните крамоли между двете сестри бяха пратили Ели обратно при родителите ѝ. По-късно тя бе отишла на гости при Ребека, майката на Чарлс, в Корнуол. След тази „визита“ бе останала завинаги там и отиваше в Силвърли само на гости.

— Как сте, госпожо? — попита баба си той.

— Сякаш даваш пукната пара как съм — тросна му се тя. — Идвам ли в Лондон всяка година по това време? — попита го тя.

— Да, това ви стана навик.

— А да си идвал да ме посетиш поне веднъж откак съм пристигнала?

— Миналия месец се видяхме в Корнуол — напомни ѝ Никълъс.

— Не е там работата. — Тя се облегна назад и каза: — Е, този път май си загазил, а?

— Така изглежда — отговори сухо той и се обърна към двамата Малъри.

По-възрастният от тях направи крачка напред и го поздрави сърдечно. Висок, рус и зеленоок, Едуард Малъри изобщо не приличаше на брат си Антъни и бе досущ като брат си Джейсън. Беше с два сантиметра по-нисък от Никълъс, но по-добре сложен.

По-младият Малъри стоеше като закован на мястото си до камината. Тъмносините му очи сякаш виждаха как разпъват Никълъс на кръст. Живите сини очи и черната като въглен коса на Малъри говореха на Никълъс, че Реджина Аштън е в кръвно родство с Антъни. Нещо повече. Тя фактически приличаше поразително на Антъни — дори по леко скосените очи. Велики боже, зачуди се той, възможно ли е Реджина да му е дъщеря? Това би означавало, че е посял семето си твърде рано, но не беше невъзможно.

— Ние не се познаваме, Никълъс — каза Едуард Малъри и се представи. — Но аз познавах много добре Чарлс, твоя баща. Преди няколко години се запознах и с Ребека.

— Едуард инвестира моите пари и се справя много добре — обясни Ребека. — Не си го знаел, нехранимайко, нали?

Е, това поне обясняваше как са успели да докарат баба му тук за толкова кратко време. Близостта между семействата започваше да го изнервя.

Едуард продължи:

— Предполагам, че познаваш най-младия ми брат Антъни?

— Пътищата ни се кръстосват от време на време в клубовете — отговори Никълъс, без да направи и най-малко движение към Антъни.

Антъни не показа с нищо, че го е забелязал; само го изгаряше с поглед. Беше висок колкото Никълъс и също толкова широк в раменете. Според Дерек бил палавник още от шестнайсетгодишната си

възраст. Никълъс можеше да се обзаложи, че в миналото на Антъни има по-лоши скандали от тази глупава история с Реджина. Какво толкова осъдително, по дяволите, трябваше да търси Антъни сега?

— Онзи там иска главата ти на поднос, негоднико — произнесе баба му в настъпилата тишина. Ели се опита да я спре, но тя не позволи да бъде спряна.

— Известно ми е вече, госпожо — каза Никълъс и се обърна към Антъни. — Ще определим ли часа, милорд?

Антъни се засмя кисело.

— За бога, аз наистина мисля, че по-скоро вие трябва да го определите. Но колкото и да искам да съм на вашите услуги, обещах първо да дам възможност на тях да се оправят с вас.

Никълъс огледа останалите. От очите на Ели струеше съчувствие. Едуард изглеждаше примирен. Изведнъж нервността на Никълъс се изостри и той отново спря погледа си на Антъни.

— Милорд — каза той сковано, — бих искал да се уговорим с вас.

— Племенницата ми би искала друго.

— Какво?

— Сърцето ѝ е прекалено меко — въздъхна Антъни. — Не иска да ви види ранен... или, не дай боже, нещо повече. — Той поклати глава.

— Въпреки това аз мисля...

— Не, за бога! — прогърмя Ребека. — Не бях тук да спра другите дуели, в които си участвал, но този ще го спра. И най-напред ще те хвърля в затвора, моето момче. Само стой и гледай!

Никълъс се опита да се усмихне.

— Господинът иска удовлетворение, госпожо. Друго не мога да му предложа.

— Лорд Антъни ще се съгласи на нещо друго, не на дуел, защото обича племенницата си. Би следвало да сме му благодарни за това.

— Ние? Аз не мога да бъда благодарен, госпожо.

— Можем да минем и без твоите навици на сатир — каза тя. — Може да си арогантен тип, може да си безотговорен хлапак, но си последният Идън. Ще се снабдиш с наследник, преди да свършиш на полето на дуела.

Никълъс трепна.

— Много мило казано, госпожо. Но какво ви кара да мислите, че още нямам наследник, за да ви го дам?

— Познавам те по-добре, отколкото си мислиш. Макар често да изглежда, че се опитваш да пренаселиш света, ти нямаш копелета. Освен това много добре знаеш, че няма да приема никакво копеле.

— Ребека, нужно ли е всичко това? — попита бързо Елинол.

— Да, нужно е! — отговори старата жена, втрещена в двамата Малъри.

— Ники? — каза умолително Елинол.

Никълъс въздъхна.

— Много добре. Признавам, че нямам копелета. Нито мъжко, нито женско. Вие сте съвсем права, госпожо. За това нещо съм много внимателен.

— Единственото.

Той й се поклони леко, но не отговори. Държеше се спокойно, даже изглеждаше малко отегчен, но вътрешно кипеше от гняв. Словесните битки с баба му го забавляваха, когато биваха сами, но не и в присъствието на други хора. Тя знаеше това и го хапеше, само и само да го уязви.

— Хайде, сядай най-после, Никълъс — каза тя сопнато. — Изкриви ми се вратът да те гледам!

— Значи ли това, че ще трае дълго? — той се ухили вбесяващо и седна на стола срещу нея.

— Ники, не ставай труден, моля те — каза Елинол умолително.

Това го стъписа. Да чуе това от Ели? Тя винаги е била човекът, с когото можеше да разговаря. Винаги е разбирала горчивината, която се криеше под повърхността му. Докато растеше, той винаги можеше да изплаче мъката си пред нея. Колко пъти в непрогледни ноци бе изминавал на кон дългия път между Хампшър и Корнуол, само и само да я види? След като порасна, тя му стана още по-близка, най-близка от всички. Никога не му направи забележка за живота, който водеше. Сякаш знаеше защо прави нещата, които правеше.

Разбира се, тя не знаеше. Само на Мириам бе известна причината той да бъде толкова безразсъден, да се превърне във въжеиграч, който никога не мирясва.

Никълъс погледна леля си с нежност. За своите четирийсет и пет години тя все още бе хубава със светлорусата си коса и живите кафяви

очи. По-голямата ѝ сестра Мириам едно време бе по-хубава от нея, но злобата бе ограбила красотата ѝ. Той обичаше да си мисли, че добротата на Ели бе я запазила толкова хубава.

Това бе жената, която той тайно бе провъзгласил за своя майка и през цялото си детство се бе отнасял към нея като към майка. Изразът на лицето ѝ му каза много неща; както винаги, за него не бе трудно да прочете мислите на лицето ѝ. Тя го жалеше за трудното положение, в което бе изпаднал. Молеше се той да не предизвика неприятности. В същото време се бе съгласила с всичко, което е било решено зад гърба му. Но дали щеше да вземе страната на баба му против него? Никога по-рано не го бе правила. Дали наистина си мислеше, че той е насилил Реджина Аштън? О, ако тя бе пожелала, той можеше да я съблазни, да, но не го направи. Това бе фактът и намеренията вече нямаха значение.

— Казаха ли ти всичко, лельо Ели? — попита той.

— Предполагам.

— Казаха ли ти, че всичко стана по погрешка?

— Да.

— И че аз върнах момичето непокътнато?

— Да.

— Тогава защо си тук?

Ребека се намръщи.

— Остави я на мира, негоднико. Тя няма вина за това, че си загазил.

— Ние знаем чия е вината — прозвуча зад него презрителният глас на Антъни.

На Никълъс му дойде много.

— Какво ще става в такъв случай?

— Ти вече знаеш какво трябва да се направи, Ники — каза Елинор с мек укор. — Не е хубаво, че всичко това се е случило. Никой тук не мисли, че си искал да навредиш на момичето. Но си остава фактът, че репутацията ѝ е *увредена* непоправимо. Тя не бива да бъде принудена да изстрада унижението от злобните клюки само защото една от твоите лудории не е сполучила. Разбираш това, нали? — Тя пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да поемеш отговорността за действията си. Трябва да се ожениш за нея.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Не мога повече да понеса това, Мег! Наистина не мога! — извика Реджи. Тревогата ѝ вече взимаше връх.

Камериерката не обърна внимание на плача ѝ. Така бе направила с всички възклицания досега.

— Да не би да имаш намерение да спиш с този шарф?

Реджи сложи ръце на гърлото си.

— Да, разбира се. Възможно е вуйчо Едуард да дойде вместо вуйчо Тони, за да ми съобщи какво е станало. Не искам никой да го вижда.

Мег се намръщи и се захвана отново с ръкоделието, което лежеше в скута ѝ. Беше видяла с очите си любовното ухапване. Реджи не можеше да скрие нищо от нея, още по-малко за дълго. Мег беше оскърбена от цялата тази история; този път бе напълно съгласна с Антъни Малъри и не вземаше страната на момичето, което бе седнало по турски в средата на леглото си и кършеше ръце в мъките на очакването.

Трябваше да застрелят този виконт Идън от Монтиът, не да му дават това съкровище за жена. Мег никога не бе чувала за нещо толкова нечестно. Все едно да дадеш на някой джебчия чантата си и отгоре на това да му благодариш! Как могат да дадат нейната безценна Реджи на човека, който е виновен за срама ѝ?

— Мег, ще слезеш ли долу да видиш дали не може да научиш нещо?

— Не. Няма да сляза.

— Тогава аз ще сляза.

— Ти също няма да слезеш. Ще си седиш тук. И ще продължиш да се тревожиш, щом ти харесва. Скоро ще ти кажат, че се е съгласил.

— Но проблемът е точно в това! — Реджи се тупна по коленете, за да бъде по-убедителна. — Той ще откаже!

Мег поклати глава.

— Не можеш да ме убедиш, че го искаш, моето момиче. Тъй че престани да се опитваш.

— Но това е вярно, Мег!

— Реджи, познавам те много добре. Ти представяш цялата история в добра светлина, преструваш се заради вуйчовците си, защото това, изглежда, е единственото решение.

— Глупости. — Реджи се изкикоти и избухна в смях. — Ти просто не искаш да признаеш, че съм лоша и че е срамота, дето искам мъж, с когото съм се запознала току-що.

Мег я погледна.

— Сега разбирам накъде биеш. Готова си на това, защото бързо ще си намериш съпруг и няма да се налага вече да търсиш. Признай си, моето момиче.

Реджи се ухили.

— Това е премията, да.

— Премия! — изръмжа Мег. — Това е единствената причина, заради която го искаш. Сигурна съм.

— Няма да говориш така, след като го видиш, Мег. Мисля, че съм влюбена.

— Ако вярвах на това, щях да сляза долу и да му целуна краката. Но ти си достатъчно умна, за да не се заблуждаваш, че си се влюбила след една среща.

— Така мисля. — Реджина въздъхна, но очите ѝ светнаха. — Няма да чакаме дълго, Мег, скоро ще стане. Почакай и ще видиш.

— Надявам се, че няма да видя. Надявам се, да не те видя омъжена за него. Това ще бъде най-лошият ден в живота ти. Ще си спомниш тези думи, в случай че стане.

— Глупости — отвърна Реджи.

— Просто запомни. Предупредих те!

— Няма да се ожения за нея.

— Добре. — Усмивката на Антъни бе направо злорада. — Бях против от самото начало.

— Стой мирен, Антъни — предупреди го Едуард. — Още нищо не е решено.

— Повтарям: няма да се ожения за нея — каза спокойно Никълъс. Едва успяваше да запази присъствие на духа.

— Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш защо? — Гласът на Едуард също бе упражнение по спокойствие.

Никълъс изтърси първото нещо, което му дойде наум:

— Тя заслужава по-добра участ.

— Съгласен — вметна спокойно Антъни. — В нормална обстановка твоята кандидатура не би се обсъждала.

Едуард му хвърли усмирителен поглед и отново се обърна към Никълъс.

— Ако имаш предвид репутацията си, тя е всеизвестна. Аз съм първият, който ще признае, че е отблъскваща. Но сега тези неща трябва да се пренебрегнат.

— Ще направя момичето нещастно — каза бързо Никълъс малко по-разпалено.

— Това е само предположение. Не познаваш Реджина толкова добре, че да знаеш кое ще я направи щастлива и кое — нещастна.

— Стига си го усуквал, негодник такъв! — каза Ребека. — Нямах сериозни причини да не се ожениш за момичето и го знаеш. И е крайно време да се ожениш. Съвсем крайно време.

— За да ти произведа наследници ли?

— Чуй ме, Никълъс — намеси се Едуард. — Отказваш ли, че въввлече моята племенница в скандал?

— Вашата племенница?

— За коя, по дяволите, я мислиш? — Ребека бе вбесена.

Внезапно Антъни се разсмя.

— Кажете ми, Монтиът, да не би да си мислил, че е незаконородена? Бедната роднина, за която би могъл да кажеш, че се опитваме да ти пробутаме?

— Стига вече — предупреди отново Едуард. — Никълъс... е, може би трябва да приема, че не си знаел коя е Реджина. Малко хора помнят Мелиса, тя почина толкова отдавна.

— Мелиса?

— Нашата единствена сестра. Тя бе много по-млада от Джейсън и от мен. Средното дете. Тя беше... е, няма нужда да разказвам подробно колко я ценяхме. Тя беше единственото момиче сред четири момчета. Реджина е нейното единствено дете.

— Тя е единственото, което им е останало от Мелиса — добави Ребека. — Започваш ли да схващаш колко е важна Реджина за братята Мальри?

На Никълъс му призля.

— Трябва да ти кажа във връзка с бележката на брат ми, че Реджина е законородена — продължи Едуард. — Мелиса бе щастливо омъжена за граф Пенуич.

— Пенуич! — Никълъс почти се задави при произнасянето на името, което бе проклинал толкова пъти.

— Последният граф — Томас Аштън — поясни Едуард. — Сега титлата се носи от един неизвестен братовчед. Неприятна личност, но той няма връзка с Реджина. Тя беше под нашите грижи през всичките седемнайсет години, откакто Мелиса и Томас загинаха заедно в един ужасен пожар.

Мислите на Никълъс трескаво препусаха. По дяволите! Фактически тя беше първа братовчедка на Дерек, дъщеря на граф, племенница на маркиз Хавърстън. Нямаше да се изненада ако научеше, че е и наследница. Тя лесно можеше да дари съпруга си с по-добра титла от неговата. Можеше. Но сега, след като той бе свързал името ѝ със своето, тя вече не бе желана — поне от онези семейства, които не биха се докоснали до момиче, опетнено със скандал. В тази стая всички го знаеха, той също. Но имаше други мъже с не чак толкова твърди принципи, които биха я поискали, без да се замислят. Той го каза на Антъни.

— Вие сигурно не мислите, че тя е загубила шансовете да си намери добра партия. Защо тогава искате да се спрете на мен?

— Казал ли съм, че искам? Не, не. Тя те иска, не аз.

Никълъс отчаяно търсеше отговора.

— И като всяка любима племенница тя получава каквото поиска, така ли?

— Съществува простият факт — намеси се Едуард, — че ако се омъжи за друго, горкият човек ще трябва да живее цял живот с клюката за създадения от теб скандал зад гърба си. Това е много, за който и да е мъж и няма да помогне да се изгради щастлив брак.

Никълъс се намръщи.

— Но тя ще каже истината на мъжа си.

— Колко струва истината, щом всички вярват на лъжата? — отговори сърдито Едуард.

— Значи да стана заложник на тесногръдието на хората?

— Какво, по дяволите, искаш, Никълъс? — натърти Ребека. — Аз видях момичето. Тя е най-хубавото малко създание, което съм виждала от много години насам. Ти никога няма да намериш по-добра партия от нея и го знаеш. Защо се противиш?

— Не искам жена... *никаква* жена — каза рязко Никълъс.

— Вече няма значение какво искаш — отсече баба му, — щом си направил с едно невинно момиче нещо, което нейното семейство не може да пренебрегне като някои други. По дяволите, ти си късметлия, че те ти я дават!

— Бъди разумен, Ники — пропя Елинор. — Все някога ще трябва да се ожениш. Не можеш винаги да я караш както досега. А момичето е чаровно. Ще ти бъде чудесна съпруга!

— Не и за мен — каза той просто. В последвалата тишина у него проблесна надежда, но баба му я угаси.

— Ти никога няма да бъдеш мъж като баща си. Шляеш се по моретата две години, връщаш се да поживееш като пройдоха, прехвърляш отговорностите си на разни агенти и лакеи. За бога, срамувам се да призная, че си мой внук! Чуй сега какво ще ти кажа: ако не се покаеш и не се ожениш за това момиче, можеш да забравиш, че се познаваме. — Тя се изправи с каменно лице. — Ела, Ели. Казах всичко, което имах да му кажа.

Лицето на Ребека остана студено и неумолимо, когато излезе от стаята, придружена от Ели. Но щом вратата се затвори след тях, тя се обърна към Елинор и разцъфна в широка конспиративна усмивка.

— Какво ще кажеш, скъпа? Мислиш ли, че трикът мина?

— Ти попрекали с това, че се срамуваш за него. Знаеш, че не е така. Ами че ти се наслаждаваш на тази лудория повече от него! Кълна се, Ребека, трябвало е да се родиш мъж!

— Да не би да не го зная? Тази негова малка лудория ни е пратена от бога този път. Но не допусках, че ще се противи така.

— Настина ли? Знаеш защо не иска да се жени. Знаеш как се чувства. Ники не иска да лепне петното от раждането си на една нищо неподозираща жена. Той мисли, че не може да поиска ръката на момиче с добро име, макар положението му да не допуска да се ожени

за момиче от по-нисък ранг. Решил е просто никога да не се жени. И ти го знаеш.

Ребека кимна нетърпеливо и каза:

— Затова тази ситуация ни е като дар божи. Сега той ще бъде принуден да се ожени, и то в добро семейство. О, това никак не му харесва, но в крайна сметка ще остане доволен. Казвам ти, това момиче няма да се тръшка, ако някога узнае истината.

— Наистина ли мислиш така?

— Ако не мислех така, тя нямаше да бъде за него — каза решително Ребека.

Двете жени знаеха какво кара Никълъс да упорства, макар той да нямаше и представа, че знаят. За света Мириам бе негова майка. Тя често заплашваше, че ще разкрие истината публично. Денят, в който щеше да направи това, щеше да се превърне в негово освобождение от непрекъснатия страх от разкритието, че ще се превърне в парий. Беше се опитвал вече да живее по този начин. Искаше да го мислят за лош, за да свикне с отношението, което можеше да очаква, ако истината излезе наяве.

— Някой трябва да му каже, че няма да се случи нищо особено, ако истината действително бъде разкрита — каза Ребека.

— След всички тези години все едно, никой няма да повярва.

— Защо не му кажеш ти? — попита Ели, макар да знаеше отговора.

— Не аз, скъпа. Защо не го направиш ти?

— О, не. — Елинор поклати решително глава. — Ник приема тези неща прекалено болезнено. — Тя въздъхна. — Говорили сме стотина пъти за това, Ребека. Пък и той най-после ще се ожени, ще миряса и ще има свое семейство.

— Да се надяваме — додаде Ребека. — Но те още не са взели съгласието му.

— Поведението ти ме озадачава извънредно много, Никълъс — казваше Едуард в гостната. — Ако не знаех със сигурност, че си падаш по жените, щях да почна да си мисля други неща.

Никълъс се усмихна на репликата, произнесена от този сериозен благородник.

— Интересувам се само от жени, сър. Категорично.

— И въпреки това не искаш моята племенница?

Антъни се намеси остро:

— Монтиът, гледай ме в очите, докато отговаряш, защото видях белега, който си оставил по нея.

— Това пък какво е? — настоятелно попита Едуард.

— Успокой се, Еди. Нещо само между виконта и мен. И тъй, какъв е отговорът, Монтиът?

Никълъс се изчерви силно от гняв. Бяха го натикали в ъгъла и това никак не му харесваше. Наистина ли беше белязал момичето? Ако е станало, защо по дяволите бе позволила вуйчо ѝ да разбере? Казаха, че тя искала да се омъжи за него. Проклетие, дали пък не бе оставила у Антъни впечатлението, че той не е съвсем невинен? Не е ли това причината най-младият ѝ вуйчо да иска толкова настойчиво кръвта му?

— Господа, с вашата племенница не се е случило нищо лошо — каза насечено Никълъс. Амбъровите му очи горяха от гняв. — Но аз съм сигурен, че вие го знаете по-добре от мен.

— Да, може да се каже без предубеждение, че тя е непокътната. Но ние не можем да оставим това така. — Тук Едуард въздъхна. — Джейсън изобщо няма да хареса това. Той е законният ѝ настойник, знаете.

— Джейсън ще го разкъса на части, ако годежът не се е състоял, докато пристигне тук — каза категорично Антъни. — Откажи се, Еди, и го остави на мен. Ако го подхване Джейсън, от него няма да остане нищо.

Никълъс седна отново и хвана главата си с ръце. Братята продължиха да спорят. Той харесваше и уважаваше Джейсън Малъри, бащата на Дерек, бе ловувал с него в Хавърстън, бяха прекарвали дълги вечери в приятен разговор на чаша хубав коняк. Възхищаваше се на начина, по който Джейсън управляваше Хавърстън и се отнасяше към хората си. Последното нещо, което можеше да поиска, бе Джейсън да му се разсърди. Но той не можеше да се ожени за момичето и нямаше как да им каже защо.

Никога досега не бе чувствал така остро горчивината от произхода си. Истината беше, че той е просто едно копеле. Всяка жена, станала негова съпруга, би страдала от това петно. Ако истината излезеше наяве, той щеше да бъде отхвърлен от обществото. Не беше

ли видял какво стана с Дерек Малъри, за когото всички знаят, че е незаконороден? Затова Никълъс беше по-близък с Дерек, отколкото с другите си приятели.

Гласът на Едуард прекъсна мислите му.

— Никълъс, съмнявам се, че финансовото състояние на Реджина би ти направило впечатление, защото мъдрите инвестиции на баща ти и твоите собствени, са те направили богат още на млади години. Достатъчно е да кажа, че тя е много добре в това отношение. Но... може би *това* ще те заинтересува.

Едуард извади от джоба си няколко листа и Никълъс ги пое. Писма. *Неговите* писма до граф Пенуич!

— Откъде, по дяволите, сте ги взели? — Той не вярваше на очите си.

— Наскоро ми бяха изпратени. Графът е известен с това, че не обръща внимание на неща, които не го интересуват. А онова парче земя, което искаш, не го интересува.

— Но защо вие...

— Защото земята принадлежи на един тръст, който аз управлявам. Това е хубаво парче земя с десетина арендатори, които си плащат редовно.

Никълъс отвърна троснато:

— Проклетият имот е голям и вие го знаете. И не се използва пълноценно.

— Не съм си помислял, че харесваш тази земя толкова много — забеляза хитро Едуард. — В края на краищата ти не ръководиш Силвърли.

На лицето на Никълъс затрептя един мускул. Дявол да го вземе! Сега, без да е въоръжен, той имаше по-добър шанс срещу стария си враг капитан Хоук, отколкото срещу тези братя Малъри.

— Значи ли това, че никога няма да се докопам до тази земя, ако не се ожения за вашата племенница?

— Можеше да се изразиш и по-деликатно, но по същество да, така е.

— Откажи, Монтиът — тихият глас на Антъни сякаш искаше да го изкуши. — Ще се срещнем утре. Няма да те убивам. Ще се целя подолу от сърцето ти — така, че когато офейкаш посред нощ със следващото момиче, да ти вярват, че си я оставил непокътната.

Никълъс се засмя против волята си. Сега пък го заплашваха със скопяване. Това ли бяха всичките възможности? Той не се съмняваше, че баба му може да уреди да го затворят, както заплаши. Без съмнение се бе отчуждил от нея, но истината беше, че обичаше старата вещица. Оставаха смъртта или страшната рана, ако се вслуша в Антъни. Това беше целият му избор.

Или можеше да се ожени за най-красивото създание, което някога бе зървал. И може би да получи земята, която искаше. Леля Ели беше за този брак. Баба му и братята Малъри — също.

Никълъс затвори очи за момент, очевидно потънал в мисли. После ги отвори, стана и спокойно каза:

— Господа, кога трябва да стане сватбата?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Значи си дошъл, за да съпроводиш годеницата си във Воксхол Гардънс? На концерт? Никога не съм си помислял дори, че ще те видя на някакъв дяволски концерт, при това посред бял ден!

Дерек Малъри се наслаждаваше истински, а изражението на чисто отвращение по лицето на Никълъс Идън беше безподобно. Намираха се в дневната на Едуардовата къща, в същата стая, където предната вечер бе станала прословутата среща, а Никълъс току-що бе пристигнал.

— Това явно е единственият начин да я видя — рече Никълъс на Дерек. — Снощи не ми позволиха да се доближа до нея.

— Ами, разбира се. Не би било благоприлично. Пратиха я да си ляга.

— Искаш да кажеш, че на практика тя се подчинява на заповеди ли? — Изумлението на Никълъс беше престорено. — Мислех, че всички изпълняват нейните заповеди.

— О, казвам ти, че наистина си объркан по този въпрос. Не разбирам защо. Тя е първокласна, знаеш ли, истинско бижу. Не би могла да бъде по-добра.

— Бих предпочел сам да избира собствената си съпруга, нали разбираш, вместо да ми бъде натрапена.

Дерек се ухили.

— Чух, че си вдигнал доста голяма олелия. Не можах да повярвам и дума от това, което ми казаха, особено че си се предал. Знаем колко не обичаш да ти казват какво да правиш, ама никак не обичаш.

— Стига си бърборил, Дерек — настоя Никълъс. — Така или иначе, какво правиш тук?

— Аз трябва да дойда с вас, не знаеш ли? Заедно с братовчедката Клер ще ви придружаваме. Заповед от чичо Едуард. Не си мислил, че ще останеш насаме с нея, нали? Никакви неморални неща не са позволени преди сватбата.

Никълъс се начумери.

— Каква разлика би имало, по дяволите? Вече се предполага, че съм спал с нея.

— Никой не вярва в това, Ник, поне никой от семейството.

— Освен твоя чичо Антъни?

— Не знам какво мисли той — рече Дерек по-трезво. — Но най-добре ще е да внимаваш с него. Те са особено близки, така да знаеш — той и твоята бъдеща съпруга.

— Тя ли е любимата му племенница?

— Дори нещо повече. Тони беше само три години по-млад от леля Мелиса и двамата бяха абсолютно неразделни. Когато тя почина, той беше едва на седемнайсет години. Дъщеря й някак зае мястото й в сърцето му. Всичките ми чичовци изпитваха подобни чувства, включително и моят баща. Но чичо Антъни, който е най-младият, беше повече като брат на Реджина. Няма да повярваш какви разпавии имаше той с баща ми, когато тя стана пълнолетна и се премести в Лондон, тъй като старият не искаше да й позволи да стои у него така, както стоеше у чичо Едуард. — Дерек се усмихна под мустак. — Накрая старият също се предаде, а и едва ли има нещо, което тя да поиска и той да й го откаже.

Никълъс простена. Реджина щеше да се окаже невероятно разглезена.

— А защо никога не съм я виждал в Хавърстън?

— Когато идваше ти, тя беше постоянно с чичо Едуард или чичо Антъни. Когато започна да ме посещаваш, тя прекарваше у всеки от тях по четири месеца в годината. — Дерек се усмихна. — Но ти всъщност я видя веднъж, първия път, когато те доведох у дома. Тя беше онази малка мъжкарана, която разля купата с пудинга в скута ти, когато ти се закачаше с нея.

— Но ти наричаше детето Реджи! — извика Никълъс.

— Всички наричаме Реджина Реджи, а сега тя вече е пораснала. Помниш ли я?

Никълъс изстена.

— Как мога да я забравя? Тя ми се изплези, когато я заплаших, че ще я натупам по дупето.

— Да, е, тя изобщо не хареса изявлението ти. Когато дойде следващият път, мисля, че пак беше в къщата, но не се появи пред

погледа ти.

— А тя ме увери, че когато си й разказал за мен, много ме харесала — отвърна сухо Никълъс.

— О, сигурен съм, че тогава те е харесвала — подсмихна се Дерек. — Но това е било преди да се запознае с теб. Тя беше особено привързана към мен и харесваше всеки, който беше мой приятел.

— По дяволите. Остава да ми кажеш, че сте играли заедно.

— Не би трябвало да те изненадва, стари приятелю. В края на краищата аз бях само на шест години, когато тя дойде в Хавърстън. И тъй като бяхме само двамата, признавам, че доста поскитахме заедно. Навсякъде я влачех със себе си. Разбира се, старият направо припадна, когато най-сетне разбра, че вместо да бродира, тя ходи за риба и на лов, катери се по дърветата и строи укрепления в гората, вместо да се занимава с музика. Знаеш ли, че той се ожени само, за да ни доведе майка? Надяваше се, че това ще окаже стабилизиращо влияние. Обаче се оказа лош избор. Обичам я старата, но някак си болезнено. Прекарваше повече време в Бат на лечение, отколкото в Хавърстън.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ще се ожени за някаква мъжкарана?

— Не, за бога! Помни, че през последните тринайсет години тя прекарваше част от всяка година със семейството на чичо Едуард, а той има три дъщери долу-горе на нейна възраст. Когато беше тук заедно с тях, се справяше отлично с учението, беше ангел на благоприличието и така нататък. Разбира се, когато идваше в Хавърстън, ние пак си се забавлявахме. Дори не мога да преброя колко пъти старият ни привикваше, за да ни мъмри. Но тя винаги се измъкваше по някакъв начин, а аз го отнасях. Когато стана на четиринайсет години обаче, вече не беше предишната мъжкарана. Тогава дори въртеше домакинството, тъй като нашата майка почти не се задържаше там.

— Значи е въртяла едно домакинство, учела е в друго, а това, което искам да разбера, е, дали е научила нещо в третото?

Дерек се подсмихна на зловния тон на Никълъс.

— Сега не се заяждай с мен. Всъщност времето, прекарано с чичо Антъни, беше празник за нея. Той правеше всичко възможно да се погрижи Реджи да се забавлява. И навярно я е научил как да се оправя

с типове като нас. — Сетне додаде сериозно: — Всички те я обичат, Ник. Няма да можеш да пренебрегнеш това, независимо от всичко.

— Значи ли това, че през останалата част от живота си ще бъда обременен с роднини, които постоянно ще ми се бъркат? — студено попита Никълъс.

— Съмнявам се, че ще бъде толкова зле. В края на краищата ти ще я заведеш в твоя дом — в Силвърли.

Струваше си да се порадва на тази мисъл, но никога нямаше да се стигне дотам. Никълъс се беше поддал на техния терор, но всъщност нямаше никакво намерение да се ожени за Реджина Аштън. Трябваше някак си да я накара да развали годежа. Тя можеше да има братовчед, който е незаконно роден, но не биваше да има и такъв съпруг.

Дерек беше по-щастлив от Никълъс, тъй като бе живял двайсет и три години, знаейки какъв е, без да позволява това да го тревожи. Но Никълъс откри фактите за раждането си едва на десетгодишна възраст. А преди това разкритие жената, която беше мислил за своя майка, бе направила живота му нещастен, просто защото вярваше, че тя е неговата майка. Той никога не бе разбрал защо го мрази, защо се държи с него по-зле отколкото със слуга, защо постоянно го унижава и гълчи. Тя дори никога не се бе преструвала, че го харесва, дори и в присъствието на баща му. Това беше повече, отколкото всяко дете би могло да изтърпи.

Един ден, когато беше на десет години, той невинно я бе нарекъл „майко“ — нещо, което рядко правеше — а тя внезапно му бе изкрещяла: *Не съм твоя майка! Писна ми да се преструвам на такава. Твоята майка беше курва, която се опита да заеме моето място — курва!*

Там беше и баща му, горкият човек. Той едва ли подозираше, че нищо друго не би могло да направи Никълъс по-щастлив от това да научи, че Мириам не е негова майка. Едва по-късно Ник осъзна колко жестоко се отнасят хората към извънбрачните деца.

Онзи ден баща му беше принуден да му разкаже истината. В първите четири години от техния брак Мириам правила много спонтанни аборти и предупреждението на лекаря, че това може да продължи, внесло напрежение в брака им. Всъщност Чарлс не го каза,

но Никълъс се досети, че Мириам е получила отвращение към брачното ложе. А Чарлс потърсил успокоение другаде.

Чарлс обясни на Никълъс, че истинската му майка била дама, мила и добросърдечна жена, която го обичала. Той се възползвал от нейната любов в една-единствена пиянска нощ — единственият път, когато си позволили тази свобода. През тази нощ бил заченат Никълъс. Нямамо никакъв шанс жената да задържи бебето. Не била омъжена. Но Чарлс искал детето, искал го отчаяно. Мириам се съгласила да отпътува заедно с жената, докато се роди детето. Когато се върнала, всички повярвали, че малкото момче е нейно.

Никълъс разбра нейната горест, нейната омраза към него, макар това да не направи живота му по-лек. Той изтърпя Мириам още дванайсет години, докато почина баща му. Тогава, на двацет и две годишна възраст той напусна Англия, като не възнамеряваше да се завръща. Баба му никога не му прости за това, че изчезна тези две години, но той обожаваше да плава из моретата на собствените си кораби, да преживява авантюрите една след друга, дори да участва в морски битки. Най-сетне Никълъс се завърна в Англия, но не можа да се върне у дома в Силвърли. Не можеше да живее с Мириам и нейната омраза, с нейните постоянни заплахи да разкаже на целия свят истината за неговото раждане.

Днес никой не знаеше това, освен тях двамата и адвокатите на баща му, тъй като Чарлс бе обявил Никълъс за свой законен наследник. А и причината не бе в това, че Никълъс нямаше да издържи на презрението, ако истината излезеше наяве; той се бе подготвил за изпитанието. Баща му бе положил огромни усилия да запази тайната, за да опази чисто името на семейството. Никълъс не искаше да провали репутацията на баща си.

Но не можеше да вярва на Мириам. Тя бе способна да проговори. Поради тази причина Никълъс нямаше право да се ожени за момиче от добро семейство, което щеше да се окаже прокудено от обществото, ако Мириам решише да го предаде.

Не, Реджина Аштън не беше за него. Той би дал всичко, за да я притежава. Но също така би дал всичко, за да не се ожени за нея, да не рискува да я подтикне към ужаса, който я очакваше, ако се разбули неговата тайна. Трябваше да намери начин да се измъкне от ситуацията.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, милорд.

Никълъс се обърна при звука на гласа ѝ. Нещо го разтърси. Беше забравил колко поразителна е тя. Беше застанала колебливо на прага, малко уплашена. Зад нея беше братовчедка ѝ Клер. Висока и руса като повечето от семейство Малъри, тя беше достатъчно красива, но екзотичната външност на Реджина я затъмняваше.

Никълъс отново бе шокиран, когато почувства как реагира собственото му тяло при вида на Реджина. Дяволска работа. Ще трябва или бързо да сложи край на годежа им, или да спи с нея.

Тя продължаваше да стои на прага на вратата и той каза:

— Ела насам, любов моя, няма да те ухапя!

При това мило обръщение Реджи се изчерви.

— Не си се запознал с моята братовчедка Клер — каза тя, като тръгна бавно напред.

Той кимна при запознанството, сетне се обърна към Реджина:

— Дерек току-що освежи спомените ми за теб. Трябваше да ми каже, че сме се срещали и преди.

— Мислех, че няма да си спомниш — промълви Реджина, още по-смутена.

— Да не си спомня как изсипа пудинга в скута ми? — каза той, разтворил широко очи в престорено учудване.

Реджина се усмихна, въпреки нервността си.

— Няма да ти се извиня за това. Заслужаваше си го.

Като видя пламъчето в кобалтовосините ѝ очи, Никълъс се запита как ли ще съумее да я накара да повярва, че не я желае, като всъщност я желаше. Тя го вълнуваше неизразимо. Само като я видеше, кръвта му започваше да бушува. Имаше непреодолимото желание да я целува, отново да вкуси сладостта на устните ѝ, да усети как тупти пулсът на шията ѝ. Да я вземат дяволите, беше страхотно привлекателна!

— Тогава елате с мен, деца — намеси се Дерек. — Следобедът е прекрасен за концерт. Боже, аз наистина отивам на матине, при това като придружител на млада двойка! — Той излезе, поклащайки комично глава.

Никълъс искаше да размени някоя и друга дума с Реджина, но братовчедка ѝ Клер правеше това невъзможно — не ги изпускаше нито за миг от критичния си поглед. Той въздъхна, като се надяваше, че покъсно Дерек ще успее да уреди нещо за него.

Реджина изглежда беше в извънредно добро настроение по време на пътуването до Воксхол Гардънс, като поддържаше безсмислен разговор с братовчедите си. Дали беше нервна или пък наистина бе толкова щастлива? Никълъс се наслаждаваше на вида ѝ. Боже мой, нима е доволна от предстоящата женитба? Защо беше казала на вуйчовците си, че го желае? Защо точно него?

Реджи бе изумена от приятелското отношение на Никълъс. След като ѝ казаха колко пъти е отказвал да се ожени за нея, преди накрая да се предаде, тя очакваше да бъде язвителен, дори ядосан. Защо приемаше нещата толкова сърдечно? Не би могло да е заради земята, нали? Изобщо не бе приятно да знае, че е трябвало да бъде прилъган с парче земя. Тони опяваше, че бил подкупен. Но Тони все още не бе видял как я гледа Никълъс Идън. Беше ли наистина алчен? И защо се бе съпротивлявал толкова упорито срещу брака, а сетне се бе поддал?

Сигурно я желаше — по начина, по който я изгаряха очите му, тя разбираше, че я желае. Наистина, погледът му си беше направо неприличен, а той дори не го криеше от братовчедите ѝ. Реджи беше забелязала шокираното изражение на Клер и развеселеното лице на Дерек. Но Никълъс изглежда не осъзнаваше какво прави. Или го правеше нарочно, за да я притесни? Дали милото му отношение беше престорено? Неговото желание не беше престорено, тя бе сигурна в това.

Слязоха от каретата и тръгнаха по една пътека сред цветни лехи, а музиката ставаше все по-силна с приближаването към мястото, където бе настанен оркестърът. Никълъс гледаше към Дерек толкова упорито, че той най-сетне разбра посланието и избърза напред с Клер, за да купят пасти от продавачите, които обикаляха сред публиката. Реджи се разсмя, като видя как Дерек дръпна братовчедка си, въпреки нейните протести.

В момента, в който това стана възможно, Никълъс дръпна Реджи от пътеката и я скри зад едно голямо дърво. Не бяха сами. Бяха скрити от тълпите хора пред тях, но не и от онези, които идваха по пътеката. Беше обаче достатъчно уединено за няколко думи насаме.

Той използва възможността. Притисна Реджи към дървото с двете си ръце и я превърна в слушателка, принудена да чуе всяка негова дума. Тя вдигна поглед в очакване, а той си помисли: *Ненавиждай ме, момиче. Презирай ме. Не се омъжвай за мен.* Беше си намислил да каже тези думи, но забрави себе си, когато я погледна в очите.

Без дори да осъзнава, че го прави, той наведе глава и притисна устни към нейните и усети тяхната мекота и сладостта им, когато тя разтвори устни. Прониза го огнена страст и той се наведе несдържано, като я притисна между себе си и дървото. Но дори така не бе достатъчно близо до нея. Искаше да бъде още по-близо...

— Лорд Монтиът, моля ви — успя да каже тя, задъхана. — Може да ни видят.

Той леко се отдръпна, точно толкова, за да успее да види лицето ѝ.

— Не се дръж толкова официално, любов моя. Би трябвало да се обръщаш към мен на малко име, не смяташ ли?

Не долови ли някаква острота в гласа му?

— Ти не си... защо се съ согласи да се ожениш за мен?

— А ти защо искаше да го направя? — тросна се той.

— Изглеждаше единственото решение.

— Можеше да го отхвърлиш най-нахално.

— Да го отхвърля ли? Защо да го правя? Аз те предупредих какво ще се случи, ако ни открият.

— Ти се шегуваше! — напомни ѝ той дрезгаво.

— Е, да, защото не предполагах, че ще ни открият. О, не искам да споря. Станалото — станало.

— Не е така — рече той напрегнато. — Можеш да развалиш годежа.

— И защо да го правя?

— Защото не искаш да се омъжиш за мен, Реджина — отвърна той с мек, почти заплашителен глас. — Не искаш! — Сетне се усмихна

нежно, а очите му галеха лицето ѝ. — Искаш да станеш моя любовница, защото аз ще те любя до забрава.

— За някое време, нали така, милорд? — попита кратко тя.

— Да.

— И после всеки ще поеме по пътя си, нали?

— Да.

— Няма да стане.

— Ще те имам, знаеш го — предупреди я той.

— Да, след като се оженим.

— Ние няма да се оженим, скъпа. Ще се осъзнаеш много преди сватбения ден. Но аз ще те имам, така или иначе. Знаеш, че това е неминуемо, нали?

— Очевидно ти мислиш така.

Никълъс се засмя. Колко чаровен беше. Смехът му замръзна, когато чу дълбокия глас зад себе си.

— Няма да се извинявам задето ви прекъснах, Монтиът, тъй като изглежда, че трябва да бъдете прекъснат.

Никълъс застина. Реджи надникна иззад рамото му и видя вуйчо си Тони и една дама, която го бе хванала здраво под ръка. О, не! Не и тя! Никълъс щеше да бъде бесен, тъй като със сигурност щеше да си помисли, че Тони е довел Силина Едингтън нарочно.

— Ти във Воксхол Гардънс, Тони? — Силина се опита да изрази недоумение. — Не мога да повярвам.

— Спести ми подигравката си, котенце. Чух страхотни неща за този оркестър.

Реджина затаи дъх, когато погледът на Никълъс падна върху любовницата му, която изглеждаше объркана и сърдита. Реджи почти съжали жената, но не издаде съчувствието си. В края на краищата Силина не се бе поколебала да хвърли името на Реджи на клюкарите.

— Ето че отново се срещаме, лейди Едингтън — каза Реджи с престорена приветливост. — Сега мога да ви благодаря, задето ми заехте каретата си онази нощ.

Антъни доста шумно прочисти гърлото си, а Никълъс се изсмя неприятно.

— И аз трябва да ти благодаря, Силина. Как щях да срещна бъдещата си съпруга, ако не беше ти.

По лицето на лейди Едингтън преминаха безброй чувства и нито едно от тях не беше приятно. Хиляда пъти тя бе нарекла себе си глупачка. Когато научи за случилото се, беше страшно доволна, че Никълъс е искал да я отвлече. Затова разказа на всички свои приятели какъв романтичен любовник е той... и какво нещастие, че е откъмнал друга жена. Нейните собствени брътвежи я бяха съсипали.

Антъни рече твърдо:

— Ти ще дойдеш с нас сега, нали? Навярно трябва да започна да те съпровождам. Освен това ще си поговоря с този мой заблуден племенник. Дерек не трябва да ви оставя двамата насаме. Гodeжът не дава право да се вършат неприлични неща. Запомни това.

С тези думи той тръгна, като шепнеше нещо на ухото на лейди Едингтън и я отвеждаше настрани, като най-вероятно я окуражаваше да не прави сцени. Никълъс бе присвил устни в твърда линия, докато ги гледаше как се отдалечават.

— Твоят вуйчо нямаше ли ми доверие да й кажа аз самият за гodeжа си? Щях да го направя с огромно удоволствие. Ако не беше тя с нейното превзето самохвалство...

— Ти нямаше да се ожениш за мен — довърши нежно Реджи.

Яростта го напусна. Изражението му стана влудяващо непроницаемо.

— И ти щеше да станеш моя любовница, вместо моя съпруга. Което е за предпочитане.

— Не и за мен.

— Искаш да кажеш, че не би се поддала, така ли, любов моя?

— Не, не съм сигурна, изобщо не съм сигурна — отвърна Реджина искрено. В признанието й имаше тъга и той веднага почувства угризения на съвестта.

— Съжалявам, любов моя — каза нежно Никълъс. — Не би трябвало да те тормозя. Трябва просто да ти кажа, че не искам да се ожена за теб.

Реджи го погледна, без да мигне.

— Трябва ли да съм благодарна за честността ти?

— Не го приемай като обида. Това няма нищо общо с теб!

— Точно обратното, милорд — отвърна сърдито Реджи. — Ти свърза името ми със своето, независимо дали си искал да го направиш. Ти направи това, не аз. Също така се съгласи да се ожениш за мен.

Беше принуден да го сториш, да, но ако не си възнамерявал да спазиш това споразумение, то тогава не трябваше днес да се появяваш с мен на обществено място. Нашето публично появяване не е случайно и означава много. Боя се, че сега вече съм обвързана с теб, независимо дали ми харесва или не. А започва изобщо да не ми харесва. — Без да му даде възможност да каже нещо, тя се обърна и се отдалечи.

Никълъс не се помръдна. Той се чувстваше абсурдно доволен, когато Реджи говореше за това, че е обвързана с него и сетне абсурдно обиден, когато каза, че не ѝ харесва. Той нямаше защо да изпитва тези чувства към нея. Дватамата не бяха обвързани един с друг и щеше да е дяволски добре да не го забравя.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Вуйчо Джейсън!

Развълнувана, Реджи се хвърли в разтворените обятия на вуйчо си. Джейсън Малъри, третият маркиз на Хавърстън, беше едър мъж, както и всичките й останали вуйчовци. Реджи харесваше това.

— Липсваше ми, момичето ми. В Хавърстън не е същото, когато те няма там.

— Всеки път го казваш, когато си идвам у дома. — Тя му се усмихна с обич. — Всъщност, аз наистина исках да си дойда за малко, преди да се случи всичко това. И още искам. — Реджи се огледа наоколо из дневната и видя вуйчо си Едуард и вуйчо си Тони.

— И да оставиш годеника си да се развява из Лондон ли?

— Струва ми се някак си, че не би имал нищо против — отвърна тихо тя.

Джейсън я поведе към кремавия диван, където беше седнал Антъни. Едуард по навик стоеше до камината. Беше повече от вероятно, че преди пристигането й бяха провели семейно обсъждане. Реджи се досещаше за какво. Никой не й беше казал, че вуйчо й Джейсън се е прибрал.

— Боях се, че няма да имам време да поговоря с теб, преди да тръгнеш — започна Джейсън. — Радвам се, че дойде тук.

Реджи сви рамене.

— Е, вчера накарах Никълъс да ме чака, когато ме заведе във Воксхол Гардънс и сега не искам да го правя отново.

Джейсън се облегна назад с много строго изражение.

— Не мога да кажа, че ми беше приятно да заваря въпроса уреден, когато дойдох тук. Братята ми са се нагърбили с тежка задача.

— Знаеш, че нямахме избор, Джейсън — защити се Едуард.

— Няколко дни нямаше да бъдат от значение — отвърна Джейсън.

— Да не би да искаш да кажеш, че няма да дадеш съгласието си сега, след като е взето решение за годеща? — възкликна Реджи.

Антъни се усмихна под мустак.

— Предупредих те, Джейсън. Младият развратник й е на сърцето и нищо на света не може да промени това.

— Вярно ли е, Реджи?

Да, това беше вярно, но... сега тя не беше толкова сигурна, не и след вчерашния ден. Реджи знаеше, че Никълъс все още я желае. Той бе дал ясно да се разбере това. И тя го желаше. Защо да се преструва в обратното? Но женитбата?

— Наистина го харесвам много, вуйчо Джейсън, но... боя се, че той всъщност не иска да се ожени за мен.

Ето на. Каза го. Защо я караше да се чувства толкова отчаяна?

— Казаха ми, че разпалено се съпротивлявал, преди да се съгласи — рече тихо Джейсън. — Това трябваше да се очаква. Никой млад човек не обича да го принуждават да прави каквото и да било.

Очите на Реджи се изпълниха с надежда. Възможно ли беше това да е единствената причина?

— Забравям, че ти го познаваш — каза тя, — по-добре от всички нас.

— Да, и винаги съм го харесвал. У него има много повече, отколкото той позволява да се види.

— Спести ни го, братко — рече язвително Антъни.

— От него ще излезе добър съпруг, Тони, обратно на това, което ти явно очакваш.

— Наистина ли мислиш така, вуйчо Джейсън? — попита Реджи, чийто надежди се събудиха отново.

— Наистина — рече твърдо той.

— Тогава значи одобряваш женитбата ми?

— Бих предпочел да те видя омъжена при нормални обстоятелства, но тъй като тази злополучна история ни се стовари на главите, не мога да кажа, че съм нещастен от избора ти.

Реджи се усмихна щастливо, но преди да успее да каже още нещо, започнаха да влизат братовчедите й. Всички те щяха да я придружат на гуляя у семейство Хамилтън — Ейми с нея и Никълъс, останалите с Маршал в неговата нова четириместна карета. Посред веселата шумотевица, в която Джейсън поздравяваше племенниците си, Никълъс пристигна и застана на прага незабелязан. Обзе го паника,

докато гледаше това голямо семейство. От него се очакваше да се ожени в това изумително гнездо? Господ да му е на помощ!

Първа се приближи към него именно Реджи. Той ѝ се усмихна, като този път беше твърдо решил да държи юздите на чувствата си. Тя беше поразителна в кремата си дневна рокля, която хармонираше с прозрачната ѝ кожа. Стилът беше необичаен, тъй като повечето жени в Лондон се стремяха да показват колкото е възможно повече от гърдите си, а Реджи бе намислила да покрие своите чак до шията, където роклята ѝ свършваше с плътен дантелен ширит. Никълъс се забавляваше. Навярно той ѝ бе оставил белег там и това беше хитър начин да го скрие. Той се зачуди.

— Никълъс? — попита тя, любопитна за какво си мисли той.

— Значи си решила да сложиш край на официалния тон? — рече тихо той. — Боях се, че днес изобщо няма да разговаряш с мен.

— Пак ли ще спорим? — Тя изглеждаше съкрушена.

— Забрави тази мисъл, любов моя.

Реджи хубаво се изчерви. Защо продължаваше да я нарича така? Не беше прилично и той го знаеше. Но това беше Никълъс.

Маркизът посрещна Никълъс сърдечно, без да споменава за дивата лудория, станала причина за годежа. Пътуването до къщата на семейство Хамилтън на няколко мили извън Лондон премина също така гладко, като младата Ейми запълваше всяка дупка в разговора с възбудено бърборене, опиянена от свободата да ходи на късни сбирки.

Оставаше да се види каква реакция ще предизвика сгодената двойка у Хамилтънови, тъй като съюзът между Реджина и Никълъс бе позаглушил темата за първата им неблагопристойна среща в клюкарските мелници. Джейсън бе открил това снощи на една вечеря.

Соарето у семейство Хамилтън не беше голямо. В голямата вила присъстваха само стотина души и имаше достатъчно място за движение. Гостите опитваха храната, подредена на продълговатите маси, танцуваха в салона, опразнен за целта, или разговаряха на малки групи. Неколцина досадници гледаха възмутено Никълъс и Реджина, но повечето хора се занимаваха с безумни предположения относно съмнителната им среща.

Говореше се, че отдавна било уредено да се оженят. Никълъс само се забавлявал със Силина, докато чакал Реджина да се върне в Лондон. Били се срещнали в Европа, нали знаете. Не, не, скъпи мои,

срещнали са се в Хавърстън. Той и синът на маркиза са приятелчета от години, не знаете ли?

— Чу ли какво говорят, любов моя? — попита Никълъс, като я покани на първия им валс. — Смята се, че сме били сгодени още когато ти си била в люлката.

Реджи бе чула от братовчедите си някои от по-странните размишления по въпроса.

— Никога не го казвай — разхили се тя. — Другите ми ухажори ще бъдат съсипани, че никога не са имали този шанс.

— Други ухажори ли?

— Десетките, които искаха ръката ми. — Няколкото чаши шампанско бяха събудили немирницата в нея.

— Надявам се, че преувеличаваш, Реджина.

— Де да беше така — въздъхна тя, без да осъзнава в опиянението си промяната в настроението му. — Знаеш ли колко досадно беше да се опитвам да направя своя избор между толкова много мъже. Бях напълно готова да се откажа... и тогава се появи ти.

— Какъв щастливец съм бил. — Никълъс беше бесен. Нямахше представа, че е ревнив. Без нито дума повече той я поведе към края на стаята, където внезапно я остави при Маршал и Ейми, като ѝ се поклонил кратко на раздяла. Обърна ѝ гръб и се насочи към стаята за карти, където можеше да си пийне нещо по-силно от шампанско.

Реджи се намръщи, крайно смутена. Да я торМОЗИ за новите клюки, да ѝ се усмихва с такава нежност, да я сгрыва с меденозлатистите си очи, а сетне да се разгневи така без причина. Какво му става?

Тя се засмя, твърдо решена да не му позволява да я прави нещастна. Отново и отново я канеха на танц и тя поднови познанството си с младите мъже, които се бяха тълпили около нея през миналия сезон. Двама настойчиви ухажори, Бейзил Елиът и Джордж Фаулър, сега драматично обявиха, че животът им свършва поради добрия късмет на виконта. И двамата се заклеха, че ще я обичат вечно. Реджи се забавляваше и беше поласкана, тъй като и Джордж, и Бейзил бяха страхотно популярни. Тяхното внимание навакса грубостта на Никълъс.

Минаха около два часа, преди лорд Монтиът да реши да се върне при Реджи. През цялото това време тя не го беше виждала, но той я бе

видял. Отново и отново бе заставал на вратата на стаята за карти и я бе гледал как се смее на партньора, с когото танцува или е заобиколена от въодушевени ухажори. Гледката го караше веднага да се връща обратно за още едно питие. По времето, когато отиде при нея, той вече беше приятно пийнал.

— Ще тантуваш ли с мен, любов моя?

— Ще довършим ли този танц? — отвърна му Реджи.

Той не отговори. Също така не я дочака да приеме, а обвинялата ѝ и я поведе към площадката за танци. Отново свиреха валс и този път той я държеше прекалено близо до себе си.

— Казах ли ти тази вечер, че те желая? — попита внезапно той.

Реджина бе усетила, че в него има нещо различно, но чак когато се наведе близо до нея, усети миризмата на коняк. Това обаче не я обезпокои. Никой, който бе в състояние да се движи толкова грациозно по паркета, не можеше да бъде пиян.

— Искан ми се да не казваш подобни неща, Никълъс.

— Никълъс — повтори той. — Колко мило, че ме наричаш на малкото ми име, любов моя. В края на краищата всички тук мислят, че сме вече любовници, така че би било малко странно да ме наричаш лорд Монтиът.

— Ако не искаш да...

— Казал ли съм такова нещо? — прекъсна я той. — Но нещо като „любими“ би било още по-хубаво от просто Никълъс. — Предполагам, че ме обичаш, щом искаш да се омъжиш за мен. А аз не искам да се женя за теб, но те желая, любов моя. Не се съмнявай нито за миг в това.

— Никълъс...

— Май че само за това мисля — продължи той. — Обвинен съм, и въпреки това не ми беше позволено да се наслажда на престъплението си. Едва ли е справедливо, не си ли съгласна?

— Никълъс...

— Любими — поправи я той. Сетне промени темата: — Нека да отидем да разгледаме чудесните градини на Хамилтънови. — Преди Реджи да успее да изрази протест, той я поведе през салона навън от къщата.

Паркът се разстилаше с великолепно оформените си морави, дървета, изкуствени езера, цветни лехи, подрязани храсти и дори един

белведер, който бе толкова плътно обвит с цъфнали пълзящи растения, че приличаше на дърво.

Двамата не се спряха, за да се полюбуват на тези красоти. За един миг Реджи се оказа паднала в обятията на Никълъс вътре, в белведера. Той я целуваше толкова силно, че тя щеше да припадне.

През надвисналите лози се процеждаше лунна светлина и ги обливаше в меко сребристо сияние. Покрай ниските стени от дървена решетка имаше тапицирани пейки. Подът беше също от дърво, гладък и полиран. Между пейките бяха поставени големи растения в саксии и листата им нежно шумоляха в топлия нощен въздух.

Дълбоко в себе си Реджи знаеше, че Никълъс няма да се задоволи само да я целува — не и този път. От нея щеше да зависи да го спре. Но някакъв вътрешен глас искаше да знае защо пък трябва да го спира.

Той щеше да стане неин съпруг, нали? Защо да му отказва каквото и да било — особено когато *не искаше* да му го отказва? Но беше възможно да се промени неговото отношение към женитбата им, ако те... Е, не беше ли така?

Колко удобно се нагажда съзнанието, само и само да получи това, което желае. И колко предсказуемо реагира тялото на приятните усещания, искайки все повече и повече. Съзнанието и тялото на Реджи бяха в конспирация срещу самата нея и съпротивата ѝ много скоро се сломи. Тя обвини Никълъс с ръце и се предаде.

Той я занесе до една пейка, седна и като я взе в скута си, я залюля.

— Няма да съжаляваш, любима — прошепна той и горещите му устни отново се впиха в нейните.

Да съжалява ли? Как можеше да съжалява, когато бе толкова развълнувана и щастлива?

Той я притискаше с едната си ръка, докато другата се движеше бавно по шията ѝ, а после по-надолу и я караше да въздиша тежко, когато минаваше върху гърдите. Ласката продължи надолу към корема ѝ, а после и по бедрото. Никълъс я опипваше колебливо, сякаш все още не можеше да повярва, че тя ще му позволи. Но когато ръката му тръгна нагоре по същия път, той стана по-смел и по-агресивен.

През фината коприна на роклята кожата на Реджи пламна. Роклята досадно пречеше. И той смяташе същото. Първо беше

разкопчано копчето на шията ѝ, сетне шнура, който придържаше роклята под гърдите ѝ. След още един миг двамата бяха станали прави и той смъкна дрехата напълно.

Никълъс изстена, като видя Реджина с прилепнало копринено бельо, което подчертаваше нежните ѝ извивки. Тя го гледаше прямо, без да се срамува, което разпали неговата страст. В сенките на нощта очите ѝ бяха черни, а младите ѝ гърди напиреха през дантеленото бельо. Реджи беше най-красивото създание, което беше виждал.

Малкият белег в основата на шията ѝ привлече погледа му и той се усмихна.

— Значи съм оставил своя отпечатък върху теб. Предполагам, че трябва да се извиня.

— Ако знаеше колко трудно ми беше да го скрия! Няма да оставяш други, нали?

— Не мога да давам никакви обещания — прошепна той дрезгаво.

Сетне Никълъс я погледна проникателно и попита:

— Не се страхуваш, нали, любима?

— Не, поне мисля, че не.

— Тогава разреши ми да те огледам цялата — настоя нежно той. Реджина му позволи да се приближи и той започна да сваля останалите дрехи, докато не я съблече гола. Оглеждаше я бавно, жадно, а сетне я притегли към себе си и притисна устни към гърдите ѝ. Езикът, зъбите и устните му се включиха в играта, като я караха да въздиша и да вика отново и отново. Тя обви ръце около главата му и го притисна към себе си. Отметна назад глава, когато Никълъс започна да целува корема ѝ. Господи, тя не можеше повече да издържа...

— Не трябва ли... Никълъс... твоите дрехи — най-накрая успя да каже тя.

Само за секунди той остана гол до кръста и очите на Реджи се разшириха от изумление, като видя какво крият дрехите му. Знаеше, че е широкоплещест, но сега изглеждаше толкова едър! Беше силно почернял от слънцето, а космите на гърдите му бяха златистокафяви.

Реджи прокара пръсти по мускулестата му ръка. Докосването ѝ го опари и го накара да изстене.

— А сега останалото — помоли го нежно тя, като искаше да го разгледа целия, както бе направил той с нея.

Тя се оттегли и седна, за да го гледа как се съблича. Изобщо не се чувстваше неудобно така, както беше гола. Тя се наслаждаваше да го гледа — един мъж в разцвета на младостта си.

Когато най-сетне остана гол, Реджи отиде при него и го докосна — първо по тесния хълбок, а после по дългото, яко бедро. Той грабна ръката ѝ, за да я спре.

— Недей, любима. — Гласът му беше груб от страст. — Още малко и ще експлодирам, а трябва да го правя бавно.

Тогава Реджи видя кое щеше скоро да експлодира. Невероятно. Красиво. Изключително. Тя бавно вдигна очи към него.

— Как ще разбера кое ти доставя удоволствие, ако не мога да те докосвам?

Той пое лицето ѝ в двете си ръце.

— По-късно, любима. Този път ще ми достави удоволствие аз да ти доставя удоволствие. Но първо трябва да те нараня.

— Знам — отвърна тя тихо, засрамено. — Леля Шарлот ми разказа.

— Но ако ми вярваш, Реджина, ако се отпуснеш и ми повярваш, ще те подготвя. Ще има само малко болка и ти обещавам, че ще се насладиш на това, което ще последва.

— Насладих се на това, което го предхождаше. — Тя му се усмихна.

— О, сладка моя, и аз му се насладих.

Никълъс отново я целуна, като разтвори с език устните ѝ, за да проникне вътре. Той беше на ръба да загуби самообладание. Желанието го възпламеняваше, караше го да се бори за ценно време. Той я погали по корема, сетне посегна надолу към разтворените ѝ бедра.

Тя изстена, когато докосна топлата ѝ плът. Сетне се сви от изненада, когато мушна единия си пръст дълбоко в нея. Реджи изви гръб и притисна гърди към неговите, после откъсна устни от устните му.

— Аз съм... готова, Никълъс. Кълна ти се, че съм готова.

— Още не, любима — предупреди я той.

— Моля те, Никълъс.

Това го довърши. Той погледна с отчаяние тясната пейка. Не искаше да отнеме девствеността ѝ на пода, но, по дяволите, не

трябваше да я води на това място, не и когато ѝ беше за първи път.

— Никълъс! — умоляваше го страстно тя.

Той зае поза и сетне влезе в нея колкото можеше по-нежно. Чу я да въздиша, когато го обви с топлината си. Тя се притисна към него, докато напрежението от натиска я спря, но в тяхната поза той не можеше да я разкъса достатъчно бързо, за да намали болката.

Нищо не можеше да се направи. Никълъс прилепи устни към нейните, за да погълне вика ѝ и сетне, без да я предупреди, я вдигна нагоре и силно я смъкна върху себе си. Задържа я така пронизана.

Само за няколко секунди ноктите ѝ, забити в раменете му, се отпуснаха и тя отново въздъхна с удоволствие и се отпусна.

— Никълъс?

Името му никога не бе прозвучавало толкова приятно. Той се усмихна с облекчение и ѝ отвърна без думи, като я сграбчи за хълбоците, за да я повдигне, а сетне ѝ позволи бавно да се движи върху него.

Реджи бързо засили темпото, като се притискаше силно към Никълъс. В нея се запалиха хиляди огънове и се съединиха в един пламък, който много скоро след това вече не можеше да се задържи. Той я прониза цялата, като я обля с най-приятната топлина.

Никълъс не си спомняше някога да е бил толкова доволен или да е чувствал такава нежност след любенето. Той искаше да прегръща Реджина вечно и никога да не я пусне.

— Това... беше ли... нормално? — попита замечтано тя.

Той се засмя.

— След всичко, което преживяхме, ти искаш просто нещо нормално?

— Не, мисля, че не. — Тя повдигна глава от гърдите му и въздъхна. — Май че трябва да се връщаме в къщата.

— О, по дяволите — изръмжа Никълъс. — Наистина трябва.

Тя го погледна, а красивото ѝ лице бе осветено от любов и копнеж.

— Никълъс?

— Да, любима?

— Нали не смяташ, че ще се досетят? — Истината беше, че изобщо не я беше грижа, но смяташе, че трябва да попита.

Никълъс ѝ се ухили.

— Никой не би се осмелил да си помисли дори, че сме се любили на открито. Това не се прави, любима.

Преди да се запътят към къщата по пътеката около езерото, минаха още двама минути, през които се обличаха, закачаха се и се целуваха крадешком. Когато Ейми се втурна към тях иззад една стена от храсти, ръката на Никълъс беше обвила рамото на Реджи и я държеше близо до себе си.

— О, Реджи, толкова се радвам, че си ти — извика тя, останала без дъх.

— Липсвах ли ви? — попита Реджи, подготвяйки се за изпитание.

— Да си липсвала ли? Не знам. Аз бях навън... на разходка, нали разбираш, и не разбрах кога мина толкова много време... — Когато храстите зад нея прошумоляха, Ейми се разкашля, което беше лоша актьорска игра. — Маршал ще се разсърди много — каза тя. — Имаш ли нещо против да му кажа, че съм била с теб?

Реджи успя да прикрие усмивката си.

— О, разбира се, че не, ако обещаеш да не забравяш пак колко е часът. Никълъс?

— Нямам нищо против — съгласи се той. — Аз самият знам колко е лесно да забравиш за времето.

Тримата успяха да си придадат благовъзпитан вид, когато бързо влязоха в къщата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Тържеството по случай годежа, организирано от Едуард и Шарлот Малъри, имаше голям успех. Присъства цялото семейство и всички техни близки приятели. Бяха успели да убедят дори съпругата на Джейсън да дойде за събитието от баните в Бат. Бабата на Никълъс и леля му Елинор се забавляваха много и Реджи доби впечатлението, че са се били отчаяли, че Никълъс никога няма да се ожени. Майка му, за която той никога не говореше, очевидно отсъстваше.

Никълъс се държеше чудесно и всичко вървеше много добре. Бяха необходими две седмици, за да се подготви тържеството и сега се оказваше, че усилията и педантичното оглеждане на всяка подробност не бяха отишли напразно.

Уви, нещата вървяха гладко не за дълго. Два месеца след това тържество Реджина Малъри беше потънала в отчаяние. Не ѝ помагаше фактът, че бе стигнала дотам лека-полека.

Всичко беше напразно.

Тя не би повярвала, че всичко това е възможно, не и след като се бяха любили с Никълъс. Беше толкова уверена, че той ще е щастлив да се ожени след онази нощ. Той бе толкова прекрасен, така невероятно търпелив и нежен с нея тогава. Със сигурност беше пил много, но няма това бе достатъчно, за да изличи от паметта му техните прегръдки?

О, те все пак щяха да се оженият. И той винаги ѝ съобщаваше, когато имаше намерение да напусне за известно време града. Отиваше в Саутхамптън за по няколко седмици, като твърдеше, че има работа. Винаги ѝ съобщаваше кога ще се върне в Лондон, но през последните два месеца го беше виждала не повече от пет пъти. И всичките тези пет пъти бяха ужасни.

Никълъс никога не закъсняваше, когато я придружаваше на някое тържество, но я беше довеждал в къщи само три пъти. Останалите два пъти Реджи си беше позволила да изпусне нервите си и си бе тръгнала без него. Не че Никълъс я изоставяше и прекарваше цялата вечер в

стаята за карти или се посвещавахе на политически дискусии, но често пъти прекарваше повече време със Силина Едингтън, отколкото с нея.

Всичко това се правеше нарочно. Тя знаеше много добре, че той се преструва на мръсник заради нея. Точно това я нараняваше толкова много. Ако само за минута си помислеше, че той се показва в истинската си светлина, тя щеше да позволи на Тони да се разправи с него. Но той не беше мръсник. Разиграваше безпощаден театър само за да я накара да се откаже. Точно както той беше принуден да се сгоди за нея, така искаше да я принуди да се откаже от годежа.

Най-лошото беше, че колкото и да я болеше, Реджи не можеше да скъса с него. Вече трябваше да мисли не само за себе си.

Никълъс свали нейната къса пелерина от черна дантела и я подаде на лакея заедно със своето тъмно наметало, подплатено с червено, и цилиндъра си. Реджи беше облечена с бяла рокля с къси ръкави, поръбена със златисти пискюли. Деколтетото ѝ беше доста отворено по модата, като едва прикриваше гърдите ѝ и поради това тя се чувстваше неудобно в тази рокля, както и поради факта, че бялото бе цветът на непорочните девойки.

Реджи беше успяла да придума своя вуйчо Едуард да ѝ се довери и този път да я пусне без придружител. Между нея и Никълъс не се случваше нищо приятно след тържеството по случай техния годеж.

На каквото и да се бе надявала, тя вече беше разочарована. По време на краткото пътуване двамата бяха сами в неговата затворена карета, но той не се бе опитал да се приближи до нея, дори не ѝ беше казал нито дума.

Реджи го погледна крадешком, докато влизаха в стаята за музика, където една млада двойка, приятели на Никълъс, забавляваха около двайсетина души гости за вечеря. Тази вечер Никълъс изглеждаше изключително добре в издължения си тъмнозелен фрак, бродираната кремава жилетка и ризата с жабо. Връзката му беше вързана хлабаво и беше обул дълги панталони, въпреки че за вечерно облекло суетните мъже предпочитаха панталоните до коляното и копринените чорапи. Материята прилепваше по дългите му крака и разкриваше мощните му бедра и прасци. Само като погледнеше силното му и грациозно тяло, Реджи се чувстваше смутена.

Косата на Никълъс беше смесица от къси тъмнокестеняви къдри, сред които имаше толкова много златисти кичури, че понякога изглеждаше медена, дори руса. Реджи знаеше, че е мека на докосване, знаеше, че и устните му са меки, а не като неумолимата, твърда черта, в която се бяха превърнали напоследък. О, защо не искаше да разговаря с нея?

В погледа ѝ блесна пламъче. Тя спря напред коридора, като леко извика и принуди Никълъс също да спре. Той се обърна към нея, а тя се наведе, за да оправи обувката си. Загуби равновесие и се олюля към него. Никълъс я хвана под мишниците, ръцете ѝ сграбчиха раменете му, за да се изправи, а гърдите ѝ се притиснаха в неговите. Той въздъхна така, сякаш го бяха ритнали силно в стомаха. Това наистина беше силен удар. През тялото му преминаха горещи вълни, а очите му пламнаха като въглени.

Тъмносините очи на Реджи също го изгаряха.

— Благодаря ти, Никълъс.

Тя го пусна и тръгна напред, сякаш не се беше случило нищо, докато той стоеше там със затворени очи и стиснати зъби, като се опитваше да се окопити. Как стана така, че подобен малък инцидент успя да го извади от строгия самоконтрол, който си беше наложил? Достатъчно лошо бе това, че я виждаше, чуваше и усещаше парфюма ѝ, но да го докосва... това беше оръжието, което напълно разгромяваше защитата му.

— О, погледни, Никълъс, вуйчо Тони е тук!

Реджи се усмихна на Антъни Малъри, който беше в другия край на стаята, но усмивката ѝ беше отправена колкото към него, толкова и към нея самата. Тя беше чула въздишката на Никълъс, беше усетила как потръпна, беше видяла желанието в златистите му очи. Измамник. Той все още я желаше. Но не искаше тя да разбере. Сега обаче тя го знаеше. И това я стопли, накара я да прости голяма част от неговото ужасяващо поведение.

Никълъс настигна Реджи при вратата на музикалната стая, като погледът му веднага падна върху Антъни Малъри, наведен над дамата, която седеше до него.

— По дяволите, какво прави той тук?

Реджи едва не се изсмя от тона му, но успя да се сдържи.

— Не мога да знам. Домакинята е твоя позната, не моя.

Той я фиксира с поглед.

— Той рядко посещава подобни сбирки, независимо дали е поканен или не. Дошъл е, за да може да те държи под око.

— О, не си справедлив, Никълъс — обади се тя. — Това е първият път, в който се натъкваме на него.

— Забравяш за Воксхол!

— Е, това беше случайно. Не вярвам онзи ден вниманието му да е било насочено към това, да ме държи под око.

— Точно обратното. И двамата знаем върху какво беше съсредоточено вниманието му тогава.

— Олеле, ама ти се разсърди! — промълви Реджи и сетне изостави темата. Знаеше защо е тук вуйчо й. Беше чул, че са виждали Никълъс с други жени и беше побеснял. Очевидно бе решил, че присъствието му ще бъде от полза.

Младата двойка на пианото завърши дуета и някои от гостите започнаха да стават от местата си, за да се поразтъпчат, преди да започне следващата песен. Модерните мъже се бяха облекли с ярки сака от сатен и подходящи панталони до коляното. Омъжените жени се отличаваха по смелите тонове на тоалетите си, тъй като девойките носеха пастелни тонове или бяло.

Реджи познаваше всички, освен домакинята, госпожа Харгрийвс. Тук беше и Джордж Фаулър със сестра си и по-малкия си брат. Тя наскоро беше срещнала лорд Пърсивал Олдън, който беше добър приятел на Никълъс. Познаваше дори приятелката на Тони, която седеше до него. И за нейно огромно раздражение беше и Силина Едингтън, придружена от един стар приятел на Тони.

— Никълъс — Реджи го докосна нежно по ръката. — Трябва да ме запознаеш с нашата домакиня, преди да е започнал рециталът на сестрата на Джордж.

Реджи усети как той се стяга под пръстите й и се усмихна, когато тръгна пред него към госпожа Харгрийвс. Ами тя трябваше май често да го докосва, това беше истинският подход.

Вечерта не минаваше така, както беше желала. На вечерята я сложиха доста далеч от Никълъс край дългата маса. Той седна до домакинята, една доста привлекателна жена, и направи необходимото, за да бъде очарователен и да омагьоса нея и всички останали дами наоколо.

Реджи разговаряше колкото се може по-благовъзпитано с Джордж, но ѝ беше трудно да бърбори, когато се чувстваше толкова тъжна. Мръсникът лорд Пърсивал, седнал от дясната ѝ страна, изобщо не ѝ помогна, като постоянно коментираше Никълъс и я караше да отклонява поглед към него отново и отново, принудена да разпознае всичките признаци, които беше виждала и преди. Никълъс не се държеше просто очарователно с госпожа Харгрийвс, той имаше вид на мъж, заел се да покори тази жена.

С напредването на вечерта Реджи забрави за предишния си триумф от объркването на Никълъс. По време на вечерята той не я погледна нито веднъж. Тя откри, че ѝ е трудно да се усмихне дори за малко на компаньоните си и благодари на бога, че Тони не е наблизко. Ако точно сега трябваше да изтърпи фалшивите му коментари, щеше да се разплаче.

С огромно облекчение Реджи най-сетне се оттегли от стаята заедно с останалите дами. Разполагаше само с няколко минути да се успокои обаче, преди мъжете да се появят в дневната. Тя затаи дъх и зачака да види дали Никълъс ще продължи да я пренебрегва. Той се насочи право към госпожа Харгрийвс, без дори да погледне към Реджи.

Това беше повече от достатъчно. Гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да остане. И ако вуйчо ѝ кажеше само една дума за Никълъс, щеше да избухне. Не можеше да го направи на публично място.

Когато помоли Джордж Фаулър да я изпрати до вкъщи, зелените му очи се разшириха от удоволствие. Сетне той каза:

— Ами вуйчо ти?

— Много ме ядосва. — Реджи беше и не беше ядосана, но това ѝ послужи като извинение. — А и е довел със себе си дама. Въпреки това ми е неприятно да ти се натрапвам, Джордж. Ти си тук със сестра си.

— Брат ми ще се погрижи за нея, не се бой — заяви той усмихнат.

Е, помисли си сърдито тя, хубаво беше, че поне някой я харесваше.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Чудя се защо забелязваш на минутата кога е излязла от стаята с някого?

Никълъс се завъртя и срещна спокойния поглед на Антъни Малъри.

— Следите ли ме, лорде? — попита той.

— Вече няма смисъл да стоите тук, след като представлението е свършило — отвърна Антъни приятно. — При това какво представление. Само десет минути след като си е тръгнала, вие също тръгвате. Прави лошо впечатление.

Никълъс го погледна гневно.

— Изненадан съм, че не я последвахте, за да се уверите, че Фаулър ще я заведе направо вкъщи. Нали доброто куче пазач трябва да прави точно това?

Антъни се усмихна под мустак.

— И за какво? Тя ще прави това, което иска, независимо какво ѝ казвам. А и повече ѝ вярвам, когато е с Фаулър, отколкото когато е с вас. — Той направи пауза и прочисти гърло: — Дори той да е един от мъжете след последния ѝ сезон. Ако не я заведе направо у дома, е, не можете да го вините, нали? Вие правите всичко, което е по силите ви, за да създадете у тези младоци впечатлението, че е още свободна. — Тони изчака малко. — Нали?

Очите на Никълъс се разшириха.

— Ако възразяваш срещу поведението ми, знаеш какво можеш да направиш по този повод.

— Точно така — отвърна студено Антъни, като всякакъв хумор у него се изпари само за миг. — Ако знаех, че Реджи няма да вдигне олелия за това, веднага бих те повикал на дуел. Когато престане да те защитава, ще го уредим — можеш да разчиташ на това.

— Ти си дяволски лицемер, Малъри.

Антъни сви рамене.

— Да, така е, когато е замесен някой от близките ми. Знаеш ли, Монтиът, Джейсън може и да мисли само добри неща за теб, но той познава само положителните страни от твоя характер. Не знае какво се опитваш да постигнеш, но аз знам.

— Така ли?

Щом влезе Пърси, двамата тутакси млъкнаха. Антъни се отдалечи от ухиления Никълъс, а Пърси пристъпи съчувствено към приятеля си.

— Значи още веднъж се сблъска с него, а?

— Нещо такова — процеди Никълъс.

Пърси тръсна глава. Проблемът на Никълъс се състоеше в това, че в своя живот рядко срещаше опозиция. Той беше достатъчно едър и дързък, за да смее някой да го надприказва, камо ли да се сбие с него. Сега роднините на лейди Аштън налагаха волята си над него и неговото отчаяние го погубваше.

— Не трябва да го приемаш толкова навътре, Никълъс. Просто никога досега не си излизал срещу някой, който е ужасен колкото теб самия, а сега срещу теб се бори цяла пасмина. — Когато Никълъс не отвърна, той продължи: — Ще стане по-добре, когато се ожениш.

— Дяволска работа! — изруга Ник. Той остави Пърси и отиде да си вземе наметалото.

Никълъс пое дълбоко от нощния въздух. Беше излязъл навън, за да изчака каретата си, която беше от другата страна на улицата. Сетне отново си пое дъх. Това не го успокои.

— Почакай, Ник. — Пърси слезе по стълбите. — Може да ти помогне, ако поговориш с приятел.

— Не тази вечер, Пърси, едва се сдържам.

— Заради Малъри ли? — изсумтя той. — О, заради това, че тя си тръгна с Джордж, нали така?

— Тя може да си тръгва, с когото ѝ се прииска, изобщо не ме интересува.

— Боже, недей да ме ядосваш! — запротестира Пърси, като малко се отдръпна. — Старият Джордж е наистина... всъщност не безобиден, но... е, както и да е, тя е сгодена за теб. Тя... — Той забеляза, че това само влошава положението. — Не мога да повярвам. Възможно ли е безчувственият Монтиът истински да ревнува този път?

— Разбира се, че не ревнувам — тросна се Никълъс. — Само се надявах, че тази вечер всичко ще свърши.

Само дето му беше причерняло, когато Джордж Фаулър хвана Реджина под ръка. Фаулър беше млад, красив и проклет да е Малъри, който му каза, че миналия сезон ухажвал Реджина!

— За какво, по дяволите, говориш, Ник? Какво ще свърши?

— Този фарс, наречен годеж. Ти всъщност не си смятал, че ще се ожения за момичето само защото са ме сплашили да се съглася?

Пърси си подсвирна леко.

— Значи това си правил, докато душеше около госпожа Х. Знаех си, че не е твой тип. — Никълъс поклати глава. — Но смятах, че искаш да накараш своята дама да ревнува.

— Да я вбеся достатъчно, за да ме зарече. Това не е първият път, когато съм преследвал някоя фуста в нейно присъствие. Дори отдадох цялото си внимание на Силина, колкото и да съм отвратен от нея. Но и досега Реджина не е отворила нито дума за това.

— Може би те обича това момиче — рече просто Пърси.

— Не искам любовта ѝ, а омразата ѝ — изръмжа Никълъс. Сега, каза си той, след като бе свикнал с любовта ѝ, след като бе започнал да зависи от нея и ѝ бе отвърнал, нямаше да може да понесе омразата ѝ.

— Е, хубавичко си се забъркал тогава. Ами ако не иска да се раздели с теб? Ти ще я зарежеш ли?

Никълъс погледна към небето.

— Дадох дума, че ще се ожения за нея.

— Значи тогава може би ще направиш точно това.

— Знам.

— Толкова ли ще е лошо?

Никълъс се боеше, че ще бъде рай, но нямаше намерение да казва това на Пърси. Каретата му спря до тротоара и той попита:

— Ще ми направиш ли една услуга, Пърси? Върни се обратно вътре и предай вместо мен на бъдещия ми роднина следното: кажи му, че ще е по-добре да си поговори с племенницата си за това, кой я изпраща до вкъщи. — Той се усмихна под мустак. — Ако мисли, че това има значение за мен, може и да удвои собствените си усилия, за да я накара да ме зарече. Ако не друго, то поне съобщението ми ще го разсърди. А това ще ме направи щастлив. — И Никълъс наистина придоби по-добър вид.

— Много ти благодаря, старче. Той би могъл да ми отсече главата за подобно съобщение — каза Пърси.

— Можеш да разчиташ — усмихна се Никълъс. — Но ще го направиш за мен, нали? Добро момче.

Никълъс се разсмя на изражението на Пърси и махна, когато каретата му тръгна по алеята.

Беше необходим само миг, за да отлети доброто му настроение. Тази вечер беше доказателство, че той не може повече да понесе присъствието на Реджина. Едно-единствено нейно докосване го бе накарало да падне на колене. По дяволите! Той се бе опитал колкото е възможно да се държи настрана от нея, но колкото и по-удобно да бе това, то не променяше опасното му положение. Всъщност те все още бяха сгодени.

— До края на пътя, друже — фразата се вряза в унеса му.

Друже? От неговия уравновесен кочияш?

Никълъс погледна през прозореца и видя не своята къща, а дървета, които бяха много близо. Нищо друго, освен пълен мрак. Как е бил толкова отнесен, та не е разбрал, че го карат извън Лондон в провинцията? Или се намираше в някой от големите лондонски паркове? Ако беше така, това можеше да бъде и дяволската провинция, съдейки по нощното движение.

Какво, по дяволите, беше направил Антъни Малъри, да не би да беше наел някой убиец да се справи с него, за да може да се закълне пред Реджина, че не е докоснал Никълъс? Той си представи как вуйчо ѝ се смее за това с приятелите си.

Усмихна се мрачно. Това беше един начин да се намали напрежението. Защо не се беше сетил за това?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

По-рано същата вечер, точно след като Никълъс и Реджина пристигнаха у госпожа Харгрийвс в Уест Енд, един нисък и набит мъж на име Тимоти Пай махна на минаващ файтон и даде на кочияша адреса на някаква крайбрежна кръчма.

Тимоти се занимаваше с различни неща — от честен труд на пристанището до прерязване на гърла. Той си признаваше, че е пристрастен към леката работа, а тази не беше по-трудна от останалите. С него работеше приятелят му Неди. Всичко, което трябваше да направят, беше да проследят този богаташ, където и да отидеше и да докладват редовно на работодателя си за неговото местонахождение.

Сега беше ред на Тимоти да докладва и не му беше необходимо много време, за да стигне до кръчмата за богаташи, където бе отседнал този мъж. Горещо той почука на вратата. След миг му отвори.

В стаята седяха двама мъже. Единият беше висок и слаб човек с огромна, бухнала червена брада. Другият беше среден на ръст младеж, хубав като момиче, с черна коса и тъмносини очи. Тимъти беше виждал младия само веднъж за шестте пъти, когато беше докладвал на по-стария. Никога не му казаха имената си, нито пък Тимъти го беше грижа кои са. Той просто вършеше това, за което му плащаха, без да задава въпроси.

— Той се прибра, както изглежда — започна Тимъти, като се обърна към мъжа с червената брада. — Беше на някакво гости в Уест Енд. И от двете страни на улицата имаше много скъпи карети.

— Сам ли?

Тимъти се ухили.

— Доведе с каретата хубавото момиче, същото, с което беше и преди. Влязоха вътре. Видях ги.

— Сигурен ли си, че дамата е същата, господин Пай — тази, която предният път си тръгна без него?

Тимъти кимна.

— Не мога да я забравя, сър. Тя е потресаваща красавица, така си е.

Заговори младият:

— Трябва да му е любовница, не смятате ли? Баща ми каза, че не е човек, който си губи времето с жена, с която не спи.

— Стига, момче! — озъби се червената брада. — Защо никога не говориш тези неща в присъствието на баща си? Само за моите уши ги пускаш тия.

Младежът се изчерви целият чак до гърдите, което пролича от разгърдената му риза. Той отклони от неудобство тъмносините си очи и отиде до една маса, на която бе разпръсната колода карти до бутилка вино с две чаши. Там седна и размеси картите, явно възнамерявайки да не обръща внимание на останалата част от доклада, след като беше унижен.

— Та какво казвахте, господин Пай?

— Да, сър. — Думата „сър“ дойде естествено, макар човекът да не изглеждаше точно като джентълмен с тази бухнала червена брада, но пък говореше като такъв. — Знам, че искахте да разберете нещо за хубавицата, в случай, че си тръгне без него тази вечер.

— Как е осветлението по улицата?

— Добро си е. Но не толкова ярко, че да попречи на мен и Неди тихичко да изведем кочияша надолу.

— Тогава може би сега е моментът. — Червената брада се усмихна за първи път. — Знаеш какво да правиш, ако се появи възможност, господин Пай.

— Да, сър. Не искате да се замесва и хубавицата, знам, сър. Ако тя си излезе сама, ще го хванем.

Вратата се затвори зад Пай и Конрад Шарп се засмя. Това беше учудващо дълбок и резониращ смях за толкова слаб мъж.

— О, не унивай, младежо. Ако всичко върви добре, може още утре да си тръгнем.

— Не трябваше да ми правиш забележки пред такива като него, Кони. Баща ми никога не го прави пред други.

— Баща ти доста отскоро ти е баща и като такъв се опитва да щади чувствата ти, Джереми.

— А ти не се ли опитваш?

— Защо да го правя, глезльо?

В отношението на стария мъж имаше истинска обич и най-сетне младият Джереми се ухили.

— Ако го хванат тази нощ, аз ще мога ли да дойда с теб?

— Съжалявам, момко. Това ще е гадна работа, която баща ти няма да иска да видиш.

— Но аз съм на шестнайсет години! — запротестира Джереми.
— Преживял съм морска битка!

— Почти.

— Моля те!

— Не — рече разпалено Конрад. — Дори да се съгласи баща ти, аз няма да ти позволя. Не е нужно да виждаш баща си в най-лошата му светлина.

— Той само ще му даде урок, Кони.

— Да, но понеже ти беше наранен, урокът ще бъде груб. А и неговата чест е замесена. Ти не чу клеветите и подигравките, които младият лорд добави към отворената рана. Ти беше проснат на гръб с почти смъртоносна рана...

— Заради него! Поради което...

— Казах не! — Конрад отново го отряза.

— О, добре, де — възропта Джереми. — Но все пак не разбирам защо трябваше да се мъчим да го преследваме чак до Саутхамптън, а сетне да загубим две седмици тук, в Лондон, правейки същото. Щеше да е много по-голям кеф просто да потопим някой от корабите му.

Конрад се подсмихна.

— Баща ти трябва да чуе каква е представата ти за кеф. Но колкото до това — този лорд може да има само шест търговски кораба, но това, че ще изгуби един, изобщо няма да се отрази на джоба му. Баща ти твърдо е решил да изравни точките на далеч по-лична основа.

— И тогава ще можем ли да си отидем вкъщи?

— Да, момко. И ще можеш да се върнеш към учението.

Джереми направи физиономия и Конрад Шарп се разсмя. Сетне чуха женски кикот от съседната стая, в която беше бащата на Джереми и гримасата му се превърна в ярко изчервяване, което накара Конрад да се разсмее още по-силно.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Все още нагрята от жегата на деня, земята беше топла под страната му. Или може би беше лежал на това място часове наред и собственото му тяло беше стоплило земята? Никълъс не знаеше. Тези мисли преминаха през главата му, когато дойде в съзнание и отвори очи.

След това си каза, че е глупак — сто пъти глупак. Какъвто си беше джентълмен, просто беше направил крачка, за да излезе от каретата, без дори да си помисли, че ще го нападнат, още преди да е сложил крак на земята.

Той изплю мръсотия. Очевидно го бяха оставили да лежи там, където е паднал. От предпазливото раздвижване разбра, че ръцете му са завързани зад гърба и освен това са почти безчувствени. Страхотно. С остриите пробождания в главата щеше да е късметлия, ако успее да застане на колене, камо ли да се изправи. Ако му бяха оставили каретата, няма да може да я кара, без да използва ръцете си. Дали каретата беше наоколо?

Като изви с върховно усилие главата си настрани, Никълъс видя едно от колелата ѝ и до него — чифт ботуши.

— Ти си още тук? — попита той с недоумение.

— Че къде да се дяна, друже?

— В бърлогата при крадците — отвърна Никълъс.

Човекът се разсмя. Какво, по дяволите, означаваше това?

— Не беше ли само един обикновен грабеж? — Той отново помисли за Малъри, но колкото и да се опитваше, не можеше да си представи как той наема някого, за да го набие.

— Дълго време ли бях в безсъзнание? — попита Никълъс. Главата му пулсираше.

— Цял час, друже, без майтап.

— Тогава ще ми кажеш ли какво, по дяволите, чакаш? — изръмжа Никълъс. — Обирай ме и върви си гледай работата.

Човекът отново се разсмя.

— Това го направих, друже, веднага. Не ми казаха, че не може, така че го свърших. Ама работата ми е точно тук, да те пазя.

Никълъс се опита да седне, но го повали силен световъртеж. Той изпсува и се опита отново.

— Кротко, друже. Не се опитвай да въртиш номера, иначе ще трябва да те накарам пак да опиташ тоягата ми.

Никълъс седна, свил колене, за да подпира гърдите си. Дълбокото дишане му помогна. Най-сетне успя да огледа опърпаното създание. Не беше впечатлен. Само да можеше да стане на крака, щеше набързо да се оправи с това приятелче, дори и с вързани ръце.

— Бъди добър и ме вдигни, а?

— Колко смешно, друже, та ти си два пъти колкото мен! Да не съм вчерашен!

Толкова засега, помисли си Никълъс.

— Какво направи с моя кочияш?

— Метнах го на една улица. Не трябва да се тревожиш. Ще се събуди с главоболие, също като теб, но ще се оправи.

— Къде сме?

— Когато спеше, ми харесваше повече — отвърна разбойникът.
— Много питаш.

— Поне можеш да ми кажеш какво правим тук? — попита нетърпеливо Никълъс.

— Ти седиш по средата на пътя, а аз те пазя да не избягаш.

— Не, това никак не ми харесва! — тросна се Никълъс.

— Много съм разтревожен, друже, без майтап — подигра се мъжът.

С малко повече равновесие и усилие щеше да успее да удари това копеле право в корема, помисли си Никълъс. Но плановете му бяха прекъснати от шума на приближаваща карета. Тъй като разбойникът не бързаше да си тръгва, Никълъс заключи с неудобство, че той очаква каретата. Какво следваше, по дяволите?

— Приятели ли?

Мъжът поклати глава.

— Казах ти, друже, задаваш твърде много въпроси.

Външната лампа на приближаващата карета освети околността и това, което видя Никълъс, беше странно познато. Хайд парк? Той всяка сутрин яздеше по пътеките тук и ги познаваше като земите на

Силвърли. Биха ли се осмелили да го захвърлят толкова близо до дома му?

Каретата спря на около шест метра от него, кочияшът слезе и донесе фенера. Зад него от каретата слязоха двама мъже, но Никълъс успя да види само неясни форми, тъй като светлината падаше право в очите му. Той се опита да се изправи, но тоягата на Пай се стовари предупредително върху рамото му.

— Много хубава картинка, а, Кони? — чу той, а сетне:

— Вярно, да. Целият овързан, в очакване на твоето удоволствие.

Техният смях подразни изопнатите нерви на Никълъс. Той не разпозна гласовете, но акцентът им беше на културни хора. Какви врагове си беше създал сред светското общество? Мили боже, десетки! Всичките бивши ухажори на бъдещата му съпруга.

— Прекрасно свършена работа, добри ми приятели. — Една пунгия полетя към мъжа с тоягата и друга — към niskия набит кочияш. — Само запалете вместо нас онази лампа и после можете да върнете наетия файтон. Ние ще използваме тази карета, тъй като лордът няма да има нужда от нея.

Светлината престана да му блести в очите и Никълъс за първи път огледа добре двамата мъже. И двамата бяха високи, брадати, добре облечени. Видя тъмни панталони и добре лъснати ботуши. Но кои бяха те?

По-едрият мъж, малко по-нисък от другия, се фукаше с бастун с дръжка от слонова кост. Това плюс бухналата му брада му придаваше карикатурен вид. Беше по-стар от другаря си, навярно около четирийсетгодишен. Той изглеждаше някак познат, но Никълъс не успя да се сети нищо определено.

— Донесете другата лампа тук, преди да тръгнете.

Лампата от собствената карета на Никълъс бе поставена на гърба на каретата, като го освети, но остави двамата господа в сянка. Кочияшът и разбойникът тръгнаха в наетия файтон.

— Той изглежда объркан, нали, Кони? — каза по-младият мъж, когато файтонът изтопурка нататък. — Нали не смяташ, че ще ме разочарова, като каже, че не ме помни?

— Навярно ще трябва да поосвежиш паметта му.

— Навярно ще трябва да я поразтърся.

Ботушът прасна Никълъс по челюстта. Той падна върху завързаните си ръце, стенещ от болка.

— Хайде, момко, сядай. Това беше само едно потупване.

Издърпаха грубо Никълъс и го вдигнаха на крака, като го хванаха за завързаните китки, извивайки ръцете му. Той се олюля за момент, обзет от световъртеж, но една тежка ръка го задържа. За щастие челюстта му вече бе станала безчувствена. Не усети почти нищо, когато разтвори устни.

— Ако се предполага, че сме се срещали...

Юмрукът се стовари върху стомаха му. Той се присви надве, като се опитваше да си поеме въздуха, който не му достигаше.

Ръката, която се плъзна под брадичката му, за да го вдигне, беше почти нежна.

— Не ме разочаровай, момко. — Гласът беше мек и предупредителен. — Каж ми, че ме помниш.

Никълъс се изчерви от гняв и безсилие, гледайки втренчено мъжа. Той беше само няколко сантиметра по-нисък от него. Светлокестенявата му коса беше дълга, вързана назад с панделка, а някои по-къси и по-руси къдри падаха над ушите му. Брадата му беше същият светлокестеняв цвят като косата. Когато отметна глава настрани, за да огледа Никълъс, на ухото му проблесна злато. Обеща? Невъзможно. Единствените мъже, които носеха обеци, бяха... гневът му започна да се измества от тревога.

— Капитан Хоук?

— Много добре, момко! Щеше да ми е неприятно да мисля, че си ме забравил — ухили се Хоук под мустак. — Виждаш ли, Кони, какво може да направят няколко хубави удара? А последният път се срещнахме в една тъмна уличка. Съмнявам се, че тогава момчето ме е огледало добре.

— Той те видя достатъчно добре на „Мейдън Ан“.

— Но същия ли съм на борда на кораба? Не. Той е умно момче, това си е то. Беше въпрос на умозаключение, разбираш ли? Съмнявам се да има друг такъв враг като мен.

— Неприятно ми е, но трябва да те разочаровам — рече уморено Никълъс. — Вече нямаш монопол върху омразата към мен.

— Така ли? Чудесно! Не ми се иска да си прекараш прекалено лесно времето, след като си отида.

— Значи ще доживея до утре? — попита Никълъс.

Кони се изсмя.

— Той е толкова арогантен, колкото си и ти, Хоук, да го вземат дяволите. Мисля, че изобщо не си го изплашил. След малко може и да се изплюе в очите ти.

— Не мисля — отвърна студено Хоук. — В такъв случай може да му извадя неговите. Как ще изглежда според тебе с превръзка като стария Билингс?

— С това хубавичко лице? — подсмъркна Кони. — Това само ще подсили изключителния му вид. Дамите ще го обожават.

— Е, тогава сигурно ще трябва да се погрижа за лицето му.

Никълъс дори не видя откъде дойде удара. На бузата му пламна огън, а той се олюля от удара. Кони обаче беше до него и го задържа прав, при което и другата буза получи същия силен удар.

Когато му се проясни главата, Никълъс изплю кръв. Очите му горяха със смъртоносна светлина, когато срещна погледа на капитана пират.

— Сега сърдит ли си достатъчно, за да се биеш с мен, момко?

— Трябваше само да попиташ — успя да отвърне Никълъс.

— Имаше нужда от малко мотивация. Дошъл съм да изравня резултата, а не да си играем. Искам да се получи добро шоу, иначе ще трябва да го повторим.

Никълъс изсумтя, макар че го заболя от усилието.

— Да изравним резултата ли? Ти май забрави кой кого нападна в открито море?

— Но това ми е занаятът, не знаеш ли?

— Тогава как смееш да ми говориш за отмъщение просто защото си бил победен? Или имам честта да съм единственият мъж, който някога се е върнал с непокътнат кораб след среща с „Мейдън Ан“?

— Ни най-малко — рече честно Хоук. — И преди сме се връщали победени. Аз самият съм бил раняван в разгара на битката. Макар да не ми беше приятно, че синът ми бе ранен, когато повали главната ми мачта. Но дори това трябваше да се приеме, след като момчето беше на борда. Обаче като джентълмен с джентълмен...

— Един пират — джентълмен? — Беше опасно, но Никълъс трябваше да го каже.

— Подигравай се колкото искаш, но си достатъчно умен, за да проумееш защо трябваше да се срещнем отново.

Никълъс едва не се изсмя. Беше невероятно. Пиратът го беше нападнал пръв, като възнамеряваше да заграби товара, който караше Никълъс. Ник бе спечелил тази морска битка. Предполагаше, че не е трябвало да дразни капитан Хоук, когато отплава. Това се бе оказало удар под кръста. Но случилото се бе отпреди четири години и той беше млад и дързък, замаян от победата. И въпреки това тези заплахи очевидно бяха накарали Хоук да иска отмъщение. Кой джентълмен би пренебрегнал обидата?

Джентълмен! Бяха се срещнали в една тъмна уличка в Саутхамптън, след като преди три години Никълъс се върна в Англия. Онази нощ той не успя да види нападателя си, макар Хоук да се представи с удоволствие. Тази среща беше прекъсната.

Сетне последва писмо, което очакваше Никълъс, когато миналата година се върна от островите в Карибско море. В него се изразяваше съжаление, че Хоук не успял да поднови познанството им, докато бил в Лондон. Писмото убеди Никълъс, че си е създал ужасен враг. Защо, защо имаше този късмет изметът на земята да жадува кръвта му?

— Развържи го, Кони.

Никълъс се напрегна.

— И с двама ви ли ще се бия?

— Хайде сега — запротестира капитан Хоук. — Това едва ли ще е справедливо, а?

— По дяволите — озъби се Никълъс, — да нападаш беззащитен човек едва ли е справедливо.

— Нараних ли те, момко? Трябва да приемеш извиненията ми, но мислех, че си по-суров. И трябва да разбереш, че се чувствам в правото си, след всичките неприятности, които ми струваше чакането досега.

— Ще ме разбереш, ако не се съглася, нали?

— Разбира се — отвърна Хоук с престорен поклон.

Хоук свали самото си. Беше облечен в широка риза, за да му е лесно да се движи. Никълъс беше с наметало, сако и жилетка. Като гледаше как пиратът щрака нетърпеливо с пръсти, разбра, че няма да му дадат възможност да свали което и да било от тях.

Никълъс не успя да се възпре да не изстене, когато ръцете му бяха най-сетне освободени от оковите и се свлякоха болезнено от двете

му страни. Известно време не усещаше пръстите си, а сетне почувства остро как кръвта нахлува в тях. И правилно беше помислил, че няма да му се даде и миг, за да се окопити преди първия зашеметяващ удар под брадичката. Той падна тежко.

— Хайде де, момко — заоплаква се Хоук с уморена въздишка. — Този път няма да ни прекъснат. Направи ми едно добро показно и всичко е свършено.

— А ако не го направя?

— Тогава може и да не си тръгнеш оттук.

Никълъс схвана предупреждението. Той хвърли наметалото си още докато беше на земята и сетне се засили към по-стария мъж, като го хвана по средата на тялото и събори и двамата на земята. След това удари силно Хоук вдясно по челюстта, но от удара така го заболя ръката, че именно той извика от болка.

Никълъс направи всичко, на което бе способен, но Хоук беше безпощаден и въпреки раните на Никълъс именно Хоук беше по-свирепият от двамата. Той беше, освен това, по-тежък и по-мускулист. Юмруците му бяха безпощадни върху вече нараненото лице и тяло на Ник. Обаче боят беше тежък и за двамата и както лежеше разкъравен в прахта, Никълъс знаеше, че и старият е пострадал. Въпреки това Хоук успяваше да се смее.

— Трябва да ти го призная, Монтиът — рече задъхано капитан Хоук. — Навярно щеше да ме биеш, ако беше свеж в началото. Сега съм доволен.

Никълъс чу само част от това, преди да изпадне в благословено безсъзнание. Конрад Шарп се надвеси над него и го разтърси, но той не помръдна.

— Той е свършил, Хоук. Обаче трябва да му свалиш шапка. За един разглезен богаташ изкара доста дълго. — Конрад се ухили под мустак. — А сега как се чувства твоето тяло след изравняването на резултата?

— Тихо, Кони. Дяволска работа, това приятелче има гаден десен удар.

— Забелязах — засмя се Конрад.

Хоук въздъхна.

— Знаеш ли, при други обстоятелства можех дори да го харесам. Срамота е, че трябваше да го срещна, когато беше един младок с остър

език.

— Не сме ли били всички такива на тази възраст?

— Да, сигурно сме били. И всички ние трябва да се поучим от това. — Хоук се опита да се изправи, но изръмжа и се сви надве. — Заведи ме до някое легло, Кони. Мисля, че ще ми трябва поне едноседмична почивка.

— Заслужаваше ли си?

— Да, за бога, разбира се, че си заслужаваше!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Последният служител и лекарят се изнизаха от стаята, а камериерът Харис затвори вратата. Никълъс си позволи да се усмихне, но движението се превърна в гримаса, когато раната на устната му се опъна.

— Ако нямате нищо против, сър, ще се усмихна вместо двама ни — предложи Харис. И наистина го направи, като провисналите му мустаци се изравниха от широката усмивка.

— Наистина завърши по-добре, отколкото можех да се надявам, нали? — каза Никълъс.

— Наистина, сър. Вместо да се яви в съда по обвинение в нападение, той ще трябва да се защитава за пиратство.

Никълъс искаше отново да се усмихне, но размисли. Сега знаеше какво чувства капитан Хоук относно изравняването на резултата. Е, победата на Хоук беше прекалено краткотрайна.

— Предполагам, че не бива да се надувам, но този приятел не заслужава нищо по-добро — каза Никълъс.

— Наистина, сър. Ами лекарят каза, че сте щастлив да е непокътната челюстната ви кост. А аз през целия си живот не съм виждал толкова натъртвания и...

— О, това няма значение. Мислиш ли, че той също не страда сега? Въпросът е в принципа. Първо, аз никога нямаше да срещна този пес, ако не беше нападнал кораба ми. Но той е таил ужасна обида! Сега обаче не мисля, че му е много смешно, докато си седи в пандиза!

— Колко хубаво, че пазачът ви е намерил там, сър!

— Да. Това си е чист късмет.

Няколко минути след като Хоук и Кони с червената брада си тръгнаха в каретата на Никълъс, той дойде в съзнание. И само мигове след това чу недалеч тропот на конски копита. Успя да извика и двамата нощни пазачи го чуха. Трябваше известно време да ги убеждава да го оставят и да тръгнат след каретата. Те се върнаха след трийсет минути, за да го вземат с щастливата новина, че са намерили

каретата му и са заловили ранения нападател, макар другият да е успял да се измъкне от тях.

Никълъс разказа цялата история на добрите хора, които го доведоха до къщи и името на Хоук значеше нещо за единия. Несъмнено цяло ято чиновници се струпаха около Никълъс, докато лекарят все още работеше върху него. Те обявиха, че Хоук е углавен престъпник, издирван от кралската полиция.

— Щастлива случайност е също така, сър — продължи да бърбори камериерът, докато оправяше завивките на Никълъс, — че лейди Аштън не е била с вас, когато сте срещнали разбойниците. Допускам, че вечерта е минала по плана и тя си е тръгнала отново без вас?

Никълъс не отговори. Като си помисли какво можеше да се случи... не можеше да понесе тази мисъл. Тя беше в безопасност, защото Джордж Фаулър я бе изпратил до къщи.

Хм. Джордж Фаулър, наистина. Обзе го неоправдан гняв, силен и неприятен.

— Сър?

— Какво? — излая Никълъс, сетне се опомни. — А, да, Харис, вечерта премина както очаквах, що се отнася до дамата.

Камериерът бе от десет години на служба при Никълъс и познаваше мислите и чувствата му както никой друг. Той знаеше, че Никълъс не иска да се ожени за Реджина Аштън, макар да не разбираше защо, нито би се осмелил да попита. Заедно с Никълъс бяха обсъдили стратегията, която той използваше, за да се справи с тази своя обвързаност.

— Лейди Аштън каза ли ви нещо, сър?

— Нещата не потръгнаха толкова добре — отвърна Никълъс уморено. Успокоителното, което му бе дал лекарят, започваше да действа. — Все още съм сгоден.

— Е, следващият път със сигурност...

— Да.

— Обаче не остана много време до сватбата — додаде колебливо Харис. — Лекарят иска да почивате в постелята три седмици.

— Ама че досада — тросна се Никълъс. — След не повече от три дни ще съм на крак.

— Щом казвате така, сър.

- Казвам го.
— Много добре, сър.

Тъй като никога преди не бе преживявал подобен побой, Никълъс нямаше как да знае, че на следващия ден ще се чувства десетократно по-зле. Той псуваше непрекъснато капитан Хоук и искаше да го види обесен.

Трябваше да мине цяла седмица, преди да успее да се помръдне, без да усети болка. И макар след още една седмица вече да беше на крак, раните по лицето му все още не бяха заздравели.

Той не беше в подходящо състояние да се срещне с Реджина. Но не можеше да си позволи да загуби още време. Сватбата беше само след седмица. Трябваше да я види.

Отби се в къщата на Малъри на Гроувнър Скуеър, въпреки външния си вид. Казаха му, че Реджина е излязла, за да пазарува за чеиза си. Тази информация засили паниката му. Той изчака един час и когато годеницата му пристигна, доста грубо я отмъкна от братовчедките ѝ в момента, в който влезе през вратата.

Никълъс я поведе през градината към площада, без да казва нищо, с бързи и дълги крачки и с мрачно, замислено изражение. Нейният нежен глас, който се втурна в мислите му, го накара да спре.

— Оправи ли се вече? — попита тя. Бърз есенен вятър вдигна листа във въздуха и заигра с перата върху шапката на Реджи. Бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ блестяха със сини светлини. Тя беше неизразимо прекрасна, цъфтяща от здраве и жизненост. Все пак беше най-красивата жена, която беше срещал.

— Да съм се оправил ли? — поиска да знае Никълъс, като се чудеше как ли, по дяволите, е разбрала за нападението, след като през последните две седмици я беше отбягвал, за да не научи.

— Дерек ни каза за състоянието ти — обясни Реджи. — Съжалявам, че не си бил добре.

Проклятие! Значи трябваше да приема съчувствието ѝ благодарение на това, че Дерек беше украсил истината. Предпочиташе гнева ѝ.

— Всъщност бях отишъл в една любима моя кръчма близо до брега и там ме нападнаха разбойници, които яко ме набиха, за да ми

вземат парите. И въпреки това, много е вълнуващо да се посещават подобни противни места.

Реджина се усмихна великодушно.

— Тони беше сигурен, че ще използваш болестта си като извинение, за да отложиш сватбата. Казах му, че това не е в твоя стил.

— Толкова добре ли ме познаваш, любима? — попита язвително Никълъс.

— Ти може да си всякакъв, но не си страхливец.

— Допускаш...

— О, стига — прекъсна го тя. — Няма да ти повярвам, ако се опиташ да ме убедиш в противното, затова по-добре не започвай.

Никълъс изскърца със зъби, а тя му отвърна с весела усмивка. Като я гледаше, почувства колко силно му се отразява това както винаги, а мислите му в този момент бяха доста разпилени.

— Предполагам, че трябва да те попитам как я караш напоследък?

— Би трябвало, да — съгласи се Реджи. — Но и двамата знаем, че това, което правя с времето си, не те интересува. Например няма да те нараня, ако ти кажа, че бях толкова заета, та никак не ми липсваше, нали? И няма да те е грижа, че други мъже са ме съпровождали там, където братовчедите ми настояваха да присъствам.

— Джордж Фаулър ли?

— Джордж, Бейзил, Уилям...

— Внимавай, защото започвам да мисля, че се опитваш да събудиш ревността ми, за да си отмъстиш.

— Отмъщение ли? О, разбирам, ти ме преценяваш по своето собствено поведение. Колко забавно, Никълъс. Просто защото намираш други жени за очарователни...

— Стига, Реджина! — внезапно Никълъс изгуби търпение. — Защо прикриваш гнева си с любезни глупости? Разкрещи се насреща ми!

— Не ме изкушавай!

— Аха! — възкликна победоносно той. — Бях започнал да мисля, че в теб не е останал никакъв дух.

— О, Никълъс — усмихна се нежно Реджи. — Трябва ли да те нарека гадно, презряно същество и съзливо да се закълна, че няма да се омъжа за теб, дори да беше последният мъж и прочее?

Никълъс я погледна свирепо.

— Подиграваш ли ми се, мадам?

— Кое те кара да мислиш така?

Тя изрече това с толкова невинно изражение, че той сложи ръце на раменете ѝ, за да я разтърси. Но великолепните ѝ сини очи се разшириха от учудване, докато ръцете ѝ се вдигнаха, за да докоснат гърдите му и Никълъс силно се изчерви.

Той отстъпи назад, почти разтреперан.

— Липсата на време ме принуждава да говоря направо, Реджина — рече Никълъс студено. — И преди те помолих да прекратиш този фарс, наречен годеж. Отново те моля. Не, направо те умолявам. Не искам да се ожения за теб.

Тя сведе поглед и загледа лъснатите му ботуши.

— Значи не ме искаш... по никакъв начин? Дори и като любовница ли?

Меднозлатистите му очи проблеснаха при объркването, което предизвика въпросът, но той каза само:

— Несъмнено от теб ще излезе добра любовница.

— Но това вече не те интересува?

— Да, вече не.

Тя му обърна гръб с приведени рамене — представляваше една отчаяна малка фигурка. Никълъс трябваше да впрегне цялата си воля, за да се въздържа да не се протегне и да я грабне в прегръдките си. Искаше да си вземе думите обратно, да ѝ покаже каква лъжа бяха те. Но за нея беше по-добре за известно време да бъде разочарована, а сетне да го забрави. Никълъс не можеше да позволи на тази прекрасна жена да се омъжи за едно копеле.

— Наистина мислех, че мога да те направя щастлив, Никълъс. — Думите ѝ доплуваха до него през рамото ѝ.

— Нито една жена не може да го стори, любима, независимо за колко дълго.

— Тогава съжалявам. Наистина.

Той не помръдна.

— Значи в такъв случай ще ме изоставиш?

— Не.

— Не? — Той застина, без да може да повярва. — Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Думата означава...

— Знам какво означава проклетата дума!

Реджина най-сетне се обърна.

— Не е нужно да ми крещиш, сър.

— Отново сме официални, а? — извика той, тъй като не можа да се въздържи.

— При тези обстоятелства — да — отвърна рязко тя. — Трябва само следващата седмица да напуснеш Лондон. Уверявам те, че съм достатъчно силна, за да понеса унижението да бъда изоставена.

— Но аз дадох дума! — възкликна той.

— О, да, думата на джентълмена, който е джентълмен, само когато му е удобно.

— Моята дума ме обвързва.

— Тогава трябва да я спазиш, лорд Монтиът.

Реджина направи крачка да тръгне, но той я хвана за ръцете и силно я стисна.

— Не го прави, Реджина — предупреди я мрачно Никълъс. — Ще съжаляваш.

— Вече съжалявам — прошепна тя.

Това го стресна.

— Тогава защо го правиш? — попита отчаяно той.

— Аз... трябва — отвърна тя.

Никълъс пусна ръката ѝ и отстъпи настрани с лице, което представляваше вбесена маска.

— Да те вземат дяволите тогава! Кълна се, че няма да бъда твой съпруг! Ако продължаваш с този фарс, тогава ще получиш именно това — пародия на брак! Пожелавам ти щастие.

— Ти не си сериозен, Никълъс! — В очите ѝ имаше сълзи.

— Давам ти думата си, мадам, и едно последно предупреждение: не идвай в църквата.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

— О, недей да плачеш повече, миличка — молеше се Мег. — Братовчедките ти ще дойдат след малко, за да ти помогнат да се облечеш. Нали не искаш да те видят в това състояние?

— Не мога да не плача — ридаше нещастно Реджи. — А и от булките не се ли очаква да плачат на своя сватбен ден?

— Но ти плачеш цяла седмица. И това не помогна, нали?

— Не — Реджи тръсна глава.

— А и не искаш да са ти подпухнали очите точно днес, нали?

Реджи сви уморено рамене.

— Не ми пука за това. Нали ще имам було.

— Да, но довечера няма да бъдеш с було.

Настъпи тишина, след което Реджи прошепна:

— Дали ще има брачна нощ?

— Да не би да мислиш, че той няма да се появи? — простена Мег вбесена.

— О, той ще дойде — въздъхна Реджи. — Но аз ти казах какво ми каза.

— Глупости. Някои мъже просто се плашат до смърт от брака и твоят виконт явно е един от тях.

— Но той ми се закле, че няма да ми бъде съпруг.

— Казал го е в гнева си — отвърна търпеливо Мег. — Не разчитай на това, което мъжете казват в гнева си.

— Да, но той разчита на това, не разбираш ли? О, как можах да сбъркам толкова много, Мег? — проплака Реджи. — Как можах? — Тя поклати глава. — Като си помисля, че го сравнявах с Тони. Никълъс Идън изобщо не прилича на вуйчо ми. Той е напълно безчувствен, освен между краката — додаде тя с горчивина.

— Реджи!

— Ами това е вярно — тросна се Реджина. — За него бях само една игра, поредното завоевание.

Мег беше застанала с ръце на кръста и я наблюдаваше.

— Трябваше да му кажеш за бебето — рече тя за стотен път. — Поне щеше да разбере защо трябва да преживееш всичко това.

— Вероятно нямаше да повярва. Дори аз започвам да се чудя! Погледни ме! Вече минаха четири месеца, а изобщо не ми личи. И не съм имала никакво гадене, нищо... Дали не се обвързвам с този мъж за нищо? Ами ако не нося неговото дете?

— Де да беше така, скъпа, но знаеш, че не е. И въпреки това, настоявам да му кажеш.

— Каквато съм глупачка, си помислих, че презрителното му поведение е само игра — рече Реджи отчаяна. — Знаеш ли, Мег, у мен все още е останала известна гордост.

— Понякога се налага да преглътнем цялата си гордост, миличка — каза нежно Мег.

Реджи тръсна глава.

— Ще ти кажа какво щеше да каже той, ако му бях признала. Щеше да ми каже да престана да губя време за една изгубена кауза и да намеря баща за детето си.

— Може би трябваше да го направиш.

Очите на Реджи проблеснаха.

— Никога няма да натрапя детето на един мъж на друг! Никълъс Идън ще има бебе и той ще заплати цената за това, а не някой друг.

— Ти си тази, която плаща, Реджи, с разбито сърце и нещастие.

— Знам — въздъхна тя без плам. — Но само защото мислех, че го обичам. Щом разбира колко много съм сгрешила, ще се справя.

— Не е прекалено късно, знаеш това. Можеш да тръгнеш за Европа, преди...

— Не! — извика Реджи толкова силно, че прислужницата подскочи. — Това е *мое* дете! Няма да се крия и да се срамувам, докато се роди, а сетне да се откажа от него, само за да си спестя един неприятен брак! — Сетне обясни: — Не е нужно да живея с този мъж, не и ако се окаже много трудно. Не е нужно да живея вечно с него. Но детето ми ще носи името на баща си. Никълъс Идън ще поеме своя дял от отговорността, както би трябвало да стане!

— Значи тогава по-добре да стигнем навреме за венчавката — въздъхна Мег.

Никълъс вече беше в църквата, като ту се ядосваше мълчаливо, ту се отчайваше. Пристигаха роднини и близки, доказвайки, че това наистина се случва. Там бяха баба му и леля му, но Мириам Идън отново отсъстваше. Това подсили убеждението му, че е постъпил правилно, като е предупредил годеницата си да не се появява.

Сърцето му подскочи, когато в църквата влезе Джейсън Малъри, а на няколко крачки след него вървеше булката.

Сред събралите се разнесоха възклицания, тъй като тя наистина беше изумителна в копринената си рокля в светлосиньо и сребро. Роклята беше поразително старомодна, пристегната в талията, с дълги ръкави и стигаше до земята. Полата не бе много обемна, а външният пласт се разделяше от двете страни и беше поръбен с дантела, като откриваше отдолу широки сребристи дипли. Под закръгления корсет и около шията имаше дантели. Една коронка от сребро и диаманти придържаше бялото було, което покриваше лицето ѝ до брадичката и се спускаше отзад почти до пода.

Реджина остана няколко продължителни мига на прага на вратата, с лице към Никълъс, който стоеше в другия край на пътеката. Той не можеше да види лицето и очите ѝ и чакаше бездиханен, като искаше тя да се обърне и да избяга.

Реджина не го направи. Тя постави ръката си върху ръката на вуйчо си и тръгна по дългата пътека към олтара. Студен и сдържан гняв обхвана Никълъс. По прищявката на тази дребна жена-дете той беше принуден да се ожени. Много добре, нека има своя победен ден. Няма да продължи дълго. Когато научи, че се е оженила за незаконороден, ще ѝ се прииска да се бе вслушала в предупрежденията му. По една ирония на съдбата Мириам щеше да помогне. Тя щеше злобно да се наслади, докато разкаже на Реджина за всички прегрешения на Никълъс. Той помисли с мрачен хумор, че това щеше да бъде първата добра постъпка на Мириам спрямо него. Разбира се, тя нямаше да подозира това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Реджи гледаше втренчено през прозореца на каретата, но успяваше да види само собственото си отражение. Тя се изчерви, когато стомахът ѝ се обади от глад, но не погледна към Никълъс, за да види дали е чул. Той седеше срещу нея в плюшената карета с неговия герб на вратичките.

Вече два часа пътуваха, но все още не бяха спрели в някоя странноприемница, за да вечерят. Реджи беше гладна, но за нищо на света нямаше да помоли.

На гостите за сватбата беше сервирана тежка вечеря в къщата на Малъри, но Реджи не остана там. Никълъс я заведе в къщи направо от църквата, като ѝ каза да вземе необходимото за преспиване и да нареди да изпратят останалия ѝ багаж в Силвърли. Двамата заминаха още преди да пристигнат гостите за вечеря.

Той я беше накарал да пътува през целия следобед и вечерта, но тя не искаше да се оплаква, не и когато той седеше срещу нея толкова замислен, без да я погледне нито веднъж. Откакто тръгнаха от Лондон, не беше промълвил нито една дума.

Той беше женен и поради това беше вбесен. Е, тя очакваше, че ще бъде така. Но това, че я водеше в имението си в провинцията, предвещаваше добро развитие, нали? Тя не бе очаквала това. Не знаеше какво е очаквала.

Стомахът ѝ отново се обади и Реджи накрая реши да попита:

— Скоро ли ще спрем за вечеря?

— Последната странноприемница беше в Монтиът. Наближаваме Силвърли — отвърна рязко Никълъс.

Щеше да е добре, ако ѝ го беше казал по-рано.

— Силвърли голямо имение ли е, Никълъс?

— Долу-горе толкова голямо, колкото и твоето, което е в съседство.

Очите ѝ се разшириха.

— Не знаех това!

— Как така?

— Защо се ядосваш? Ами това е чудесно! Сега именията ще се съединят...

— Което искам да направя от години. Но твоят вуйчо със сигурност ти е казал. Той използва имението ти като примамка, за да ме накара да се ожения за теб.

Вбесена, Реджи се изчерви.

— Не ти вярвам!

— Че съм искал земята ли?

— Знаеш какво искам да кажа! — тросна се тя. — О, знаех, че е ставало дума за някаква земя, дори Тони каза, че това те е склонило, но аз... аз не му повярвах. Никой не ми е казал за това. Не знаех, че имението ти граничи със земята, която наследих от майка си. Не съм живяла там откакто... починаха родителите ми от пожара, в който изгоря къщата. Тогава бях само на две години. Никога не съм се връщала в Хампшър. За това, което остана от имението, винаги се е грижил вуйчо Едуард, както и за наследството от баща ми.

— Да, хубава сума наистина — петдесет хиляди лири — за която той щастливо каза, че се е утроила, благодарение на мъдрите му инвестиции и ти осигурява доста голям годишен доход.

— Мили боже, ти и затова ли си ядосан?

— Аз не преследвам богатството ти!

И тя започваше да губи търпение.

— О, стига, де! Кой нормален човек би те обвинил в това? Ти също не си просяк.

— Не е тайна, че исках тази земя, за която предполагах, че принадлежи на граф Пенуич, тъй като графът живя там последен.

— Там последен живя баща ми, а не настоящият граф Пенуич. Но тъй като той бе наследил земята от майка ми, тя не се полагаше на него, а тяхното желание беше да я наследя аз.

— Сега знам това! Твоят вуйчо Едуард сметна за доста забавно да ме информира, докато излизах от църквата, че вече не е необходимо да купувам имението. Нямах търпение да ми го каже. Искал да облекчи душата ми, както се изрази. Дяволска работа! Знаеш ли как се нарича това?

— Съзнаваш ли, че ме обиждаш, сър?

Той имаше благоразумието да си придаде изненадан вид.

— Не исках да кажа, че...

— Разбира се, че искаше. Именно от това се оплакваш, нали така? Да не би хората да кажат, че си се оженил за мен заради наследството ми? Е, много ти благодаря. Не знаех, че това е единственият начин да си намеря съпруг.

Той сбърчи вежди и рече студено:

— Ще обсъждаме ли как си намери съпруг?

Очите ѝ проблеснаха със сини искри и за миг тя се побоя, че ще изгуби самообладание. Едва успя да замълчи, а Никълъс се въздържа да не я предизвиква. И само след миг двамата откриха с облекчение, че каретата спря.

Никълъс излезе навън и протегна ръка, за да ѝ помогне. Но щом тя стъпи на земята, той се качи отново. Тя го погледна с разширени от недоумение очи.

— Не би го направил! — каза тя, останала без дъх.

Той рече язвително:

— Не можеш да се изненадваш. Аз съм мъж, който държи на думата си, в края на краищата.

— Не можеш просто да ме оставиш тук — не и тази нощ.

— Тази нощ, утре — каква разлика има?

— Знаеш разликата!

— А, да, брачната нощ. Но ние изкарахме нашата, нали, любима?

Реджи рече задъхана:

— Ако го направиш, Никълъс — гласът ѝ трепереше, — кълна се, че никога няма да ти простя.

— Значи си подхождаме, нали, щом и двамата държим на думата си? Ти получи това, което искаше. Носиш името ми. Сега ти давам и своя дом. Къде е написано, че трябва да живея с теб?

— Очакваш от мен да живея тук, докато ти продължаваш, както и преди, да си живееш в Лондон и...

Той поклати глава.

— Лондон е прекалено близо за нашето споразумение. Аз ще напусна Англия. Де да го бях направил, преди да се срещнем!

— Никълъс, не можеш. Аз съм...

Реджи се спря, преди да направи декларацията, която би могла да промени решението му. Нямаше да последва пътя на хилядите други

жени само за да задържи мъжа до себе си. Ако той не иска да остане по свое желание...

— Ти си... какво, любима?

— Твоя съпруга — рече гладко тя.

— Да, така е — съгласи се той и устните му се свиха в една черта. — Но ще си спомниш, че не съм те молил да ставаш моя съпруга, и те предупредих да не настояваш за брак. Винаги съм бил ясен по този въпрос, Реджина!

Той затвори вратата на каретата и почука по покрива, за да даде сигнал на кочияша. Реджи гледаше втренчено, без да може да повярва, докато каретата потегли.

— Никълъс, върни се! — извика тя. — Ако тръгнеш... Никълъс! О, мразя те! Мразя те! — изкрещя тя от безсилие, тъй като знаеше, че не може да я чуе.

Изумена, Реджи се обърна и погледна огромната къща от сив камък. С централната си кула и малките кули в ъглите тя изглеждаше като мрачен замък в тъмната нощ. Такава беше обаче и погледната отблизо и Реджи не знаеше докъде се разпростират назад и отстрани асиметричните ѝ форми и височини. В задната част на къщата имаше дори и голяма оранжерия с купол, издигаща се отдясно над крилото за прислугата.

Извитите прозорци от двете страни на вратата бяха тъмни. Ами ако вътре нямаше никой? Страхотно. Изоставена през първата си брачна нощ, при това в празна къща!

Е, не ѝ оставаше нищо друго. Тя изправи рамене, насили се да се усмихне и приближи до входната врата, сякаш нямаше нищо странно булката да пристигне без младоженеца. Почука, първо по-тихо, сетне по-силно.

Когато най-сетне вратата се отвори, Реджи видя сепнатото лице на едно младо момиче. Тя изобщо не беше свикнала да отваря врати. Това беше дълг на Сойърс. Той се възприемаше много сериозно.

— Не очакваме гости, милейди, иначе съм сигурна, че Сойърс щеше да чака тук, за да ви отвори. Но вие чукате толкова тихо. Какво мога да направя за вас?

Реджина се ухили и се почувства далеч по-добре.

— Можеш да ме пуснеш вътре като начало.

Момичето отвори по-широко вратата.

— Дошли сте на гости на графинята лейди Мириам ли?

— Май съм дошла, за да живея тук — поне за известно време. Но мисля, че като начало мога да се запозная с лейди Мириам.

— Господи! Дошли сте да живеете тук? Сигурна ли сте, че искате това?

Думите бяха изречени с такава неподправена изненада, че Реджи се засмя.

— Защо? Да не би тук да има дракони и духчета?

— Мога да говоря само за един. Два, ако броим госпожа Оутс. — Момичето въздъхна, сетне се изчерви. — Не исках... о, простете ми, милейди.

— Няма нищо. Как се казваш?

— Хали, мадам.

— Е, Хали, дали можеш да кажеш на лейди Мириам, че съм пристигнала? Аз съм новата графиня Монтиът.

— Боже! — изпищя Хали.

— Точно така. А сега, ще ми покажеш ли къде да почакам лейди Мириам?

Прислужницата въведе Реджи вътре.

— Ще кажа само на госпожа Оутс, че сте тук, а тя ще се качи, за да каже на графинята.

Антрето беше с под, постлан с мрамор и една-единствена тясна и продълговата маса, сложена до една от стените. Красив сребърен поднос за визитни картички стоеше в центъра на масата, а отзад висеше прекрасен гоблен. Противоположната стена беше украсена с огромно венецианско огледало със свещници от всяка страна, а срещу входната врата се отваряха двукрили врати.

Хали отвори двойните врати и пред Реджи се разкри още по-голяма зала, висока два етажа, с великолепен таван във формата на купол. Централното стълбище се намиреше в центъра на дясната стена. А в края на тази зала се отвориха врати, които водеха към предверие, от което Реджи съзря прозорци със стъклопис, които покриваха почти изцяло външната стена. Впечатлението, което се създаваше, беше за изключително голяма къща.

В другия край на коридора отляво беше библиотеката и точно там Хали въведе Реджина. Дванайсет метра дълга и шест метра широка, библиотеката беше с високи прозорци на далечната стена,

които пропускаха достатъчно светлина през деня. Останалите три стени бяха покрити с книги и огромни портрети, окачени високо над библиотечните шкафове.

Имаше камина и дивани от двете ѝ страни. Край прозорците бяха наредени красиво изработени столове, кресла и писмени маси. Имаше и антична поставка за четене, в лакирана позлата. Подът беше покрит с килим в ярко кафяво, синьо и златисто. В отдалечения край на стаята имаше бюро със столове наоколо и рисуван кожен параван, който можеше да отдели и превърне този ъгъл в удобен кабинет.

— Не би трябвало да отнеме много време, госпожо — каза Хали. — Графинята, о, боже, графиня Дауиджър е тя сега, нали? Също като старата, бабата на лорда. Но лейди Мириам ще ви посрещне с нетърпение, сигурна съм — каза любезно тя, като изобщо не прозвуча убедено. — Мога ли да ви донеса нещо? Тук на масата има бренди, също и вино от черници, което обича графинята.

— Не, просто ще седна тук, благодаря — отвърна с усмивка Реджи.

— Много хубаво, госпожо. А мога ли да бъда първата, която да ви каже, че се радва да ви посрещне? Надявам се да ви хареса тук.

— И аз, Хали — въздъхна Реджи. — И аз се надявам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Реджи погледна утринното слънце, което току-що бе надникнало в ъгъла на спалнята ѝ. Точно под нейните южни прозорци беше кръглият купол на оранжерията. Отвъд беше дворът на прислугата, а зад него — скрити зад дърветата, бяха конюшните и гаражът на каретите.

Реджи беше в голямата спалня в задния десен ъгъл на централното крило. Затова имаше прозорци от двете страни, покрити със завеси от кървавочервено кадифе със златен кант и пискюли. Цветовете в стаята бяха тъмни, с изключение на бледосините тапети. И въпреки това по-късно през деня, когато светлината нахлуеше през всички прозорци, щеше да стане по-весело.

Другите прозорци гледаха към просторен парк. Гледката беше поразителна — дървета по ливадите и отляво една гора, изпълнена с оранжеви и златисти есенни листа. Отдясно малкото езеро представляваше също така цяло съзвездие от цветове, покрито с късно цъфтящи диви цветя, обточили бреговете на синьото езеро, което проблясваше на слънцето. Какъв спокоен и тих пейзаж, необезпокояван от нищо в този ранен час. Почти накара Реджи да забрави тревогите си. Но само почти.

Тя позвъни за прислужницата, като се надяваше, че няма да дойде икономката госпожа Оутс, която беше цял дракон — точно както я описа Хали. Какво грубо, претенциозно и досадно същество беше тя! Само като си представеше, че бе поканила Реджи в една стая за гости, при това малка! Реджи бързо я бе поставила на място. Като се съгласи, че стаите, предназначени за господарката на къщата, бяха заети от лейди Мириам Идън, от която не можеше да се очаква да ги освободи за една нощ, тя изтъкна, че стаите на господаря са празни и ще свършат много добра работа.

Това беше ужасило икономката. Само една дневна разделяше двете просторни спални. Лейди Мириам заемаше една от тях.

Реджи спечели, като неуловимо напомни на госпожа Оутс, че тя е новата господарка на къщата. Мириам Идън може и да бе ръководела Силвърли след смъртта на съпруга си, но имението всъщност принадлежеше на Никълъс, а Реджи беше негова съпруга.

Госпожа Оутс я предупреди да пази тишина, когато минаха през дневната в съседство със спалнята на Мириам. Казаха на Реджи, че Мириам не се чувства добре и си е легнала рано, поради което не я е посрещнала както се полага.

Ако трябваше да каже истината, Реджи се чувстваше облекчена. Тя беше изтощена, объркана от отсъствието на съпруга си и толкова уязвена, че се чувстваше неспособна да се запознава с когото и да е.

Настани се в стаята на Никълъс и откри, че тя е напълно изпразнена от лични вещи. Това някак си влоши още повече нещата.

Прислужницата, която се отзова на повикването на Реджи, беше мургава и тъмнокоса и бе точно обратното на разговорливата Хали. Тя не каза нито дума, докато помагаше на Реджи да се облече и да срещне косата си, а сетне я заведе в стаята за закуска.

Тази стая беше в предната част на къщата и утринното слънце я огряваше изцяло. Масата беше сложена за един човек. Пренебрежение ли? На едната стена имаше голям шкаф от палисандрово дърво, пълен с изящен порцелан с позлатени ръбове и рисувани цветя в розово и бяло. Между прозорците на другата стена имаше прекрасен бюфет от абанос и дъб с дърворезба.

Влезе Хали, широко усмихната, с голям покрит поднос, който постави на бюфета.

— Добро утро, мадам. Надявам се, че сте прекарали приятно нощта.

— Да, наистина. Графинята слезе ли вече? — Реджи посочи приборите за един човек.

— Отиде на утрешната си езда. Тя никога не яде толкова рано, мадам.

— И аз, всъщност. Защо не ми покажеш останалата част от къщата сега?

— Но всичката тази храна — рече Хали изненадана, като махна капака и там Реджи видя яйца, наденички, солена риба, шунка, желета, препечен хляб и кифлички, дори две вкусни на вид парчета торта.

— О, боже! — въздъхна Реджи. — Нали не смятахте, че аз ще изям всичко това?

Хали се разкикоти.

— Готвачката се зае да направи по-добро впечатление, след като снощи поднесохме само студени ястия.

— Е, тогава ще взема само това и една от тези — каза Реджи, като сложи една дебела наденичка в кифличката и взе едно от парчетата торта. — А сега можем да направим обиколката.

— Но не трябва ли госпожа Оутс...?

— Да — прекъсна я Реджи заговорнически, — предполагам, че трябва. Но аз мога да ѝ позволя да ми я покаже по-късно. Точно сега искам да видя колко е голямо имението Силвърли и то в приятна компания.

Хали отново се разхили.

— Някоя от нас не харесва госпожа Оутс, но тя наистина ръководи едно тежко домакинство, както самата обича да казва. Елате с мен, милейди. Но ако ни срещне госпожа Оутс...

— Няма да се тревожиш — увери я Реджи. — Аз ще измисля какво да ѝ обясня за това, че си с мен. Няма да те обвини в нищо.

Къщата беше наистина голяма. Близо до входа минаха покрай билиардна стая не с една, а с три маси. Стаите бяха повече, отколкото можеше да запомни Реджи, като всяка от тях бе обзаведена с прекрасни мебели в стил Чипъндейл и антики от епохата на кралица Ана. Много от високите тавани бяха извити и украсени с чудесни позлатени гипсови отливки. На някои имаше големи, великолепно изработени полилеи.

Имаше и стая за музика, обзаведена в зелено и бяло, а отдясно на дневната се намираще едно предверие с прозорци със стъклописи от пода до тавана, които обливаха стаята в цветове, открояващи се ярко върху белия мраморен под. До стените бяха поставени пейки, тапицирани с червено кадифе. Реджи бе изумена от красотата на къщата.

В задната част на къщата, зад официалната трапезария, се намираще оранжерията. Покрай пътеката, която обикаляше помещението, се редуваха столове, дивани и статуи на пиедестали. От двете страни на широките каменни стъпала, водещи към фонтана долу, в центъра на стаята, пъстрееха растения в саксии. Навсякъде имаше

дървета и есенни цветя. Реджи съжаляваше, че е пропуснала да види оранжерията през лятото, когато вътрешната градина щеше да е цъфнала изцяло.

На горния етаж цялата дължина на задната фасада беше заета от апартаментите на господарите. От дясно наляво бяха стаята на лорда, дневната, стаята на господарката, а до нея — детската стая. Имаше помещения за бавачка и прислужница на господарката.

Обиколката отне почти час и Хали успя да се върне обратно в отделението на прислугата, вдясно от централния коридор, преди някой да е открил какво прави. Реджи се настани в библиотеката, за да чака лейди Мириам.

Не се наложи да чака дълго. Графинята влезе направо след ездата си, облечена в костюм за езда в тъмнолилаво, с камшик в ръка. Тя показа само мигновена изненада, че открива стаята заета. Сетне продължи да се прави, че не забелязва Реджи, докато сваляше шапката и ръкавиците си.

Значи така щяха да вървят нещата? Е, това помагаше да си обясни склонността на Никълъс към грубост.

Докато я пренебрегваше, Реджи успя да огледа лейди Мириам. За жена, която вероятно приближаваше петдесетте, тя изглеждаше забележително добре. Беше слаба и младолика, със стегната и изправена стойка. Силно изпънатата ѝ руса коса вече губеше цвят, но все още не беше побеляла. Очите ѝ бяха сиви. Неумолими, студени очи, но може би понякога все пак се усмихваха? Реджи реши, че едва ли.

В нея имаше лека физическа прилика със сестра ѝ Елинор, само толкова. По-младата сестра излъчваше топлина и доброта, които изобщо отсъстваха у графинята. Как щеше да живее с тази жена?

— Трябва ли да ви наричам „майко“? — попита внезапно Реджи и графинята осезателно се сепна. Тя се обърна и погледна властно младата жена. Сивите ѝ очи бяха студени, устните — свити. По всяка вероятност не беше свикнала да се обръщат към нея, преди тя самата да е благоволила да проговори, помисли си Реджи.

С пресекващ глас Мириам отвърна:

— Недей. Аз не съм твоя майка повече, отколкото...

— О, боже — прекъсна я Реджи, — аз предполагам, че щом не дойдохте на сватбата, между вас и Никълъс има отчуждение, но аз...

— Трябваше да остана тук — рече твърдо Мириам.

— ... не осъзнах, че сте се отказали от сина си — довърши Реджи.

— Какво правите тук, при това без Никълъс? — попита Мириам.

— Никълъс и аз просто не си подходяме, нали разбирате, затова просто не можем да живеем заедно — отвърна Реджи.

Последва пауза на изумление.

— Тогава защо се оженихте?

Реджи сви рамене и се усмихна ослепително.

— Идеята изглеждаше добра. Поне за мен. Бях се уморила от постоянните тържества и тем подобни. Предпочитам живота в провинцията.

— Което не обяснява защо Никълъс би се оженил?

Реджи повдигна вежда.

— Вие със сигурност знаете защо. Аз самата не присъствах, когато той се е съгласил да се ожени за мен, но сестра ви и свекърва ви са били там.

Мириам се намръщи. Разбира се, не би задала същия въпрос отново. Нито би признала, че не общува с Елинор и Ребека. Затова сега остана озадачена, точно както искаше Реджи.

— Тук сме доста изолирани — предупреди я Мириам.

Реджи се усмихна.

— Това звучи чудесно. Съжалявам единствено, че трябва да ви помоля да си изберете други стаи.

Мириам се изправи непоколебимо.

— Казаха ми, че сте заели стаите на Никълъс.

— Но те няма да ми свършат работа за дълго, нали разбирате. Трябва ми детската стая наблизо. — Тя потупа с обич корема си.

Графинята изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се задуши.

— Глупости. Не е възможно да очаквате дете. Едва вчера се оженихте и дори да сте спрели в някоя странноприемница след сватбата, не бихте могли да знаете...

— Забравяте за репутацията на сина си, лейди Мириам. Никълъс е майстор в прелъстяването. Бях доста безпомощна срещу неговия чар. Вече съм в четвъртия месец.

Графинята се вторачи в корема на Реджи, а тя каза:

— Не е ли чудесно, че не ми личи?

— Не разбирам как е възможно да намирате каквото и да е, свързано с това, за чудесно — рече Мириам с решително превъзходство. — Хората могат да броят, знаете това. Срамота е, че дори не се изчервявате, когато... направо е срамота.

— Не се изчервявам, госпожо, защото не се срамувам изобщо — отвърна студено Реджи. — Никакъв срам, никаква вина. И ако детето ми се роди пет месеца след сватбата, какво от това — други бебета са се раждали и по-рано. Поне имам съпруг, дори да не се навърта често тук. И детето ми ще има име. А предвид репутацията на сина ви, никой няма да се изненада, че не съм могла да удържа Никълъс през четирите месеца на нашия годеж.

— Е, поне що се отнася до мен — никога!

— Така ли?

Мириам Идън се изчерви от намека и излезе от стаята. Реджи въздъхна. Е, беше си постлала, така да се каже. Не трябваше да изолира киселата стара гъска, но... Реджи се усмихна. Последното изражение на гняв върху лицето на графинята си струваше всяка една неприятност, която би изтърпяла от тази жена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Понапълняла си малко, нали, котенце? — попита Антъни, като целуна Реджи по бузата и сетне седна до нея на ливадата. — Сигурно се тъпчеш, защото си нещастна. И нищо чудно, като живееш с тази студенокръвна риба.

Реджи остави на земята скицника си и се усмихна с обич на вуйчо си.

— Ако имаш предвид Мириам, тя не е толкова лоша. След първите ни две кавги стигнахме до споразумение. Просто не си говорим.

— Предполагам, че и това е начин да се спогаждаш с някого — отвърна Антъни с възможно най-сухия си тон.

Реджи се засмя зарадвана.

— О, Тони, толкова ми липсваше през последния месец! Наистина те очаквах да се появиш по-рано. Всички други вече ме посетиха.

— Едва ли щеше да искаш да ме видиш точно след като бях чул какво става. Доста време ми трябваше, за да се успокоя.

Тя въздъхна.

— Сигурно отново си искал да го убиеш.

— Дяволски си права. Опитах се да открия онзи мошеник, но той беше изчезнал.

— Можех да ти спестя неприятностите на търсенето — отвърна му тя решително. — Той ми каза, че напуска Англия. И сигурно е направил точно това.

Антъни се ядоса.

— По-добре да говорим за нещо друго, котенце. Твоят съпруг не е любимата ми тема. Какво рисуваш?

Реджи му подаде скицника си.

— Хрътка, която преследва падащи листа. Избяга в гората само няколко минути, преди да пристигнеш. Успях да уловя някои добри пози на градинарите и на конярите, докато упражняват конете. — Той

разгърна страниците и се възхити на работата ѝ. — Това е сър Търнит, един съсед — каза тя, когато той стигна до скица на един денди на средна възраст. — Би ли повярвал, че той и графинята...?

— Не!

— Е, не знам със сигурност, но когато е край него, тя е различен човек, държи се като момиче, ако изобщо можеш да го повярваш.

— Не мога — твърдо рече Антъни.

Реджи се засмя.

— А това е фермерът Гибс и младата му съпруга Фейт. Много я харесвам. Мириам е бясна, че двете станахме приятелки. Поканата за гостуване в Силвърли винаги е била чест, нали разбираш, така че когато Казах на Фейт, че винаги е добре дошла, графинята остана в стаята си два дни, за да изрази колко е възмутена.

— Обича да се държи като господарка с по-нископоставените, така ли? — попита Антъни.

— О, тя се отнася много сериозно към това, Тони.

Антъни обърна друга страница.

— Мили боже, кои са тези типове?

— Предполагам, че са двама от градинарите. Тук има толкова много прислужници, че все още не познавам всичките. Скицирах тези мъже вчера до езерото.

— Трябва да си била особено унила вчера. Направила си ги да изглеждат доста зловещи.

Реджи сви рамене.

— Не е било от настроението ми. Те наистина изглеждаха зловещо. Разкараха се, когато видяха, че ги рисувам, затова трябваше да довърша скиците си по памет.

— Изглеждат като пристанищни кавгаджии — рече той, — а не като градинари.

— О, глупости. Всички хора тук са наистина приятни, щом ги опознаеш.

— Освен студенокръвната риба.

— Не бъди нелюбезен, Тони. Смятам, че животът ѝ не е бил много щастлив.

— Това не е извинение, задето си изкарва нещастията на другите. А говорейки за...

— Недей — рече тя сковано. — Аз съм напълно добре, Тони, наистина.

— Не можеш да ме лъжеш, котенце. Погледни се. Нямахте да пълнееш, ако правеше гимнастика, а единственото време, когато си безучастна и унила и пренебрегваш здравето си е когато си нещастна. Познавам те, не забравяй това. Ти си точно като майка си в някои отношения. Но ти не си длъжна да живееш тук, знаеш го. Можеш да си дойдеш вкъщи.

— Знам, че сгреших, Тони, но не искам целият свят да узнава за това. Разбираш ли ме?

— Заради него ли? — попита остро той.

— Не — отвърна Реджи, сетне додаде колебливо: — Килограмите, за които ми опяваш, не са от това, което мислиш, Тони. Бременна съм.

Настъпи момент на сепване и тишина. Сетне той каза:

— Не можеш толкова скоро да го знаеш. Омъжена си едва от месец.

— Аз съм бременна, Тони.

Кобалтовосините му очи, които толкова приличаха на нейните, се разшириха, сетне се свиха вбесено:

— Ще го убия!

— Не, няма да го убиеш — отвърна Реджи, като за кой ли път сложи вето на любимото му решение. — Как ще обясниш на детето, че си убил баща му?

— Той заслужава поне един як бой — изръмжа вуйчо й.

— Навярно — съгласи се тя. — Но не и затова, че ме е прелъстил преди сватбата. Аз участвах с желание в зачеването на това дете.

— Не се труди да го защитаваш, котенце. Забравяш, че той е точно като мен, а аз знам всичките номера. Той те е прелъстил.

— Но аз знаех какво правя — настоя тя. — Аз... аз постъпих изключително глупаво, сега го знам, но мислех, че това ще помогне да промени отношението си към мен. Той продължаваше да ме кара да разваля годежа, разбираш ли? Никога не ме е заблуждавал да мисля, че иска да се ожени за мен.

— Той се съгласи!

— Да, но мислеше, че може да ме накара да се откажа от сватбата.

— Трябваше да го направиш.

— „Трябваше“ вече не върви, Тони.

— Знам, знам, но по дяволите, Реджи, как можа да те зареже, като е знаел...

— Не съм му казала! Нали не мислиш, че ще опитам да задържа един мъж по този начин? — Тя изглеждаше дълбоко потресена.

— Ох — каза Антъни победен. Сетне додаде мрачно: — Честно, котенце, ти наистина си като майка си. И Мелиса те роди само няколко месеца след сватбата си.

Реджи зяпна.

— Наистина ли? Но... но защо никой от вас не ми е казал това?

Антъни се изчерви и се обърна настрана.

— Е, трябваше ли да ти кажем: между другото, скъпа, ти едва се вмести в срока на законородените.

Реджи се изкикоти и се наведе да целуне бузата на Тони.

— Е, благодаря ти, че ми каза. Радвам се да разбера, че не съм единствената в семейството с безразборни връзки — освен вуйчо Джейсън, искам да кажа — подразни го тя.

— Безразборни ли? Твоят баща поне не изостави Мелиса. Той я обожаваше. Щеше да се ожени по-рано за нея, ако поради нейната твърдоглава гордост не бяха разделени толкова дълго.

— Никога не съм чувала за това — прошепна шокирана Реджи.

— Имаха няколко ужасни скандали. Тя разваля годежа три пъти, като всеки път се кълнеше, че никога повече не иска да го вижда.

— Но всички винаги са ми казвали, че те са се обичали много — запротестира Реджи.

— Така беше, котенце — увери я Антъни. — Но тя беше избухлива като мен. И най-дребното неразбирателство се превръщаше в сериозен сблъсък. Благодаря на Бога, че ти не си наследила това от нея.

— О, не знам — замисли се Реджи. — Ако някога се върне Никълъс, няма да му простя. Той ме накара да го обичам, а после дори не пожела да даде шанс на брака ни. И аз имам известна гордост, дори на практика да го умолявах да не ме напуска. Моята любов се е превърнала в... е, направо се вбесявам, като мисля за него.

— Браво. Мисли си, че ще се върнеш у дома, нали така? Няма причина да не си при семейството си за раждането на бебето. Ще

държим външните хора надалеч от теб.

— Е, аз имам Мег при себе си и...

— Помисли за това — заповяда ѝ строго той.

Тя му се ухили.

— Да, вуйчо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Отново беше влажна ноемврийска утрин и Реджи тръгна надолу към езерото със скицника си. Вуйчо Тони беше прекарал нощта в имението и тя го изпрати рано сутринта, като отново му обеща да размисли за връщане у дома или поне в Лондон, където щеше да е по-близо до семейството си. Можеше да поддържа добрия тон, като се нанесе в градската къща на Никълъс. Това беше добра идея. Дори щеше да ѝ предостави възможност да се занимава с нещо сега, когато физическата ѝ дейност беше ограничена. Можеше да ремонтира лондонската му къща, да похарчи известна част от парите му.

Бедата беше в това, че бе започнала да се наслаждава на спокойствието в Силвърли. Поне докато Мириам я нямаше, там беше спокойно. Реджи се разбираше добре с прислугата. Дори госпожа Оутс изненадващо се бе прекършила в мига, в който разбра, че Реджи очаква дете. Изглежда икономката обичаше бебетата. Кой би могъл да предположи?

Реджи погледна към сивата къща с копнеж. Тук можеше да е истински щастлива. Тя си представи как децата ѝ тичат по поляните на Силвърли, как през лятото пускат малки лодки в езерото и се пързаят на кънки през зимата. Дори си представи как баща им им подарява първите понита и им показва как да седят на седлото. Тя някак си беше сигурна, че Никълъс ще бъде много мил с децата. Реджи въздъхна дълбоко и продължително и дръпна качулката на коженото си наметало, хвърляйки поглед към надвисналите облаци. Мег се оказа права. Ставаше прекалено студено за рисуване навън.

Тя мушна скицника си под мишница и се обърна, за да се върне към къщата. Друг път щеше да направи скица на езерото. Точно в този миг видя един от слугите да бърза към нея, като идваше не от къщата, а откъм гората.

Отвъд гората бе разположено нейното собствено имение. Тя още не беше ходила там. Меланхолията, предизвикана от спомените за къщата, в която починаха родителите ѝ бе все още твърде силна за нея.

Казваше си, че след време може и да отиде там. Да, по всяка вероятност. И някой ден щеше да я покаже на детето си. Имението беше собственост на... нейните баба и дядо.

Когато слугата приближи, Реджи осъзна, че той беше един от мъжете, които беше скицирала предния ден. Носеше голям чувал, който се използваше за събиране на сухи листа. Човекът изглеждаше така странен, както го беше запомнила. У нея се надигна неясно чувство на опасност.

Навярно се дължеше на голямата и неподдържана брада и на дългата му проскубана коса. Или по-скоро на дръзкия му вид. Както и да е, тя реши да не го изчаква да се приближи до нея. Трябваше да затича към къщата.

Реджи се спря, като нарече себе си страхливка. Позволяваше на въображението си да се развихря. Колко глупаво от нейна страна. Та той беше само един градинар в края на краищата.

Тя все още не бе довършила мисълта си, когато градинарят стигна до нея, изчака само миг, за да си поеме дъх, а сетне бързо надяна чувала, който носеше, върху главата и раменете ѝ. Първата ѝ реакция беше да извика, но докато чувалът бе надянат върху цялото ѝ тяло, я обзе такава паника, че викът ѝ прозвуча заглушено и кратко.

Нейният нападател не си губеше времето — той метна товара на гръб и се втурна обратно към гората. Там чакаше скъпа карета с два напети коня, които нямаха търпение да тръгнат. На мястото на кочияша бе седнал един мъж, готов да изплющи с камшика при първия сигнал за потегляне. Она с чувала го погледна яростно:

— Можеше поне да си смъкнеш задника долу и да отвориш дяволската врата, Онри. Тя може и да изглежда като перце, но след дългия преход не ми се струва никак лека.

Анри или Онри, както го наричаха неговите приятели англичани, се разхихика на враждебността на Арти — сигурен знак, че вече не се безпокоеше за тяхната мисия.

— Значи никой не ни преследва?

— Не видях никого. А сега ми помогни. Знаеш заповедите на капитана да се отнасяме с нея много внимателно.

Те поставиха Реджи на дебела тапицерия и набързо увиха някакво въже около коленете ѝ, за да държи чувала на място.

— Това ще подобри настроените му, а? Никога не е мислил, че толкова бързо ще уловим рибката.

— Откажи се, човече. Никога няма да проговориш като англичанин, така че престани да се опитваш. Басирам се, че си смятал да мръзнем тук, из тия гори, седмици наред, а?

— Е, а ти не смяташе ли?

— Да, но ти казах, че си струва да бъдеш готов, а и тя тръгна направо към нас. Страхотен късмет! Ако това не се хареса на капитана, какво ли ще му се хареса, питам аз?

— Малката рибка хваща по-голямата.

— Прав си. Само да се надяваме, че и това няма да отнеме много време.

— Ти ще се возиш тук до нея, за да следиш да не падне от седалката или искаш аз...

— Можеш да се възползваш от удоволствието. Не мога да ти вярвам, че ще изведеш цял този тронав кораб от гората. Аз ще се заема с тая работа. — Той се усмихна под мустак. — Да разбирам ли, че ти харесва това разпределение?

— Както желаеш, Арти. — Младият французин се усмихна на англичанина.

— Само да не решиш да опитваш стоката, приятелче. На капитана никак няма да му хареса — рече сериозно мъжът, преди отново да се качи на мястото на кочияша. Каретата се понесе напред.

Умът на Реджи препускаше. Това трябва да беше най-обикновено отвличане. Щяха да изпълнят искането за пари и тогава тя щеше да се върне вкъщи. Нямахше за какво да се тревожи.

Искаше ѝ се тялото ѝ да гледа на това по същия начин. Но то силно трепереше. Водеха я при някакъв капитан, който не искаше да я наранят. Да, отвличане. И той беше морски капитан, догаждаше се тя, тъй като в Саутхамптън имаше голямо пристанище. Ами собствената корабна компания на Никълъс се намираще там!

Реджи се насили да си спомни всяка тяхна дума. Какво беше това за малката рибка, която хващала по-едрата? Тя напрегна всичките си сетива, наостри уши за всеки звук, всяко движение.

Не беше минал и половин час, когато намалиха ход и тя разбра, че вече са стигнали в Саутхамптън.

— Още няколко минутки, скъпа, и ще те вкараме вътре, на удобно — увери я нейният нападател.

— Вътре ли? Не на борда? — Е, той беше французин, в края на краищата, така че това навярно беше езикова грешка. О, боже! Стегнатият чувал около наметалото ѝ вече ѝ причиняваше сърбежи и изпотяване. И като си помислеше — беше повярвала в това, че като порасне, няма да има повече авантюри.

Каретата спря, вдигнаха я внимателно, като този път я носеше англичанинът. Не чу звуци от крайбрежието, никакви вълни не се разбиваха о корабите, не се долавяше наблизко скърцане на дърво с пусната котва. Къде бяха? Не се направиха и никакви маневри, но се изкачиха по стълби. Сетне се отвори врата.

— По дяволите, Арти, ти вече я донесе?

— Е, не влача баластра, момко. Къде да я сложа?

— Горесте сме ѝ приготвили стая. Защо не ми позволиш да я нося?

— Мога да те прасна по ушите и без да я изпусна. Искаш ли да опитаме?

Чу се гърлен смях.

— Доста си дръпнат, Арти. Хайде да ти покажа къде е стаята.

— Къде е капитанът?

— Чакаме го чак довечера. Сигурно това означава, че ще трябва аз да се грижа за нея, нали?

— Ще слушаш ли тоя млад петел, Анри? — попита Арти. — За нищо на света няма да те оставим насаме с момчето, момко. Ти си единственият тук, който мисли, че може да си поиграе с нея и да се отърве току-така, само защото капитанът ти е баща. Недей изобщо да си го мислиш, докато съм тук.

— Казах да се грижиш за нея — тросна се момчето.

— Изчервило ли се е момчето, Анри? Това, което виждам, да не е мираж?

— Ела насам, приятелче — рече Анри на момчето. — Ти подложи на изпитание силата му и той няма да те остави на мира днес.

— Е, поне разрешете ми да видя как изглежда тя.

— О, хубава е, момко — ухили се Арти. — Всъщност, когато капитанът я зърне, по всяка вероятност ще забрави за какво ни беше изпратил да я доведем тук. Може да си я остави за себе си. Наистина.

Отнесоха я в стаята на горния етаж и тогава я поставиха да стъпи на крака. Реджи се олюля и едва не падна. Махнаха възето от коленете ѝ и вдигнаха чувала. Но малката стая беше толкова тъмна от закованите прозорци, че тя не можеше да види нищо известно време.

Първата ѝ работа беше да си поеме дълбоко дъх. Сетне спря погледа си на тримата мъже — двамата, които я бяха отвлекли и момчето, тръгнало към вратата. По-младият я гледаше през рамо, с увиснала уста.

— Само минута, моля ви — извика тя на тръгващите си мъже. — Искам да знам защо ме доведохте тук.

— Капитанът ще ви каже, когато дойде тук, мадам.

— А кой е капитанът?

— Няма нужда от имена — отвърна кротко по-якият от двамата.

— И въпреки това аз знам името ти, Арти. И твоето име, Анри. Аз дори... — Тя спря, преди да им каже, че е скицирала и двамата. — Искам да знам защо съм тук.

— Ще трябва да почакате и да говорите с капитана. А сега, там на масата има лампа и след малко ще ви донесем да ядете. Настанете се и се чувствайте като у дома си.

Реджи им обърна гръб побесняла. Вратата се затвори и в ключалката се завъртя ключ. Тя въздъхна. Откъде беше събрала смелостта да се държи толкова войнствено с тях? Те изглеждаха зловещо въпреки задявките и омиротворителните гласове. Е, поне не им беше показала страха си. Нямахше да видят една Малъри да трепери. От това поне почувства огромно задоволство.

Тя седна предпазливо на един плетен стол, като се чудеше дали това няма да е последният ѝ миг на задоволство за доста дълго време.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Въпреки тревогата и напрежението, Реджи намери яденето много вкусно. Тя се нахрани до насита с пирог с месо от гълъби, оризов пудинг и кекс. Имаше и хубаво вино. Но щом свърши с храненето, тя отново започна да се тревожи.

Анри ѝ беше донесъл храната. Той беше облякъл много екстравагантна широка копринена риза, черни бричове, дълга като сако жилетка и беше обул високи ботуши. Мили Боже, само една обещана му липсваше! Дори се беше обръснал изцяло, с изключение на силно завитите си мустаци! Защо?

В какво се беше забъркала този път? На леглото бяха оставени дамски дрехи, които изглеждаха чисто нови — копринена рокля, подискретна ленена, нощница, пухкави чехли и за нейно смущение — долно бельо. На тоалетката имаше тоалетни принадлежности, четка за коса, гребен, много скъп парфюм — всичките нови.

Следобед младият мъж беше влязъл, за да запали огъня, а Арти пазеше на вратата. Той ѝ се усмихваше плахо. Реджи го гледаше леденостудено и яростно. А на момчето не обърна никакво внимание.

Вече беше нощ, но Реджи отказваше да се възползва от голямото легло. Щеше цяла нощ да будува, ако трябва, но нямаше да се отпусне, докато не се срещне с капитана и не му даде да се разбере.

Тя хвърли дърва в огъня, сетне притегли един стол до камината, като мушна крака под тъмносинята си кадифена пола. Стаята беше топла и ѝ се доспа.

Реджи едва чу ключа, когато се обърна в ключалката. Звукът я накара да застине, но тя не се обърна. Проклета да бе, ако си дадеше труда да забележи Арти или пък Анри.

— Моят син ми казва, че сте ослепителна красавица — рече дълбок глас. — Нека да видя какво толкова го е поразило. Представете се, лейди Монтиът.

Тя стана и много бавно се обърна, за да го види. Очите ѝ се разшириха от шока.

— Вуйчо Джеймс!

— Рийгън! — извикаха и двамата едновременно.

Реджи първа се овладя.

— О, вуйчо! Да не би да искаш да ме отвлечеш, за да си прекараме още три месеца в приключения на борда на „Мейдън Ан“? Не смяташ ли, че сега съм малко стара за това?

С вид на объркан човек, той протегна ръце към нея.

— Ела тук, сладурано, и дай да те прегърна. Мили боже, ти наистина си станала ослепителна красавица!

Реджи го прегърна щастлива.

— Ами, вуйчо, минаха три години, през които съм те виждала само веднъж за един час. Не е честно, знаеш ли, да трябва да се промъквам незабелязана, за да видя вуйчо си. Не е ли време да се сдобриш с братята си?

— Аз може и да искам — рече тихо той. — Но се съмнявам, че те го искат, Рийгън.

Той винаги беше обичал да бъде различен, дори да има свое собствено име, с което да я нарича. Нейният вуйчо, пиратът, я беше откраднал под носа на братята си, когато му отказаха да я види. Беше я завел на невероятно приключение на борда на кораба си, твърдо решен да прекара с нея времето, което му се полагаше. Тогава Реджи беше на дванайсет години и тези невероятни три месеца бяха все още живи в паметта ѝ.

Разбира се, и двамата трябваше да си платят за това. Джеймс вече беше в немилост поради това, че е пират. Когато върна Реджи, и тримата му братя го натупаха яко затова, че я бе изложил на опасност. И тримата се бяха отказали от него, дори и Тони, с когото винаги беше толкова близък. Джеймс страдаше от раздора, а Реджи — от това, че бе станала причина за него. Той никога не я обвини, но този факт я накара да се чувства още по-зле.

Тя се отдръпна от Джеймс и го огледа. За трите години не се беше променил много. Все още беше едър и рус, както винаги красив и зашеметяващ.

— Аз дори не трябва да разговарям с теб — рече строго Реджи. — Ужасно ме изплаши. Можеше поне да кажеш на хората си да ме осведомят, че тъкмо скандално известният капитан Хоук ме отвлича.

Джеймс избухна:

— Ще ги накажа, можеш да разчиташ! Проклятие! — Той отвори вратата със замах и измуча:

— Арти!... Анри!

— Не, вуйчо! — запротестира Реджи.

Джеймс бе различен от братята си. Тони можеше да бъде уговорен. Дори с Джейсън, който беше като опърничав бик, когато се разсърди, можеше да се говори. Но Джеймс Малъри беше ужасяващ. Макар гневът му никога да не се бе насочвал към нея, Реджи се боеше от него.

— Вуйчо Джеймс — каза тя, — мъжете бяха наистина много внимателни с мен и много се постараха да ми е удобно. Не бях уплашена — излъга тя.

— Те са направили грешка, Рийгън, и няма да приема никакви извинения за нея.

Една черна вежда се вдигна остро.

— Искаш да кажеш, че не е трябвало да ме донасят тук ли?

— Разбира се, че не. Щях да дойда отново да те видя, преди да напусна Англия. Не бих искал да те довеждат при мен — поне не по този начин.

Точно в този момент двамата нещастници се появиха на прага и застанаха неловко под студения взор на Джеймс.

— Искал си да ни видиш, капитане?

— Знаете ли кого сте ми довели? — попита тихо Джеймс. Това беше неговият непредсказуем тон. Анри бързо предположи бедата.

— Друга дама ли?

— Господа, позволете да ви представя — Джеймс протегна ръка към Реджи и експлодира: — моята племенница!

— По дяволите!

— Да — въздъхна Арти.

На вратата се появи още един мъж.

— За какво, по дяволите, крещиш, Хоук?

— Кони! — Реджи извика зарадвана и се втурна в обятията му. Това бе мъжът, който я бе научил да фехтува, да се изкатери до гнездата на враните, дори да бъде навигатор на кораба, когато вуйчо ѝ не можеше да ги види. Конрад Шарп, най-близкият приятел на Джеймс от детските години, беше сега помощник-капитан на „Мейдън Ан“.

Макар че бе чудесен, по-голям негодник сред пиратите не съществуваше.

— Ти ли си, малко келешче? — изрева Конрад. — Проклет да съм, ако не си ти! — Той силно я прегърна.

— Минаха толкова години!

— Така ли, бе? — Конрад се ухили. Най-сетне той забеляза начумереното лице на Джеймс и прочисти гърло: — Аз, а... мисля, че не би трябвало да си тук, Рийгън.

— Така мисля и аз. — Тя се обърна към Джеймс. — Е, вуйчо, ето ги тези негодници. Ще накараш ли да ги набият за ужасната грешка? Ако е така, искам да гледам.

— Рийгън!

— Няма ли да го направиш? — Тя погледна нападателите си. — Е, господа, наистина имате късмет, че вуйчо ми е в толкова милостиво настроение. Оставя ви да се измъкнете. Аз със сигурност щях да смъкна кожата от гърбовете ви.

— Добре, Рийгън, ти спечели — отстъпи Джеймс, като кимна кратко на Арти и Анри да си тръгват.

— Изобщо не си се променила, нали, Хоук? — Конрад се ухили под мустак, когато се затвори вратата зад двамата нападатели.

— Хитра малка лисичка — промърмори Джеймс.

Реджи се ухили и на двамата.

— Ама не се ли радвате да ме видите?

— Чакай да си помисля.

— Вуйчо Джеймс!

— Разбира се, сладка моя. — Джеймс ѝ се ухили широко с усмивката, запазена за онези, които обичаше. — Но ти наистина създаде тук един проблем. Аз очаквах друг човек, а сега предполагам, че в Силвърли всички ще застанат нащрек.

— Искаш ли да ми разкажеш за какво всъщност става дума? — попита тя.

— Не е нещо, което те засяга, Рийгън.

— Не ме отблъсквай, вуйчо, вече не съм дете.

— Така си е. — Той се ухили. — Погледни я, Кони. Одрала е кожата на сестра ми, нали?

— А като си помисля, че можеше да е моя дъщеря — рече Конрад с копнеж.

— О, Кони, и ти ли? — попита тихо Реджи.
— Всички обичаха майка ти, келешче, дори и аз — призна Конрад.
— Затова ли ме взе под крилото си?
— Недей да си го мислиш. Ти сама си проби път в сърцето ми.
— Тогава ще ми кажеш за какво става дума, нали?
— Не, келешче. — Кони поклати глава, хилейки се към Джеймс.
— Това си е негово дело. Ако имаш намерение да изровиш истината, обърни тези големи сини очи към него.
— Вуйчо Джеймс?
— Това е... една недовършена работа, която имам тук. Няма защо да се тревожиш.
— Но графинята не е ли прекалено стара за теб?
— Не е така, Рийгън — запротестира Джеймс. — И какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „стара“?
— Е, не е точно древна, предполагам — поправи се Реджи. — Тя полага много грижи за себе си. Но каква работа можеш да имаш с нея?
— Не с нея. Със съпруга ѝ.
— Той е мъртъв.
— Мъртъв ли? Мъртъв! — Джеймс погледна към Кони. — Проклятие! Не може да е мъртъв!
Реджи погледна към Кони, объркана.
— Той има да урежда сметки, келешче — обясни ѝ Кони. — А сега изглежда така, сякаш се е намесила самата съдба.
— Кога е умрял? — попита грубо Джеймс. — Как?
Реджи започваше да се тревожи.
— Ами, не знам как. Било е доста отдавна обаче.
Гневът по лицето на Джеймс се смени с изненада. После и двамата мъже се разсмяха и объркаха още повече Реджи.
— О, сладка моя, ти ме накара да отида там, но не ми се вярва да мислим за същия човек. Аз търся младия виконт.
— Никълъс Идън ли? — извика тя.
— Е, сега позна. Познаваш ли го?
— Много добре — отвърна Реджи.
— Значи тогава можеш да ми кажеш къде е. Един господ знае, че никой друг не би могъл да ми каже. Търсих го навсякъде. Кълна се, че младежът се крие от мен, и при това има основателни причини.

— Мили боже! — зяпна Реджи. — Ти си ги накарал да ме отвлекат, за да подмамиш Никълъс при себе си ли?

— Не теб, мила моя — увери я Джеймс. — Тези идиоти са помислили, че ти си съпругата на Никълъс Идън.

Реджи приближи до Конрад, пое дълбоко дъх и сетне рече колебливо:

— Вуйчо Джеймс, твоите хора не са сгрешили.

— Те...

— ... не са сгрешили — довърши тя. — Аз съм съпругата на Никълъс Идън.

Последвалата напрегната тишина опъна нервите на всички. Джеймс се стегна. Конрад прегърна Реджи, за да я предпази и заедно зачакаха експлозията. Преди тя да избухне, вратата се отвори и влезе младият мъж.

— Анри току-що ми каза, че тя е моя братовчедка. Вярно ли е?

Джеймс изръмжа:

— Не сега, Джереми!

Момчето се сви.

— Не! Не си отивай, Джереми! — Реджи хвана момчето за ръка и го издърпа в стаята. — Вуйчо Джеймс е сърдит на мен, не на теб!

— Не съм ти сърдит, Рийгън. — Той едва сдържаше гласа си.

— Ти се канеше да ми се разкрециш.

— Не съм се канел да ти крещя! — избухна той.

— Е, много съм облекчена — отвърна Реджи.

Джеймс отвори уста, после я затвори и въздъхна отчаяно. Очите му срещнаха очите на Конрад и посланието стана ясно: ти се оправяй с нея, аз не мога.

Конрад ги представи един на друг:

— Джереми Малъри, лейди Реджина Мал... ъх, Идън, графиня Монтиът.

— По дяволите! — ухили се Джереми. — Значи затова е избухнал!

— Да, мисля, че не му харесва... е, няма значение. — Реджи се усмихна на красивия младеж, който много приличаше на нея. — Не те огледах добре преди това. Та ти изглеждаш точно като чичо си Тони, когато беше по-млад!

Тя се обърна към Джеймс:

— Завинаги ли щеше да го пазиш в тайна, вуйчо?

— Няма никаква тайна — рече начумерено Джеймс.

— Семейството не знае.

— Аз самият разбрах преди пет години. А оттогава май не си говоря с братята си.

— Можеше да кажеш поне на мен, когато се видяхме последният път.

— Тогава нямахме време да се впускаме в това, Рийгън. „Между другото, имам син“... Ти щеше да ме умориш с безкрайните си въпроси, а Джейсън щеше да изпрати прислугата навън да ме дирят и да ме намерят.

— Предполагам. Но как го откри? Преди пет години ли стана?

— Всъщност преди малко по-малко от пет години — отвърна той. — Ние просто се сблъскахме в една кръчма, където работеше.

— Трябваше да видиш лицето на вуйчо си, келешче, когато съзря момчето. — Конрад се усмихна, като си спомни. — Той разбра, че хлапето изглежда познато, но въпреки това не знаеше защо. А и Джереми не можеше да свали погледа си от него.

— Аз го познах — намеси се Джереми. — Всъщност не го бях виждал преди, но мама ми го беше описвала толкова често, че бих го познал навсякъде. Накрая събрах смелост да го попитам направо дали не е Джеймс Малъри.

— Можеш да си представиш реакцията му — рече ухилен Конрад. — Всички по пристанището го познаваха само като капитан Хоук, а това нищо и никакво момче го нарече със собственото му име. И сетне, за да го довърши, му каза, че е негов син! На Хоук обаче не му беше смешно. Той огледа момчето, зададе му няколко въпроса и проклет да съм, ако не стана горд баща само за една нощ!

— Значи си имам нов братовчед, почти пораснал — ухили се Реджи. — О, това е страхотно! Добре дошъл в нашето семейство, Джереми!

Той беше висок почти колкото баща си, което означаваше, че беше много по-висок от Реджи. Тя се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата и беше изненадана от силната прегръдка, която я остави без дъх.

— Стига толкова, Джереми! Джереми!

Младежът направи крачка назад.

— Братовчедите могат ли да се женят помежду си?

Конрад се изкикоти силно. Джеймс се начумери. Реджи се изчерви. Сега разбра мотива за прегръдката.

— Още един негодник в семейството, а, вуйчо Джеймс? — каза тя язвително.

— Май така изглежда — въздъхна Джеймс. — И научи номерата прекалено рано.

— Само следва примера ти — вметна мило Конрад.

— Е, сега ще си ляга.

— По дяволите! — запротестира Джереми.

— Направи го! — заповяда му строго Джеймс. — Утре ще се видиш с братовчедка си, ако се държиш прилично и помниш, че е твоя братовчедка, а не някоя курва от кръчмата.

След това смърряне можеше да се очаква, че момчето ще си тръгне засрамено. Но не и Джереми. Той се ухили на Реджи и й смигна.

— Ще те сънувам, сладка Рийгън, тази нощ и всички други след нея!

Реджи едва не се изсмя. Каква дързост! Тя го погледна смело и каза:

— Не ставай досаден, братовчедо! Ти ме прегърна достатъчно силно, за да разбереш, че съм прекалено много омъжена.

Реджи изстена, като прокле бързия си език. Джереми метна поглед към баща си и изтича към вратата. Реджи се подготви за решителни действия, сигурна, че Джеймс е схванал съвсем ясно думите й.

— Вярно ли е?

— Да.

— Да го вземат дяволите! Как се случи това, Рийгън? Как, по дяволите, стана така, че се омъжи за този... този...

— Говориш злобно като Тони — срязва го тя. — Всеки от вас иска по едно парче от Никълъс. Е, намерете го, разделете си го, нарежете го на парчета, застреляйте го, убийте го. Какво ме е грижа? Той е само мой съпруг и баща на детето ми.

— По-полека, келешче — рече тихо Конрад. — Твоят вуйчо се отказа от плановете си за Никълъс в мига, в който разбра, че си се омъжила за него.

— Какви планове? — поиска да знае тя. — За какво е всичко това, вуйчо?

— Дълга история, сладурано, и...

— Моля те, не се дръж отново с мен като с дете, вуйчо Джеймс!

— Добре — отвърна той. — Накратко, аз го набих яко за някои обиди, които ми беше нанесъл. Затова свърших в пандиза.

— И едва не беше обесен — додаде Конрад.

— Не — зяпна Реджи. — Не мога да повярвам, че Никълъс...

— Той дал името на Хоук на властите, келешче. „Мейдън Ан“ може и да не нападне отново веселия моряк, но Англия никога не забравя. Хоук беше съден за пиратство. Но успя да избяга, въпреки Монтиът.

— Разбираш защо моите момчета са внимавали да не споменават името ми пред теб — каза Джеймс. — Трябваше да уредя собствената си смърт, иначе щеше да ми се наложи незабавно да напусна Англия. Извинявай, Рийгън — добави нежно той. — Бих предпочел да не знаеш в каква каша се беше забъркал твоят съпруг.

— Не се извинявай, вуйчо — рече Реджи през зъби. — Само съм смаяна от това колко често ми се напомня за голямата грешка, която направих с него. Просто не разбирам как съм могла да се зальгвам, мислейки, че го обичам.

— Не го ли обичаш?

— Не. И не ме гледай така. Наистина не го обичам.

— Прекалено много ли протестира? — ухили се Конрад.

— О, така ли мислиш? — рече разгорещено Реджи. — Е, ти би ли обичал съпруга, която те е изоставила в деня на сватбата ви? Никога няма да го забравя, никога. Дори и да не искаше да се ожени за мен, дори да се е чувствал оправдан да ме напусне, аз го мразя затова, че не... е, просто ми е омразен.

Двамата мъже си размениха погледи.

— Къде е той? — попита вуйчо й.

— Напусна Англия. Дори не можеше да понесе да бъде в същата страна, където съм и аз.

— Той има ли имения в други страни?

Реджи сви рамене, изгубена отново в собственото си нещастие.

— Веднъж спомена, че притежава имоти в Западна Индия, но не знам дали е отишъл там. Какво значение има? Той не възнамерява да

се връща. Даде да се разбере това...

Реджи спря, защото на долния етаж се вдигна шум. Джеймс кимна на Конрад да види какво става. В мига, в който Конрад отвори вратата, стана ясно, че бъркотията се приближава към тях. Джеймс последва Конрад навън, а Реджи тръгна веднага след мъжете.

На стълбите беше започнал бой между Анри и... Тони? Мили боже, това наистина беше Тони! Арти вече лежеше проснат на долната площадка. И Анри щеше да се присъедини към него.

Реджи се бутна между Джеймс и Конрад:

— Тони, престани!

Антъни я видя и пусна Анри, който се свлече по стълбите.

— Значи съм бил прав! — Тони ги загледа яростно, видял брат си. — Последният път, когато избяга с нея, не си научил урока си, нали, Джеймс?

— Мога ли да попитам как ни намери? — попита Джеймс с пълно спокойствие.

— Не можеш! — тросна се Тони.

— Тони, ти не разбираш... — започна Реджи.

— Реджи!

Тя стисна зъби. Тони беше толкова дебелоглав! Това беше възможност, която не можеше да отmine. Братята бяха заедно и това беше шанс за тях да се сдобрят. Но ако Тони искаше единствено да я измъкне направо оттук, как щеше да успее да го успокои и да поговори с Джеймс?

— Ооох! — Реджи сграбчи Джеймс за ръката с едната ръка, а с другата се хвана за корема и се сви надве от болка. — Чувствам се... оох! Прекалено много... вълнения. Легло, вуйчо. Заведи ме на леглото.

Джеймс я вдигна нежно на ръце. Той не проговори, но я погледна със съмнение, когато улови погледа ѝ. Реджи не му обърна внимание и отново изохка доста ефектно.

Джереми се приближи, тичайки по коридора към тях, като напъхваше ризата в набързо навлечените панталони.

— Какво се случи? Какво ѝ има на Рийгън?

Никой не му отговори, тъй като Джеймс и Конрад побързаха към спалнята на Реджи.

— Кой си ти? — поиска да знае Джереми, когато Антъни мина покрай него, за да последва другите.

Антъни се спря на място. Той бе погледнал момчето само веднъж, но това бе достатъчно. Сякаш бе погледнал в огледало от миналото.

— Кой, по дяволите, си ти?

Конрад се засмя и излезе от спалнята.

— Не е твой, ако си мислиш това, сър Антъни. Но си е от семейството. Момчето на Джеймс.

Джереми заглуши възкликанието на изненада на Антъни със своето.

— Чичо Тони? По дяволите! Мислех, че никога няма да успея да се запозная с роднините на татко, но ето че Рийгън беше първата, а сега и ти, при това в една нощ! — Той грабна Антъни в мечешка прегръдка, която едва не го остави без въздух. Тони грабна момчето за широките рамене и му върна прегръдката, което изненада Конрад.

— Не си тръгвай, млади боецо — рече той дрезгаво, преди да се насочи към спалнята.

Като видя Реджи просната на леглото и Джеймс до нея, Тони отново се вбеси.

— Дявол да те вземе, Джеймс! Нямах ли никакъв разум да я влачиш насам-натам в нейното състояние?

— Той не ме е влачил — запротестира Реджи.

— Не лъжи заради мен, сладурано — порица я нежно Джеймс. Той стана и застана срещу по-младия си брат. — Напълно си прав, Тони. Ако имах някакъв разум, щях да разбера коя е младата булка на Монтиът, преди да ми я доведат тук, за да го вбеса.

Тони сякаш беше объркан, а сетне се ядоса.

— Погрешка ли?

— Колосална грешка.

— Е, все пак нямаш извинение — промърмори Тони.

— Вярно.

— Ще престанеш ли да се съгласяваш с мен?

Джеймс се подсмихна.

— Ти нямаш извинение да ми се нахвърляш, ако точно това бързаш да направиш, братко.

— Не го прави, чичо Тони — каза Джереми, като влезе в стаята. — Ще ми бъде страшно неприятно да се карам с теб, след като току-що сме се запознали.

— Той защитава силно стареца си — намеси се Конрад. — Мисли, че баща му вече не може да се справи сам след изтощителните упражнения, в които го вкара Монтиът.

— Мисля, че ти казах да си лягаш, Джереми. — Но начумереният поглед на Джеймс бе насочен към неговия помощник-капитан.

— Ти май каза, че тъкмо ти си набил Никълъс, вуйчо Джеймс? — каза Реджи.

— О, той беше, келешче — ухили се Конрад. — Той си тръгна от мястото на срещата, имай го предвид, и остави съпруга ти там.

— Остави го? — повтори тя.

Конрад сви рамене.

— Тръгнахме си, докато все още беше в безсъзнание.

— Искаш да кажеш — тросна се тя вбесено, — че сте го изоставили ранен?

Конрад и Джеймс трепнаха.

— Той е получил помощ достатъчно бързо, Рийгън, достатъчно бързо, за да ме насади в пандиза само след един час.

— Какво значи това? — извика Антъни.

— О, тази история би трябвало да ти хареса, Тони — рече сърдито Реджи. — Ти изглежда не си единственият, който иска да изпие кръвчицата на моя съпруг.

Антъни се намръщи.

— Мисля, че приключи със защитата на този мерзавец?

— Да — отвърна тя бързо. — Но той е мой и аз ще се оправям с него, не вие. Не са ми нужни вуйчовците ми, за да се месят, когато аз съм напълно способна да накарам Никълъс Идън да съжалява за това, че се е върнал в Англия, ако изобщо го направи.

— Звучи доста зловещо — съгласи се Антъни.

— Нали? — усмихна се Джеймс. — Почти си пожелах да се върне при нея.

— Страхотно! — тросна се Реджи. — Толкова се радвам, че вие двамата отново имате нещо общо.

— Недей много да залагаш на надеждите си, котенце — предупреди я Антъни. — Не се обвързвам с пирати, които отвличат деца.

— О, стига, Тони — рече раздражено Реджи. — Това беше преди години. Забрави го вече.

— Кого наричаш пират? — попита войнствено Джереми.

— Твоят баща е пират — отвърна спокойно Антъни.

— Не е! Вече не е!

Антъни погледна към Джеймс за изясняване, но Джеймс опърничаво отказа да му обясни. Конрад обясни:

— „Мейдън Ан“ се върна на брега скоро след като Джереми дойде в екипажа. Не можехме да отглеждаме момчето на борда, нали така? Единствените плавания, които има сега, като се изключат няколко пътувания дотук, са да откарваме реколтата на пазара. Станахме плантатори на островите.

— Вярно ли е, Джеймс? — тих глас прозвуча зад тях в коридора.

— Вуйчо Джейсън! — извика Реджи, като видя най-големия си вуйчо. Джейсън изглеждаше определено заплашително и намръщената му физиономия подхождаше на мрачния му костюм.

— О, извинявай, Джеймс — рече Антъни. — Забравих да ти кажа, че по-големите идват скоро след мен.

— Недостатъчно скоро — изпуктя Едуард, останал без дъх, появявайки се на прага до Джейсън. — И не беше необходимо да се втурваш пред нас, Антъни. Добро местенце си си намерил тук, Джеймс! Колко ти струва?

— Все още преди всичко бизнесмен, а, Едуард? — ухили се Джеймс. Сетне каза: — Би ли ми обяснил как, по дяволите, ме откри? Да оставим настрана откъде си знаел, че съм в Англия.

— Дело на Антъни — отвърна Едуард. — Видял една скица, която Реджи била нарисувала. Отби се, когато се върна в Лондон тази сутрин, за да ми каже как е тя и тогава му дойде наум къде е виждал един от мъжете на скицата. Човек от твоя екипаж, когато купи „Мейдън Ан“, спомни си той. Джейсън бе току-що дошъл от Хавърстън и той се сети за останалото.

— Но как ти хрумна да провериш тук?

— Лесна работа — отвърна Едуард. — Това е най-близкото пристанище. Помислих си, че си достатъчно дързък да закотвиш кораба си тук.

— Не чак толкова — отвърна ухилен Джеймс. — Корабът чака далеч от брега.

— Значи затова не можахме да го намерим. Разбира се, Антъни не се отказва лесно. Прекарахме останалата част от следобед в разпитване от единия край на града до другия. Най-сетне имахме късмет с един господин, който те беше виждал да влизаш и излизаш от тази къща.

— И сега какво? — попита Джеймс, като гледаше направо към Джейсън. — Отново ли ще получа наказание от всеки от вас?

— Разбира се, че не, вуйчо Джеймс — отвърна бързо Реджи. — Сигурна съм, че те искат да забравят миналото, ако и ти го искаш. В края на краищата ти си се отказал от пиратството. Създал си дом и имаш хубав син. Знам, че ще поискат да го приветстват с добре дошъл в семейството.

— Син ли!

— Аз — рече гордо Джереми, гледайки към Джейсън и Едуард от другия край на стаята.

Реджи продължи, преди по-старите ѝ вуйчовци да могат да се овладеят:

— Наистина мисля, че няма да мога да преживея повече вълнения днес. Ами аз мога да изгубя бебето си, ако...

— Бебе!

— Е, Тони, не им ли каза? — попита Реджи, самата невинност.

— Много добре изиграно, котенце — Антъни се ухили към нея. — А виждам, че си се възстановила от предишните си тревоги.

— Само трябваше малко да полежа.

Той поклати глава.

— Е, мисля, че сега можеш спокойно да ни оставиш да се... целуваме и да си наваксваме. Върви и си намери чаша чай или нещо друго. И вземи новия ми племенник със себе си.

— Вуйчо Джейсън? — Тя не трябваше да уточнява. Той кимна. Беше надянал в момента безвредната си намръщена физиономия, значи всичко беше наред.

— Върви, Реджи. Човек не може да каже една дума, когато си в стаята.

Реджи се усмихна победоносно и прегърна Джеймс.

— Добре дошъл отново в семейството, вуйчо Джеймс!

— Рийгън, сладка моя, никога не се променяй!

— Сякаш вие четиримата ще ми позволите да се променя без одобрението ви! — Тя хвана Джереми под ръка. — Ела с мен, братовчедо. Баща ти ще им разказва за теб, а ти можеш да ми разкажеш за себе си.

— Най-добре да отида с тях — каза Конрад и го направи.

Тъкмо тримата си тръгнаха, когато чуха зад себе си:

— И все още трябва да си различен, нали, Джеймс? — Това беше Джейсън. — Името ѝ не е Рийгън.

— Не е и Реджи! И така или иначе, вече е надраснала Реджи. Рийгън е по-подходящо за зряла жена.

— Май че не успя да ги накараш да се сдобрят — каза Джереми на Реджи.

— Глупости — ухили се тя. — Кажу ми, Кони.

— Тя е права, момко — каза Конрад, докато ги съпровождаше надолу по коридора. — Няма да са щастливи, ако не спорят за нещо.

— Значи само си помисли колко си ги ощастливил, Джереми — рече мъдро Реджи. — Сега могат да заспорят и за твоето възпитание.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Жребецът оставяше прашна диря, галопирайки по пътя към плантацията. Току-що разцъфнали европейски пролетни цветя се смесваха край пътя с тропически видове. Отдясно на пътя, на по-малко от мила, океанът стоварваше огромни вълни върху пясъчния бряг. Горещото слънце проблясваше по сините води, докдето стигаше погледът.

През този зноен априлски ден Никълъс не забелязваше изобщо красотата около себе си. Той се връщаше от малкото пристанище на острова и от среща с капитан Баудлър, който му бе казал, че корабът му ще бъде готов за отплаване със сутрешния отлив. Никълъс се готвеше да се върне у дома в Англия, при Реджина.

Шестте месеца, които прекара надалеч, не му помогнаха да я забрави. Беше се опитал. Труди се месеци наред, за да превърне съсипаната плантация във витрина на острова, още месеци, за да подготви земята за засяване. Почти всеки миг беше прекарал в упорит труд, но постоянното му настроение беше все още опасно сантиментално. Стотици пъти беше решавал да се прибере вкъщи. И още толкова пъти бе уговарял себе си да се откаже. Ситуацията там нямаше да бъде различна. Мириам и заплахите ѝ все още щяха да висят над него и Реджина.

Но през цялото това време Никълъс бе пренебрегвал очевидното. Реджина навярно вече бе узнала. Мириам не би могла да живее шест месеца с момичето, без да се опита да я настрои срещу него. Да, тя сигурно вече знаеше.

Тази вероятност му бе посочена предишната седмица, когато заедно с Баудлър се бяха напили и той бе излял душата си пред капитана. Трябваше да има насреща си някой обективен и също толкова пиян слушател, за да го накара да разбере, че стои на острова и се цупи като дете, тъй като не може да има жената, която желае. Е, достатъчно дълго се бе цупил. Беше време да се върне у дома и да

разбере как стоят нещата. Ако съпругата му го мрази, то тогава това щеше да е краят.

Но ако не беше така? И капитан Баудлър го попита същото. Ами ако тя презираше общественото мнение и го харесваше такъв, какъвто е? Е, той наистина се бе държал ужасно с нея и това бе всичко, за което тя можеше да го съди. Също така тя се бе огънала под натиска на един скандал, който я бе принудил да се омъжи за него. Искаше му се да вярва, че се съгласи на брака не по меркантилни причини, но това не беше много вероятно.

И до къде го водеше всичко това? Доникъде. Докато не се прибере вкъщи, не можеше да узнае какви злини са сторени.

От голямата бяла къща изтича едно босо момче с шоколадова кожа, за да поеме коня на Никълъс. Това бе единственото нещо, с което той не свикна тук — да притежава роби. Единствено това Никълъс мразеше на островите.

— Гостите ви, сър, са в кабинета — му каза неговата икономка. Той ѝ благодари и пое по широкия открит коридор малко ядосан. Кой ли беше дошъл? Трябваше да си събере багажа, а имаше и още една среща с агента по недвижими имоти. Нямах време за бърбене.

Никълъс влезе в затъмнения кабинет, в който спуснатите завеси държаха прохлада. Огледа заетите столове около бюрото си. Вместо да повярва на това, което виждаше, той затвори очи. Не можеше да го понесе.

— Кажи ми, че имам халюцинации, Хоук.

— Имаш халюцинации.

Никълъс прекоси стаята и седна зад бюрото си.

— Тогава няма да имаш нищо против, ако не ти обърна внимание, нали?

— Разбираш ли какво имам предвид, Джереми? Той би плюл и в околото на дявола.

— Това ли е най-доброто, което можяхте да направите? — попита сухо Никълъс, сочейки към младежа. — Не обичам да наранявам деца. Не можяхте ли ти и твоята рижа кохорта да се справите без помощник?

— Не изглеждаш изненадан, че ме виждаш, Монтиът — рече равно Джеймс.

— Трябва ли да бъда?

— Ами да. Ти напусна Англия преди обесването.

— А, обесването. — Никълъс се облегна назад усмихнат. — Привлече ли голяма тълпа?

— Намираш го забавно, така ли? — поиска да узнае Джереми.

— Мое скъпо момче, единственото, което намирам забавно, е собствената си глупост. Ако съм знаел, че този приятел ще превърне съсипването ми в мисия на живота си, никога не бих уредил с охраната да му обърнат гръб, та да може да се измъкне.

— Гаден лъжец! — разпалено се присъедини Конрад. — Тези хора от охраната бяха неподкупни. Предложих им достатъчно, за да се уверя в това.

— О, Кони, така ли?

— За теб той е господин Шарп. — Никълъс се усмихна под мустак.

— Би трябвало да знаеш, че отговорът невинаги е в парите. Трябва да познаваш и съответните хора.

— Защо? — попита тихо Джеймс.

— О, никога не бива да се съмняваш, че причините ми са били егоистични, старче — отвърна Никълъс. — Тъй като нямаше да съм там, та да присъствам на обесването, реших да лиша от това удоволствие и останалата част от населението. Ако бях успял да уредя да се отложи до завръщането ми, можеш да си сигурен, че щях да го направя. Затова не мисли, че трябва да ми благодариш.

— Позволи ми да се справя с него, Хоук! — Конрад бе обзет от ярост. — Не е нужно тя да го узнава.

— Ако имаш предвид моята икономка, старата навярно в момента си е залепила ухото на вратата. Но не позволявай на това да те разколебава, старче.

Конрад скочи от стола си, но Джеймс му кимна да спре. Капитанът гледа няколко минути втренчено и замислено Никълъс, като изучаваше тези меднозлатисти очи. Сетне се засмя.

— Проклет да съм, ако вярвам и на половината от това, което казваш, Монтиът. — Той предизвикваше Никълъс със собствения си прикован в него поглед. — Но се чудя — продължи бавно той, — какъв е бил истинският ти мотив. Дали не си мислил, че ако ме измъкнеш от бъркотията, в която самият ти ме вкара, аз ще се откажа? Не бих се отказал. — Никълъс не отговори и Джеймс отново се разсмя. — Не ми

казвай, че човек с твоята природа има съвест. Или чувство за справедливост.

— Никак не е вероятно — промърмори Конрад.

— О, не забравяй, Кони, аз не трябваше да бъда обесен за това, което му направих, и въпреки това той беше отговорен за арестуването ми.

— Много забавно — рече студено Никълъс. — А сега можем ли да престанем с тези безсмислени размишления? Изиграй хода си, Хоук, или се махай. Имам си работа.

— Както и ние. И недей да мислиш, че ни е много приятно да те издирваме. Май че това ще ми е за последен път — въздъхна Джеймс. — Последните шест месеца бяха много уморителни.

— Ще ме разбереш ли, ако не ти съчувствам?

— Ще го накараш ли да престане, Хоук? — изръмжа Кони. — Сега готов ли си да размислиш?

— Кони е прав — намеси се Джереми. — Не разбирам какво е намерила у него Рийгън.

— Не можеш ли, момко? — надсмя му се Конрад. — Погледни това хубаво лице.

— По-полека, вие двамата — предупреди ги Джеймс. — У Рийгън има повече разум, отколкото да си пада по хубава външност. Трябва да е видяла в него нещо повече от това.

— Е, той със сигурност не е такъв, какъвто си го представях — измърмори Джереми.

Джеймс се усмихна.

— Не можеш да го преценяваш по това посещение, Джереми. Той е вдигнал гарда.

Никълъс почувства, че предостатъчно е търпял:

— Хоук, ако имаш нещо да ми казваш, казвай го. Ако искаш да се бием още веднъж, започвай. Но ако вие тримата искате да спорите за някаква проститутка, можете да го правите на друго място.

— Ще трябва да си вземеш думите обратно, лорд Монтиът — извика Джереми. — Тя не е проститутка.

— Кое е това момче, по дяволите?

Джеймс се ухили под мустак.

— Моят син, не знаеш ли? Опитах се да го накарам да остане на кораба, но той не искаше и да чуе. Твърдо беше решил да дойде тук, за

да види как ще приемеш новината.

— Съмнявам се да имате новина, която ме засяга.

— Твоята съпруга не те ли интересува?

Никълъс бавно се надигна, вперил поглед в очите на капитана.

— Какво за нея?

— Тя е прекрасна, нали?

— Как смееш...? — С рев на разярено животно Никълъс се спусна напред, изхвърча през бюрото и грабна Джеймс за гърлото. Трябваше и Конрад, и Джереми да го издърпат от капитана. Те хванаха Никълъс, като всеки от тях го сграбчи за едната ръка.

— Ако само ѝ посегнеш, Хоук, ще те убия!

Джеймс разтърка нараненото си гърло, но в тъмните му очи имаше пламъче. Беше доволен.

— Какво ти казвах, Кони? Да не би това да е реакция на мъж, който не обича? — рече той.

— Жена ми! — изръмжа Никълъс, преди Конрад да измисли какво да отговори. — Какво сте ѝ направили?

— О, това е страхотно! — изсмя се Джеймс. Конрад и Джереми хванаха Никълъс по-здраво. — Колко сладко отмъщение ще бъде, момко, да измислим някаква история, с която да те тормозим. Можех да ти кажа, че съм отвялякъл сладката ти съпруга, което всъщност е съвсем вярно. Имах намерение да я използвам, за да те доведе при мен. Не знаехме, че си напуснал страната, нали разбираш. И... за жалост, аз не знаех коя е твоята съпруга.

— Не ми казвай, че безстрашният капитан Хоук е бил сплашен от нейното семейство!

Това бе посрещнато с такъв буен смях от страна на тримата, че Никълъс се сепна. Той успя да отхвърли здравата хватка на Джереми, а после да се прицели изненадващо в корема на Конрад. Така успя за миг да се освободи, но само за миг.

— По-полека, момко. — Джеймс вдигна ръка, за да възпре Никълъс от по-нататъшен бой. — Не искам да те наранявам. — Той се ухили. — Особено след като ми трябваша седмици, за да се възстановя последния път.

— Трябва ли това да ме укроти? И на мен ми бе необходимо точно толкова време, за да се оправя, а ми попречи и да разубедя Реджина... е, това не е твоя работа.

— Зависи как гледаш на това, момко. Знам, че се опитваше да я накараш да се откаже от теб. Срамота, че не го направи — въздъхна той, — но не е там въпросът.

— Мини на въпроса тогава — тросна се Никълъс. — Какво си сторил на Реджина?

— Скъпо мое момче, Рийгън никога не би могла да пострада от мен. Нали разбираш, тя е любимата ми племенница.

— Рийгън ли? Не ми пука...

— Така ли?

В поведението му имаше толкова силна инсинуация, че Никълъс се вцепени, опитвайки се да разбере какво значи това. Внезапно всичко, което не бе забелязвал преди, се изясни, като се втренчи в Хоук. Хоук и момчето определено си приличаха, освен това приличаха и на...

— Джеймс Малъри?

— Същият.

— Дяволска работа!

Джеймс се засмя.

— Не го вземай прекалено навътре. Представи си как се чувствах аз, когато открих, че ти си взел момиче от моето семейство. Това осуети плановете ми.

— Защо? — тросна се Никълъс. — Доколкото си спомням, твоето семейство не те признава.

— Това беше преди да се сдобрим. Братята ми и аз оправихме нещата благодарение на Рийгън. Тя наистина умее да получава онова, което иска.

— Нали? — промърмори Никълъс с натезжал от ирония глас. — Тогава какво правиш тук? Дошъл си да ме поздравяш, така ли?

— Едва ли, скъпи момко — усмихна се Джеймс. — Дойдох да те заведа вкъщи.

Очите на Никълъс проблеснаха огнено.

— Не е съвсем вероятно.

Усмивката на Джеймс заприлича на усмивка на акула.

— Ще дойдеш с нас, по един или друг начин.

Никълъс премести поглед от единия към другия. Видя, че са сериозни.

— Не ми е необходим вашият ескорт. — Той реши да опита с истината. — Собственият ми кораб е готов. Отплавам с утрешния отлив. Вече бях решил да се върна в Англия, затова няма да има нужда от вас, господа.

— Щом казваш, мило момче — отвърна Джеймс със съмнение.

— Казвам ви истината.

— Да отплаваш сам от това пристанище няма да гарантира пристигането ти в Англия. Не, ще се наложи да дойдеш с нас.

Никълъс започваше отново да се вбесява.

— Защо?

— На моите братя никак не им харесва, че си изоставил съпругата си. Те искат да се върнеш там, където могат да те държат под око.

— Поредният абсурд! Та те не могат да ме задържат в Англия, ако искам да напусна!

— Това, което ще правиш, след като се завърнеш у дома, не ме интересува. — Джеймс сви рамене. — Просто изпълнявам заповедите на Джейсън. Той каза да те доведе у дома и аз ще го направя.

Докато извеждаха Никълъс от стаята, Джереми прошепна на баща си:

— Чичо Джейсън никога не е казал, че трябва да го върнеш в Англия. Само каза, че ако го намерим, трябва да му кажеш за бебето.

— Откакто станах пълнолетен, не изпълнявам заповедите на брат си, момко — прошепна му баща му. — Не искам да почвам точно сега.

— Но ако той знаеше, можеше да се поукроти.

Джеймс се усмихна под мустак.

— Да съм казал, че искам пътуването да му е приятно?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Никълъс! — Елинор бързо се изправи, когато тримата мъже влязоха в дневната на лондонската къща на Монтиът.

Реджи се надигна по-бавно, с присвити очи. От двете страни на съпруга ѝ стоеше по един мъж.

— Вуйчо Джеймс, това твое дело ли е?

— Просто случайно го срещнах, сладуранке.

— Е, можеш просто да го върнеш там, където случайно си го срещнал — рече тя непроницаемо. — Тук не е желан.

— Реджина! — ахна Елинор.

Реджи скръсти ръце на гърдите си и упорито отказваше да срещне погледа на лелята на Никълъс. През последните два месеца беше станала много близка с Елинор, дори я беше обикнала. Но никой, нито нейните роднини, нито неговите щяха да я накарат да приеме мъжа, който бе доведен насила при нея. Унижението от това бе почти толкова неприятно, колкото и изоставянето ѝ.

Никълъс изучаваше Реджина изпод вежди, като се преструваше, че гледа леля си. Искаше му се да удари и да смачка нещо с юмрук. Искаше му се и да заплаче. Само като я погледнеше, той разбираше, че тя знае за неговите родители и го презира заради това. Видя го в твърде стиснатите ѝ устни, във вцепенената и неподатлива стойка на тялото ѝ.

Значи Мириам ѝ беше казала. Много добре. Ако не ѝ се нравеше мисълта, че е омъжена за незаконороден, това си бе заслужила, задето го принуди да се ожени за нея.

Тъй като вуйчото на Реджи го доведе вкъщи, Никълъс бе забравил за намерението си да се върне и да се сдобри с нея. Всъщност той бе забравил всичко, освен яростта си.

— Не съм желан тук, така ли, мадам? — каза тихо Никълъс. — Може би да греша, но мисля, че тази къща е моя!

За първи път нейните очи срещнаха неговите. Господи, тя бе забравила колко смайващи бяха тези златисти очи. А той изглеждаше

чудесно — кожата му беше силно почерняла, а косата му бе изсветляла от слънцето. Но Реджи не можеше да му позволи да я очарова отново.

— Забравяш, сър, че отказа да споделиш къщата си с мен. За да бъде по-точна, ти ми даде своя дом.

— Силвърли да, но не и градската си къща. И какво, по дяволите, си направила с тази къща? — възкликна той, като огледа новата мебелировка и тапетите на цветя.

Реджи се усмихна невинно и каза със сладък глас:

— Защо, Никълъс, не ти ли харесва? Разбира се, ти не беше тук, за да ми помогнеш, но аз разполагах много пестеливо с твоите пари. Струваше ти само четири хиляди лири.

Джеймс бързо се завъртя, за да прикрие ликуването си. Конрад внезапно откри, че таванът е очарователен. Само Елинор се намръщи. Сега двамата млади се гледаха разярено.

— Никълъс, това ли е начинът да посрещнеш съпругата си след седем месеца?

— А ти какво правиш тук, лелю Ели?

— А това що за посрещане е? — Неговото изражение не се смекчи. Тя въздъхна. — Ако трябва да знаеш, тази къща е толкова голяма, че според мен Реджина можеше да се възползва от компанията ми. Не беше правилно съпругата ти да живее тук сама.

— Аз я оставих в Силвърли! — изръмжа той.

— Не смей да крещиш на Ели! — викна му Реджина. — Върви ти да живееш в Силвърли с Мириам! На мен ми харесва тук.

— Мисля, че и двамата ще се върнем в Силвърли — каза Никълъс със студен глас, — щом вече нямам никаква причина да избягвам майка си.

— Не се приема.

— Не съм те питал. Съпругът не се нуждае от разрешението на жена си за каквото и да било — рече грубо той.

Реджи ахна.

— Ти си се отказал от всички права! — отвърна свирепо тя.

Никълъс се усмихна.

— Не съм се отказал. Просто се въздържах да ги упражнявам... досега. В края на краищата твоето семейство доста се потруди, за да ни събере отново, а аз никак не искам да ги разочаровам — каза жестоко той.

— Лейди Реджи — една по-възрастна прислужница ги прекъсна от прага. — Време е.

— Благодаря ти, Тес. — Реджи освободи прислужницата с кимване, сетне се обърна към Джеймс и Конрад и каза: — Знам, че сте имали добри намерения, но смятам, че ще ме разберете, ако не ви благодаря за усилията.

— Ти каза, че можеш да се справиш, Рийгън — напомни ѝ Джеймс.

Тя се усмихна за първи път от пристигането им. Това бе старата ѝ палава усмивка и тя прегърна и целуна и двамата мъже.

— Да, точно така. И ще го направя. А сега, господа, моля да ме извините, но трябва да се погрижа за сина си.

Джеймс и Конрад се разсмяха гръмогласно, докато Реджи излизаше от стаята. Съпругът ѝ стоеше като прикован, пуснал корени в пода, с отворена уста и слисано изражение на лицето.

— Какво ти казах, Кони? — каза Джеймс на висок глас. — Нали видът му си струва всичките неприятности, през които ни накара да преминем?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Никълъс пресуши третото си бренди за последните дваайсет минути и си наля четвърто. Джеймс Малъри и Конрад Шарп, които толкова дълго време бяха негови сенки, току-що си бяха излезли от къщата му и той все още се чувстваше замаян от забавлението, което си бяха устроили за негова сметка. Дори и да бе така, казваше си той, имаше далеч по-важни неща, за които да се притеснява.

Никълъс беше седнал в стаята, която до неотдавна бе негов кабинет, а сега бе превърната в малка стая за музика. Стая за музика! Ако това не беше злобно отмъщение, той не знаеше кое би могло да бъде! Кабинетът на един мъж е свято нещо. А тя не само бе променила кабинета — тя го бе махнала напълно.

Да не би Реджи да бе очаквала, че той никога няма да се върне? Да я вземат дяволите. Неговата мила и красива съпруга се бе превърнала в отмъстителна, злонравна жена, която много приличаше на двамата си по-млади вуйчовци. Да вървят по дяволите и те!

Елинор крачеше из стаята и всеки път, когато Никълъс вдигнеше чашата с бренди към устните си, му хвърляше неодобрителни погледи. Той преливаше от омраза.

— Какво, по дяволите, е направила тя с документите ми, с бюрото, с книгите?

Елинор се застави да остане спокойна.

— Току-що научи, че имаш син. Това ли е всичко, за което можеш да питаш?

— Да не би да ми казваш, че не знаеш къде е сложила нещата ми?

Елинор въздъхна.

— На тавана, Ники. Всичките ти неща са на тавана.

— Ти си била тук, когато е преобърнала къщата ми наопаки, така ли? — обвини я той.

— Тук бях, да.

— И не си се опитала да я спреш? — попита той, недоумяващ.

— За бога, Ники, ти се ожени. Не можеше да очакваш, че след сватбата ще си запазиш ергенския дом.

— Не съм молил за съпруга — каза той с горчивина. — Освен това очаквах тя да остане там, където я заведох, а не да влиза тук. Ако е искала да прави ремонт, защо, по дяволите, не се е задоволила да променя Силвърли?

— Всъщност вярвам, че тя хареса Силвърли такава, каквото е.

— Тогава защо не е останала там? — попита вбесен той.

— Наистина ли трябва да ме питаш?

— Какъв беше проблемът? — подигра се той. — Не искаше ли скъпата ми майка да сдаде властта?

— Реджина зае полагащото ѝ се място там, ако това имаш предвид.

— Значи са се разбирали страхотно? Ами защо не? — засмя се той със сарказъм. — Те двете имат толкова много общи неща: и двете ме презират.

— Не си справедлив, Ники.

— Не ми казвай, че се каниш да защитаваш сестра си след толкова години.

— Не — отвърна тъжно Елиноор.

— Разбирам. Вземаш страната на Реджина. Е, искаше да се ожени за нея. Сега доволна ли си от това, което става?

Елиноор поклати глава.

— Кълна се, че вече не те познавам. Защо го извърши, Ники? Тя е чудесно момиче. Можеше да те направи толкова щастлив.

В гърдите му се надигна внезапна болка и го задуши. Той никога нямаше да бъде щастлив с Реджина, независимо от това колко силно го желаше. Но Елиноор не можеше да разбере, защото Мириам никога не ѝ бе казала истината. Сестрите бяха разделени откакто ги помнеше Никълъс. И ако Мириам или Реджина не ѝ бяха казали, той нямаше да го направи. Милата Ели щеше да го съжалява, а той не искаше това. По-добре щеше да е, ако го смята за негодник, за какъвто го смятаха всички.

Той се вторачи в чашата, която държеше, и промърмори:

— Не обичам да ме насилват.

— Но това бе извършено — посочи Елиноор. — Ти се ожени за нея. Не можа ли да ѝ дадеш една възможност?

— Не.

— Добре. Разбирам. Бил си оскърбен. Но сега, Ники, не можеш ли да опиташ сега?

— И да я търпя да ми се надсмива в лицето? Не, благодаря.

— Тя бе наранена, това е всичко. Какво си очаквал, след като изостави булката си в първата брачна нощ?

Ръката, която държеше чашата, се стегна.

— Това ли ти е казала? Че е наранена?

Елинор отклони очи.

— Всъщност...

— Така си и мислех.

— Не ме прекъсвай, Ники. — Тя се намръщи строго. — Искях да кажа, че тя изобщо не говори с мен за това. Но ми признай, че я разбирам, след като съм живяла с нея четири месеца.

— Тя е достатъчно умна да не ти казва какво мисли за мен. Знае, че имаш слабост към мен.

— Ти просто няма да се дадеш, нали така? — извика тя. Той не отговори и Елинор загуби търпение. — А твоят син? Трябва ли да израсне в един дом, пълен с конфликти — като теб? Това ли искаш за него?

Никълъс излетя от стола и запрати чашата си в стената. Елинор беше прекалено шокирана, за да говори, а след миг Никълъс даде обяснение, като заговори с дрезгав глас:

— Аз не съм глупак, госпожо. Тя може да е казала на всички, че детето е мое, но какво друго би могла да каже? Нека се опита да ми каже, че бебето е мое!

— Да не би да искаш да кажеш, че тя... че вие никога не сте...

— Веднъж, лельо Ели, само веднъж. И това стана четири месеца, преди да се ожения за нея.

Изражението на Елинор се омекоти.

— Тя роди пет месеца след сватбата, Ники.

Той спря на място, сетне заяви равно:

— Раждането е било преждевременно.

— Не е! — тросна се Елинор. — Как би могъл да знаеш това?

— Защото — рече с основание той, — ако е била бременна, тя щеше да ми каже за бебето, за да ме задържи, когато я напуснах. Не можеш да ми кажеш, че не е знаела, ако е била в четвъртия месец.

Щеше да има някакви признаци за бременност, а такива нямаше. Може да е била само един или два месеца бременна, когато тръгнах и очевидно не е знаела за състоянието си.

— Никълъс, докато не престанеш да си толкова перверзен, нямам какво да ти кажа! — С тези думи Елинор сърдито излезе от стаята.

Никълъс грабна шишето с бренди, с намерението да го запрати по пътя на чашата. Вместо това го наклони към устните си. Защо пък не?

Да, тя щеше да му каже, ако е била бременна. Той си спомни дните, когато Реджи позволяваше на други мъже да я изпращат до вкъщи. Спомни си по-специално Джордж Фаулър и парещата ярост, която бе почувствал тогава. Дали е било интуиция? Дали е знаел, че младото копеле няма да я заведе направо вкъщи?

Никълъс беше толкова бесен, че почти не можеше да разсъждава нормално. Той се бе опитал да не мисли за детето от момента, в който бе научил за раждането му. Негов син, така ли? Нека само се опита да го убеди в това!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Реджи се усмихна разсеяно, когато малкото юмруче докосна гърдата ѝ. Обичаше да кърми сина си и винаги се радваше на това време, но тази вечер мислите ѝ бяха на долния етаж. Тя дори не забеляза кога малката устичка престана да суче.

— Той заспа, Реджи — прошепна Тес.

— О, вярно. Но не за дълго, а?

Реджи повдигна нежно бебето, положи го на рамото си и потупа гръбчето му. Главичката му се сгуши там, то продължи за миг да суче във въздуха, преди да отпусне устни. Реджи се усмихна на старата си бавачка, която сега гледаше сина ѝ.

— Този път може да поспи — прошепна Реджи на Тес, като го остави в леглото му. Но в момента, в който го постави на коремче, главата му се вдигна, той започна да рита и отвори очи с въпросителен поглед.

— Трябваше да се очаква — ухили се Тес. — Сега вече не му е необходим толкова много сън. Расте.

— Скоро ще трябва да ти намеря помощничка тогава.

— Още е рано — отвърна Тес. — Когато стане на шест месеца и започне да пълзи, тогава ще имам нужда от помощничка.

— Щом казваш — усмихна се Реджи. — Но ти върви сега да вечеряш. Аз ще постоя при него, докато се нахраниш.

— Не, моето момиче. Долу имаш компания.

— Да — въздъхна Реджи, — моят съпруг. Но тъй като нямам какво да му кажа, няма да сляза долу. Върви, Тес. И моля те, помоли ги да ми донесат вечерята тук.

— Но...

— Не. — Реджи отново взе на ръце напълно разбуденото бебе. — Точно този господинчо тук е единствената компания, която искам тази вечер.

Тес излезе и Реджи престана да се прави на дама, коленичи на пода и започна да играе със сина си, като имитираше звуците и

жестовите му и го караше да се смее. На него не му беше още до смях, но и това щеше скоро да стане, защото чуваше достатъчно смях около себе си. Всичките му посетители — от прислугата до вуйчовците му — се опитваха да го размиват с налудничави щуротии, които бяха също толкова смешни, колкото и тези на майка му.

Колко обичаше Реджи това малко човече! Точно преди да се роди, тя изпадна в ужасна депресия. Но след раждането, което изуми лекаря с лекотата си, Реджи бе преизпълнена с ентузиазъм. Нейното дете чисто и просто разведри живота ѝ. Всъщност през последните два месеца тя беше толкова заета да свиква с майчинството си и да му се радва, че рядко мислеше за Никълъс — поне не повече от десетина пъти дневно.

— Но той се върна, скъпи. Какво ще правим сега? — въздъхна Реджи.

— Не очакваш да ти отговори, нали?

— О, Мег, стресна ме!

— Искаш ли да ти го сложа тук, на пода? — Мег държеше поднос с храна. — Пътьом хванах прислужницата, която идваше насам с подноса.

— Ей там на масата, ако обичаш — посочи Реджи. — А сега ми разкажи всичко за срещите си с Харис.

Никълъс бе изоставил Харис, за негово безкрайно нещастие. През всичките тези месеци горкият човек беше неутешим и особено нещастен, след като Реджи се нанесе в градската къща. Той се държеше направо враждебно и с Мег бяха имали няколко разгорещени спора, в които всеки защитаваше своята територия.

След като дойде бебето, всичко това се промени рязко. Харис стана по-сърдечен с Реджи или по-точно с Мег. Мег и Харис с удивление откриха, че се харесват. Те дори излизаха заедно напоследък и се разбираха страхотно, ако Мег не споменаваше нищо лошо за виконта.

Мег остави подноса с трясък.

— Няма какво да ти разправам за този твърдоглав господинчо, с когото си прекарвам времето. Не смятам да продължавам. Какво направи той в мига, в който чу, че виконтът е тук? Без дори да каже нещо, се втурна надолу, за да намери господаря си! А аз можех да му

спестя усилието. Тес ми каза, че току-що са му занесли още една бутилка бренди в стаята за музика.

— Стаята за музика ли? А, да — ухили се внезапно Реджи. — Стаята за музика. Бях забравила какво направих с кабинета му.

— Тес каза, че двамата с леля му Ели крещели там — информира Мег.

— Така ли? Боя се, че не ме интересува.

— Глупости — порица я Мег. — Би дала какво ли не, да разбереш какво са си говорили за теб.

— Предполагаш, че са спорили за мен?

— Ако не за теб, за какво тогава?

— За какво ли наистина? — попита Никълъс от прага на отворената врата.

Мег се обърна, проклинайки се, че не е затворила вратата. Реджи, легнала на пода, обърна глава си назад, за да огледа съпруга си изотдолу. Беше легнала по гръб, а синът ѝ беше проснат върху гърдите ѝ. Тя бавно се надигна.

Никълъс се приближи до нея, гледайки малката главичка на рамото ѝ и едно юмруче, лакомо пъхнато в устата. Черните букли и живите сини очи не можеха да се сбъркат. Малъри от край до край.

Той обиколи около Реджи и ѝ подаде ръка.

— Често ли го правиш, любов моя?

Тя не се подлъга от мекия тон. Устните му бяха здраво стиснати, а очите му блестяха възбудено. Та той изобщо не бе доволен от сина си! Как можеше да стои така и да го гледа, без да се зарадва? Майчинската гордост на Реджи изплува на повърхността. Тя улови ръката му и се изправи, но щом стъпи на крака, му обърна гръб.

— Ако не си дошъл тук, за да видиш Томас, можеш да си тръгваш — обяви ледено тя.

— О, но аз дойдох да го видя — усмихна се мрачно Никълъс. — Нарекла си го Томас, на баща си?

Реджи нежно сложи бебето в леглото му и се наведе да го целуне. Обърна се и застана лице в лице срещу съпруга си.

— Томас Аштън Малъри Идън.

— Да, със сигурност си се погрижила за твоята част от семейството, а?

Неговият сарказъм я накара да кипне.

— Ако си искал да бъде кръстен на твоята част от семейството, трябваше да си тук за раждането му.

— Защо не ми каза?

Очите ѝ се присвиха. След миг щяха да се разкрещят един срещу друг, а тя нямаше намерение да позволи това да стане в детската стая.

— Мег, остани с Томас, докато се върне Тес, моля те. — После се обърна към Никълъс: — Моите стаи са от другата страна на коридора. Ако искаш да довършим този разговор, можеш да ме посетиш там.

Реджи не го изчака и се втурна през коридора в своята дневна. Никълъс я последва, като затвори шумно вратата. Тя се обърна и го погледна яростно:

— Ако искаш да тръшкаш вратите, моля те да го правиш в друга част на къщата.

— Ако искам да тръшкам врати, което не съм сторил сега, ще го правя, в която искам част на къщата. Сега ми отговори! Защо не ми каза?

Какво да отговори? Нямаше намерение да признава, че не е искала да го задържи по този начин. Точно тогава изобщо не беше сигурна, че нещо можеше да го задържи; не бе сигурна и сега, когато той не показва дори с най-малък намек, че се радва на нея и на сина си.

Най-сетне тя просто попита:

— Щеше ли да има някаква разлика?

— Как бих могъл да зная, след като не си ми казала? — В тона му се прокрадна язвителна нотка: — Разбира се, има възможност и ти да не си знаела и следователно да не си могла да ми кажеш.

— Да не знам, че съм бременна в четвъртия месец? — Тя се усмихна. — Наистина имах съвсем малко симптоми, вярно е. Но в четвъртия месец? Всяка жена би го разбрала дотогава.

Той се приближи, докато застана точно пред стола ѝ.

— В четвъртия месец обикновено знаят и всички наоколо — тихо каза той. — Поради простата причина, че талията се разширява. При теб това го нямаше, любов моя.

Очите на Реджи срещнаха неговите и се разшириха от това, което прочетоха.

— Ти мислиш, че не е от теб? — прошепна тя недоумяваща. — Нищо чудно, че почти не го погледна! — Тя стана, а той отстъпи назад,

за да я пусне да мине. — О, това е страхотно! Дори не ми е минавало през ума!

Въпреки всичко обаче Реджи виждаше хумора в това и при други обстоятелства щеше да се разсмее. Какво идеално отмъщение за отношението му към нея — да го посрещне с детето на друг мъж при завръщането му. Но Реджи не бе в състояние да се засмее. Беше изживяла шока отново да го види и още по-гадният потрес от грозното му заключение.

Никълъс я докосна по рамото и я завъртя, за да бъде с лице към него.

— Тази престорена изненада най-доброто представление ли е, на което си способна, мадам? Имала си достатъчно време, за да измислиш някакво извинение, за да ми обясниш защо сватбената ти рокля така добре прилягаше на тънката ти талия в деня, когато се ожених за теб. Много съм любопитен да чуя какво си съчинила.

Циганската извивка на очите ѝ пролича още по-ясно, те се стесниха до две гневни цепки, но гласът ѝ остана спокоен.

— Така ли? Имам си очевидното извинение на силно пристегнатия корсет. Ще ми повярваш ли? Не! И правилно, защото никога не си пристягам корсетите.

— Значи признаваш — озъби се той.

— Какво да признавам, Никълъс? Казвам ти, че прекарах една твърде необичайна бременност. Беше толкова необичайна всъщност, че после започнах да се притеснявам да не би нещо да не е наред с бебето, когато бях в седмия месец и срещнах една жена в петия, която беше два пъти по-наедрияла от мен. — Тя пое дълбоко дъх. — Вуйчо Джейсън ме увери, че баба ми била същата. Хората изобщо не разбирали, че е бременна, докато не се родят бебетата. Каза ми, че той и братята му се родили малки като Томас, а виж какви са станали сега. И беше прав. Томас расте с дни, идеално оформен е и е напълно нормален. И вероятно един ден ще стане едър като баща си. — Тя свърши, останала без дъх и все още разярена, но малко облекчена. Беше му казала всичко. Дали вярваше или не, си беше негова работа.

— Това беше хубава, оригинална история, любов моя, със сигурност по-добра, отколкото очаквах.

Реджи поклати глава. Той си беше намислил нещо и нямаше намерение да се отказва от него.

— Ако не искаш да признаеш Томас за свое дете, не го признавай. Наистина не ме е грижа какво мислиш — рече просто Реджи.

Никълъс избухна.

— Каж ми, че е мой! Каж ми го с прости думи!

— Той е твой!

— Не го вярвам!

— Хубаво. — Тя кимна с разбиране. — А сега, извини ме, но вечерята ми изстива.

Той се втренчи в нея с изумление, докато минаваше покрай него, запътила се към вратата.

— Няма ли да се опиташ да ме убедиш?

Реджи го погледна и се поколеба. Обърканият му, изпълнен със слаба надежда поглед, почти я накара да се поддаде. Но тя направи каквото можа. Убеждаването зависеше от него.

— За какво? — отвърна тя. — Томас няма нужда от теб. Той има мен. А и със сигурност няма да му липсва мъжко внимание при четирима вуйчовци, които да го гледат.

— Не е много вероятно! — изрева той. — Няма да позволя тези копелдаци да възпитават моя... — Никълъс затвори устата си и я загледа разярено. — Върви да си ядеш вечерята!

Като се върна в детската стая, Реджи се усмихваше, отново в добро настроение. Е! Имаше за какво да си мисли, нали така?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Никълъс бавно се надигна, мръщейки се на необичайния шум, който го беше събудил. Той тръсна глава и легна отново, но след миг се разбуди напълно. Бебето плачеше. Сигурно е гладно?

Той бе разбрал какъв е шумът, но остана напълно буден и се чудеше колко ли често се появява тази работа със събуждането. Това нямаше значение. Утре щяха да си съберат багажа и да потеглят към Силвърли. Там стаите му щяха да бъдат доста по-далеч от детската стая, отколкото бяха сега.

Защо да не остане там? Мириам го бе държала далеч от Силвърли години наред, но тя вече беше направила белята — беше разказала на Реджина за неговото раждане. След като това беше свършено, дори целият свят да разбере, нямаше никакво значение. Сега Мириам не можеше да му навреди. А той със сигурност нямаше да позволи на Реджина да го държи надалеч от Силвърли. Силвърли беше неговия дом, каза си той разярен. Все още имаше някои права на този свят!

Сега къщата бе утихнала, а бавачката сигурно хранеше бебето. Дали Реджи се е събудила? Той си я представи в съседната стая, свита в леглото, вероятно дълбоко заспала. Навярно беше свикнала с тези нарушавания на съня и успяваше да ги проспива.

Тъй като никога преди не я беше виждал в легло, Никълъс не можеше да си я представи. Дали е със свити под брадичката ръце като дете? Дали тъмната ѝ коса е разпусната или прибрана? Колко дълга е косата ѝ? Той никога не я беше виждал другояче, освен с официална прическа. С какво беше облечена за сън? Той не знаеше нищо за нея, а тя бе негова съпруга.

Никълъс бе в правото си да измине няколкото крачки до нейната стая, да я събуди, да прави любов с нея. Той го искаше. Но никога не би го направил. Тя вече не беше страстната, но невинна млада жена, която го бе дарила с девствеността си през една топла лятна нощ.

Щеше да го отблъсне, да се отнесе с презрение и омраза към него. Той нямаше намерение да се подлага на подобно нещо.

Но... не беше необходимо да узнава, че той е влязъл на пръсти в стаята ѝ и я е погледал, нали? Никълъс стана от леглото и навлече халата си, още преди да е довършил мисълта си. Веднага след това се озова в коридора между дневната на Реджина и детската стая. Нейната врата беше затворена и отдолу не се виждаше светлина. Вратата на детската стая беше открената и оттам се лееше мека светлина. Женски глас тихо тананикаше позната приспивна песничка.

Никълъс се спря с ръка върху затворената врата — вратата на Реджи. Но почувства странно притегляне откъм детската стая. Дойката сигурно не иска да я безпокоят и въпреки това Никълъс внезапно усети мощен порив да влезе в тази стая, вместо в стаята на Реджина. Досега не беше успял да огледа добре бебето. Нямаше да има по-добра възможност.

Никълъс побутна и откренна вратата на детската стая. Бавачката Тес спеше дълбоко на дървеното легло до стената. Върху масичка до един фотьойл гореше малка лампа. В този фотьойл бе седнала Реджина и кърмеше сина си.

Това го свари неподготвен. Високопоставените дами не кърмеха децата си. Това просто не се правеше. Тя беше с профил към него, с наведена към детето глава, и тихо тананикаше. Модните ѝ къси букли окръжаваха лицето ѝ, докато останалата част от косата ѝ беше дълга и лъскава, разпръсната по облегалката на фотьойла в черни като нощта вълни. Тя бе облечена с чисто бял халат с дълги ръкави, който бе отворен и разкриваше нощница от същата материя, разкопчана от едната страна, за да открие гърдата. Устата на бебето лакомо смучеше, а едната му малка ръчичка бе поставена точно над зърното, сякаш държеше гърдата на мястото ѝ.

Никълъс беше хипнотизиран. Нападнаха го дълбоки и непознати нежни чувства, които го омагьосваха. Дори когато Реджи усети присъствието му и вдигна поглед, той не помръдна.

Очите им се срещнаха. Дълго те просто се гледаха втренчено. Тя не показва нито изненада, нито гняв. Той не почувства старата враждебност. Сякаш се докосваха без ръце, сякаш помежду им преминаваше някакъв ток, което разнасяше различията им.

Реджина първа отмести поглед.

— Съжалявам, ако съм те събудила.

Никълъс се стресна.

— Не, не, няма значение. Аз... не очаквах, че ще си тук. — Сетне попита срамежливо: — Не можа ли да му намериш дойка?

Реджи се усмихна.

— Изобщо не съм търсила. Когато Тес ми каза, че майка ми е отхвърлила традицията и сама ме е кърмила, реших да направя същото за Томас. Дори за миг не съм съжалявала.

— Но това доста те ограничава, нали?

— Нямам какво да правя, не искам да ходя никъде, така че няма какво да ме задържа далеч от Томас. Естествено, не мога да ходя на гости, но това не е затруднение за мен.

Той нямаше какво да каже. Но не искаше да си тръгва.

— Никога преди не бях виждал майка да кърми бебето си. Имаш ли нещо против? — попита той неуверено.

— Той е твой... не, нямам — довърши тя, като държеше бебето под око.

За миг Никълъс се облегна на вратата, изучавайки я. Негово ли беше детето? Тя му каза така. И интуицията му подсказваше, че е така. Защо тогава упорито отхвърляше истината? Защото да изостави съпругата, която му се е натрапила, бе едно нещо. Но да изостави бременната си съпруга бе съвсем друго. Вярно, че не му беше казала. Но беше непроситимо това, че я беше изоставил — заради бременността, която бе носила сама. По дяволите! Тя го беше поставила в това положение с мълчанието си по въпроса. Как сега щеше да излезе от това положение?

Реджи обърна детето, за да му даде другата гърда. Никълъс остана без дъх, когато и двете млечнобели гърди му се разкриха в мига, преди тя да прибере едната.

Той бавно се приближи към нея, отново привлечен против волята си, и не се спря, докато не стигна до стола ѝ. Реджи вдигна поглед към него, но той не се довери на себе си да срещне погледа ѝ. Само така можеше да издържи, без да я докосне.

Той задържа погледа си върху детето, но това поведе погледа му към гърдата ѝ, към откритата шия и нежните ѝ устни. Какво щеше да направи тя, ако я целунеше? Той се наведе, за да разбере.

Никълъс я чу как ахна, преди устните му да докоснат нейните. Той я целуна нежно и кратко с най-лекото докосване, като се отдръпна, преди тя да има възможността да се обърне настрани. Изправи се, като все още не я поглеждаше в очите.

— Той е хубаво бебе, Реджина.

Минаха няколко продължителни мига, преди тя да отговори.

— Искат ми се да мисля така.

Той се усмихна колебливо.

— В този момент му завивдам.

— Защо?

Никълъс погледна направо в тези тъмни, яносини очи.

— Трябва ли да питаш?

— Ти не ме желаеш, Никълъс. Даде ясно да се разбере това, преди да заминеш. Променил ли си решението си?

Той застина. Реджина искаше от него да моли, нали? Това щеше да ѝ даде възможност да го унижава. Тя се бе заклела, че никога няма да му прости и сигурно така щеше да стане. Той не я обвиняваше, но нямаше намерение да остави нещата да се влошават. Обърна се и излезе от стаята без нито дума.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Той говореше сериозно! Наистина имаше намерение да опаковат целия си багаж за Силвърли и да потеглят същия ден. Никълъс направи това властно съобщение на закуска, като прояви абсолютното нахалство да използва извинението, че не може да остане в къща, в която няма кабинет. Какво можеше да каже Реджи, която бе използвала същото това извинение срещу него в една отдавнашна проява на инат? Никълъс я вбесяваше!

Е, тя не можеше да тръгне без Елинор. Само това ѝ трябваше — да бъде затворена в провинцията с двама души, които се отнасят неприязнено към нея. Не, Елинор трябваше също да дойде. Но тя не каза за това на Никълъс, а само на нея. Ели първо отказа, но Реджи продължи да настоява, докато се съгласи.

Така през остатъка от деня всички те бяха много заети, освен Никълъс, който просто се въртеше наоколо и изглеждаше доволен от предизвиканата от него суматоха. Реджи нямаше никакво време, за да си вземе довиждане със семейството си. Трябваше да го свърши с бързо надраскани бележки. Но макар всички да ѝ се притичваха на помощ — всички, освен Никълъс — вече се беше свечерило, когато и последният сандък бе натоварен в допълнителната кола.

Реджи вече не говореше на виконта, но нейният гняв към него беше далеч по-дълбок от днешната глупост. Всъщност тя беше разтревожена от срещата си с него предишната вечер. Каквото и да бе искал да постигне Никълъс, той бе успял да направи почти невъзможен съня ѝ. Не бе от целувката. Ако искаше да бъде честна спрямо себе си, то се дължеше на факта, че не направи нищо повече от това да я целуне.

Точно там се коренеше нейното объркване. Как можеше все още да го желае след всичко, което ѝ бе сторил? Но тя наистина го желаше. Бе го видяла да стои там, на прага, с копринената си пижама, която бе разтворена почти до кръста, с разчорлената, просветляла от слънцето коса, с този настойчив поглед в меднозлатистите очи и беше

разтърсена от желание, което бе толкова силно, че я бе изплашило. Достатъчно бе да го види в този вид, за да забрави всичките месеци, през които го беше проклинала.

Какво щеше да прави тогава? Май че нямаше да му прости. Да, нямаше да му прости. Не трябваше да таи любовни мисли за него.

Елинор, Тес и бебето се возеха в голямата карета заедно с Реджи и Никълъс, докато Мег, Харис и прислужницата на Елинор бяха настанени в по-малката. С три жени около себе си Томас разполагаше с достатъчно топли пазви, до които да се прислони и да поспи. През по-голямата част от времето той пътува тихо, а сега, след като можеше да се поотпуснат, жените разговаряха тихо. Никълъс нарочно си придаваше вид на отегчен от бърбенето им. На свой ред те не му обръщаха внимание, а Реджи — до такава степен, че не се поколеба да разкопчее дрехата си и да накърми сина си, когато стана неспокоен. Нека само каже нещо. Само да смее.

В този момент Никълъс бе обзет от някаква промяна. През целия ден той се забавляваше от високомерното поведение на жена си и дори от студения вид на леля си, тъй като добричката Елинор никога не успяваше да му се сърди дълго. Той бе малко изненадан, че и тя идваше в Силвърли, защото не бе ходила там от смъртта на баща му преди шест години. Допускаше, че Елинор усеща потребността на Реджина от морална подкрепа и това го забавляваше, макар същевременно да го нараняваше.

Хуморът обаче беше само част от водовъртежа на неговите емоции. Вероятно беше наистина покварен, за да се възбуди от най-обикновеното нещо, което направи Реджина — да накърми бебето — но той се възбуди. Някакъв състрадателен вътрешен глас му пошепна, че е бил прекалено строг със себе си. Той забравяше, че Реджина винаги му бе действала така.

Фактът, че осъзна нещата, изобщо не му помогна. Реджина щеше да страни от неговите опити за близост. А той щеше да се прави на пълен глупак, за да подмами собствената си съпруга, така ли? Ако можеха да спят в една спалня, близостта можеше да им помогне. В края на краищата тя беше страстна жена. Но къщата, от която току-що бяха тръгнали, и тази, в която отиваха, бяха толкова големи, че не бе нужно да споделят една спалня.

Имаше само един начин да спи в една стая с нея — при необходимост, което не беше много вероятно... или беше? Да, за бога! Имаше един начин, а той едва не бе изпуснал възможността, тъй като вече бяха изминали повече от половината път до Силвърли! Никълъс обмисли идеята си и заключи, че тя може и да се осъществи.

Без да анализира повече плана си, което можеше само да изясни известни пропуски, той извика на кочияша да спре в следващата странноприемница.

— Да не би нещо да не е наред? — попита Елинор.

— Няма нищо, лельо Ели. Просто осъзнах, че предпочитам топла вечеря вместо студената храна, която можем да очакваме в Силвърли, когато пристигнем в този късен час.

— Но все още не е станало късно. Не сме ли почти пристигнали? — недоумяваше Реджи.

— Не съвсем, любима. Освен това аз умирам от глад. Не мога повече да чакам.

В странноприемницата, в която пристигнаха след малко, Никълъс бе известен. Той познаваше собственика достатъчно добре, за да му каже какво точно иска. А сега, помисли си Никълъс, де да можеше късметът да ме съпътства през остатъка от нощта...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Реджи се кикотеше, докато си проправяше път към леглото. Мег си беше тръгнала, след като я нахока хубаво, докато ѝ помагаше да се съблече. Прислужницата смяташе, че Реджи е пияна. Е, тя разбира се, не беше. Елинор обаче се беше напила. Беше смешно, тъй като Реджи се почувства длъжна да ѝ помогне да се качи в стаята си, където и *нейната* прислужница също ѝ се накара. Колко нахални бяха станали прислужниците напоследък!

Елинор беше изпила само... колко? — половин дузина чаши от това чудесно вино, което собственикът пазеше само за тях. Така бе казал на Никълъс. Реджи изпи същото количество и се чувстваше чудесно, но в никакъв случай не беше пияна. Просто можеше да носи повече от Елинор.

Тя се плъсна на леглото, олюля се, сетне се изправи. Това не беше просторната ѝ стая в Силвърли, но щеше да свърши работа за една нощ. Посред вечерята Никълъс им поиска извинение, че не съобразил в бързината, тъй като не бил свикнал да пътува с толкова голям антураж. Осъзнал колко е необмислено да пристигнат без предупреждение толкова късно в Силвърли, тъй като всички прислужници ще трябва да стават от леглата си, за да подготвят стаите, да обслужат конете, да разтоварят багажа и прочее. Бил решил, че могат да пристигнат сутринта и затова запазил за тях стаи в странноприемницата.

Вечерята беше приятна и продължителна, а Никълъс се постара да компенсира неудобството, което беше причинил на всички. Той всъщност се държа доста очарователно и накара леля си да се смее на анекдотите му. Много скоро Реджи откри, че също се смее заедно с тях. Тя се надяваше, че Тес, Мег и останалите прислужници също се забавляват.

Реджи се прозина и се протегна, за да загаси лампата на нощното шкафче. Ръката ѝ не я уцели и тя се ухили. Преди да успее да опита втори път, вратата се отвори и в стаята влезе Никълъс.

Реджи невероятно се слича, когато го видя на вратата. Той не се извини за грешката си. Беше ли грешка? Защо беше влязъл в нейната стая?

— Искаше ли нещо, Никълъс?

Той се усмихна. С един поглед разбра, че са донесли един от сандъците ѝ, но че нищо от неговия багаж не е било разтоварено от каретата. Харис бе протестираше, особено когато разбра, че ще спи в конюшната заедно с кочияшите, за да се придаде автентичност на историята, че странноприемницата е прекалено пълна, за да се настанят всички те удобно.

Реджи се намръщи, когато Никълъс започна да съблича палтото си.

— Какво... какво правиш?

— Приготвям се да си лягам — рече небрежно той.

— Но...

— Не ти ли казах? — Той се намръщи. — Сигурен съм, че ти споменах.

Реджи изглеждаше объркана.

— Какво си ми споменал?

— Ами че тук има само три стаи. В едната са леля ми и нейната прислужница. Твоята прислужница и дойката са в другата, като Томас е поставен на отделно легло. И остава само тази стая.

Никълъс седна от другата страна на леглото и свали ботушите си. Реджи беше разширила очи и гледаше втренчено широките му плещи.

— Имаш намерение да спиш тук? — Това бе казано с висок глас.
— Тук?

— Къде другаде да спя? — Той се опита да прозвучи обиден.

— Но...

Реджи не успя да каже нищо повече, тъй като Никълъс се обърна, за да застане с лице към нея и я обърка с близостта си.

— Има ли нещо нередно? — попита той. — Знаеш, че сме женени. И те уверявам, че с мен в това легло си в пълна безопасност.

Трябваше ли да ѝ напомня, че повече не я желае?

— Не хъркаш, нали? — попита тя само за да му направи напук.

— Аз ли? Разбира се, че не.

— Е, тогава предполагам, че да споделим стаята за една нощ няма да означава твърде много. Обаче няма да се събличаш съвсем гол,

нали?

— Не мога да понасям ограниченията.

— Тогава ще угася лампата, ако не възразяваш — каза тя.

— За да не те шокирам с голотата си ли? Разбира се.

Дали в гласа му не прозвуча някаква веселост? Негодник.

Просто не трябва да му обръща внимание.

Този път Реджи хвана лампата с две ръце — нямаше да му позволи да я обвинява, че е пияна — но тогава пък едва успя да открие края на завивките, за да покрие краката си. Когато най-сетне успя да го направи, Никълъс бе свършил със събличането и без никакво усилие се бе изтегнал под завивките едновременно с нея. От тежестта леглото в неговата част хлътна толкова много, че Реджи трябваше да сграбчи края на завивките, за да не се търколи към него. Тя лежеше, неподвижна като дъска, като се опитваше да не го докосва с нито една част от тялото си.

— Лека нощ, жено.

Реджи се намръщи.

— Лека нощ, Никълъс.

След по-малко от минута той вече хъркаше. Реджи въздъхна ядосано. Не бил хъркал! Как щеше да спи при това мъчение? Тя не изчака да мине и минута и го разтърси за рамото.

— Никълъс?

— Бъди добра, любима — промълви той. — За тази вечер един път е достатъчно.

— Един път... о-о! — ахна тя, сепната от това, което искаше да каже Никълъс. Той я мислеше за някоя друга, която иска да я люби още веднъж. Ама че работа!

Реджи падна на възглавницата си обидена. След миг той започна отново да хърка, а тя заскърца със зъби. След няколко минути Никълъс се обърна към нея и ръката му попадна тревожно близо до едната ѝ гърда. Единият му крак се преметна върху бедрото ѝ.

Мина ѝ през ум, че гърдите, които се притискаха към ръката ѝ, бяха голи, че кракът му върху нейния също беше гол, че... о, боже, ако помръднеш, можеше да го събуди. И въпреки това тази близост ѝ връщаше едни усещания, които бе по-добре да забрави, а и не можеше да заспи така.

Реджи се опита съвсем леко да повдигне ръката му. Реакцията му бе да сграбчи гърдата ѝ. Тя разтвори широко очи. Дишането ѝ се учести. А той продължаваше да спи, без изобщо да осъзнава какво прави.

Реджи се опита още веднъж да се освободи, като много бавно един по един отделяше пръстите му от себе си. Когато откъсна ръката му, тя се премести сама, но не там, където Реджи искаше. Бавно се плъзна надолу по корема ѝ, прекоси хълма между бедрата ѝ, после се върна по същия път нагоре и се спря при другата гърда. Точно тогава коляното му се повдигна точно толкова, колкото да остане върху слабините ѝ. Пръстите му галеха гърдата ѝ.

— Много... приятно. — Топлият му дъх докосна бузата ѝ, когато Никълъс промърмори думите на сън.

Реджи издаде дълбок стон, който я изненада и я накара да се изчерви силно. Това беше лудост. Та той спеше! Как можеше да я кара да се чувства така, докато спи?

Беше от виното. Сигурно беше така, защото тя едва ли не искаше да е мъжът, а той — жената, та да може да го обърне по гръб, да го яхне и да облекчи нарастващата болка.

Реджи трябваше да рискува и да го събуди. Трябваше да го върне в неговата част от леглото.

— Никълъс? — прошепна тя. — Никълъс, трябва да...

— Много си настойчива, любима, а? — Ръката му се плъзна нагоре около шията ѝ и притегли лицето ѝ към неговото. — Ела тогава, щом настояваш.

Топлите му устни докоснаха нейните, първо нежно, после страстно. Ръката върху шията ѝ започна да я гали нежно, като я караше да изтръпва цялата.

— О, любима — промълви дрезгаво той, докато устните му се промъкваха по бузата ѝ, за да я ухапят по ухото. — Трябва по-често да бъдеш настойчива.

Реджи бе завладяна от еротично удоволствие. Какво значение имаше това, че той не е напълно буден и не знае какво върши? Тя обви с ръка шията му, като упражняваше достатъчно голям натиск, за да го притиска до себе си.

На Никълъс му се искаше да изкрещи победоносно. Като прие целувката, Реджи реши съдбата си. Неговите устни се промъкваха по

шията ѝ страстно. Бързо и изкусно той разкопча нощницата ѝ и с едно ловко движение я вдигна през главата ѝ и я съблече.

Ръката на Реджи, изместена от врата му поради събличането, падна обратно на рамото му. Там, където го докосна, мускулите му се стегнаха. А тя потръпна от собственото си желание. Сега вече нямаше връщане назад. Той беше неин за тази нощ, независимо дали го знаеше или не.

Пръстите ѝ се раздвижиха по гърба му. Кожата му беше топла и нежна. Тя го галеше леко, после по-силно, сетне отново леко, като се наслаждаваше, че може отново да го докосва. Толкова ужасно много време беше минало! А той я караше да си спомня как беше първият път. Устните му я изгаряха от шията до бедрата. Никълъс се разгорещяваше от нейния аромат и вкус. Кожата ѝ беше също толкова стегната и копринено гладка както в нощта, когато ѝ бе отнел девствеността. Тялото ѝ не се бе изменило след раждането, освен нарасналите ѝ гърди, а той почти се боеше да ги докосне, макар да копнееше за това. Но сега те принадлежаха на бебето, а той не искаше Реджи да мисли за него сега. Изобщо не искаше тя да мисли.

Реджи движеше глава надясно и наляво, а пулсът ѝ се ускоряваше. Ако Никълъс не престанеше да я измъчва толкова сладостно с търсещите си пръсти, много скоро трябваше да го помоли за това.

Той сигурно прочете мислите ѝ, защото дългото му тяло се премести върху нея и тежестта му бе толкова желана. Нейните крака се вдигнаха и се увиха около бедрата му точно когато топлата му плът нахлу в нея и я изпълни до дъно.

Устните му прилепнаха върху устните на Реджи, като заглушаваха нейните викове на удоволствие с трескави целувки. Тя се извиваше към него, обвила шията му с ръце, сграбчила с пръсти косата му.

Вълните на оргазма ги обляха едновременно една след друга. Те вкусиха от удоволствието и удовлетвориха страстта си. Със същия отлив се оттегли и светът и двамата заспаха прегърнати.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Никълъс се събуди от почукване на вратата и осъзна едновременно две неща. Той лежеше, като краката му бяха преплетени с краката на Реджина, а човекът, който бе почукал, нямаше да чака да го поканят.

За него бе чудесна изненада да открие до себе си своята съпруга и това събуди у него прекрасни спомени. Той се обърна към вратата и промърмори някаква ругатня. Там бе застанала прислужницата на Реджина със свещ в едната ръка, а с другата притискаше до рамото си Томас. По лицето ѝ премина изражение на абсурдна изненада.

— Не е ли прието да почакате, докато ви поканят да влезете? — изръмжа Никълъс.

Мег обаче не се уплаши.

— Не е прието, милорд, когато влизам в стаята на лейди Реджи.

— Да, но лейди Реджи не е сама, затова ако се обърнете, ще направя така, че да мога да ви се представя.

Мег зяпна, когато той стана прав, без повече да я чака. Тя бързо се обърна, като разля восък по пода. Какво правеше той в леглото на Реджи? Бедното момиче бе съсипано, когато го изостави, а сега се беше върнал, без дори да се извини.

— Сега можете да се обърнете и да кажете какво има.

Мег настръхна. Погледна колебливо през рамо, когато той се приближи към нея в гръб, като по този начин тя не можеше да види леглото.

Тя попита подозрително:

— Тя знае ли, че сте тук?

Никълъс се засмя.

— Скъпа жено, в какво ме обвинявате?

Мег се изпружи и се опита да измисли какво да каже.

— Има ли някакъв проблем, който ви води тук посред нощ? — попита Никълъс, преди тя да успее да отговори.

— Донесох лорд Томас за нощното му кърмене — обясни Мег, като го накара да се почуди как толкова скоро е могъл да забрави, че новороденото се нуждае от внимание посред нощ. Тя продължи, сякаш бе прочела мислите му: — Това късно хранене е неприятно, но няма да продължи дълго. Вече няколко нощи той не се събужда по това време. Тази нощ не е спокоен заради пътуването и непознатата стая.

— Много добре, можете да ми го дадете.

Мег се отдръпна изумена.

— Моля ви, милорд, но няма ли да е по-добре просто да излезете от стаята за малко?

— Не, няма да е по-добре — отвърна твърдо Никълъс. — Но вие можете да го направите. И не си мислете, че аз мога да задоволя нуждите му, така че не е нужно да ме гледате така. Ще го дам на майка му и ще се погрижа да го върна при вас, когато свърши.

Той посегна към Томас и Мег бе принудена да се съгласи, макар да го предупреди:

— Внимателно. Трябва да придържате главата... точно така, добре. Той не е парцалена кукла, все пак. — Никълъс се намръщи и тя излезе от стаята.

Той въздъхна. Нямахше какво да направи, трябваше да я събуди. Но по дяволите, той не искаше да я буди. Тя бе спала достатъчно дълго, за да е преминало опиянението от виното. Ще се шокира от присъствието му. О, защо не можеше детето да суче, без да се събужда Реджи? Прекрасните ѝ гърди вече бяха оголени и тя лежеше на една страна. Дали детето можеше да го направи само?

Той вдигна нежно момченцето и го постави близо до Реджина. Нищо не стана. Никълъс седна и се намръщи. Защо, по дяволите, не ставаше? Няма ли бебетата някакъв инстинкт? Той обърна лицето към нея, докато бузата на бебето се отърка о нейното зърно. Но главичката отново се обърна настрана и Томас започна да издава звуци на недоволство.

Отчаян, Никълъс легна зад Томас и го обърна на една страна, като насочи малката уста към зърното. Той задържа момчето така, докато то най-сетне намери зърното и започна да суче.

Никълъс се усмихна, доволен от себе си и от бебето. Покрил с ръка тила на бебето, той го придържаше здраво към източника му на храна, а самият Никълъс можеше да лежи и да наблюдава на

спокойствие и майката, и бебето. Всеки млад баща би трябвало да е много щастлив, мислеше си той.

Едва не се разсмя на глас на своята находчивост. Чувстваше се адски горд. Това беше неговият син — Никълъс можеше да умъртви всеки, който би му противоречил — и той бе помогнал, за да го нахранят. Е, беше донесъл бебето при храната му, така или иначе. Това бе почти същото. Той можеше да разбере част от онова, което сигурно чувстваше Реджина всеки път, когато го хранеше. Това бе прекрасно чувство.

Като ги гледаше, отново се почувства преизпълнен с топлина и нежност, които бе усетил предишната нощ, както и с чувство за собственост. Неговата съпруга, неговото дете. Те му принадлежаха. Трябваше да се направи нещо, за да го разберат и приемат те.

Никълъс се справяше много по-уверено с бебето, когато тръгна по коридора към стаята на Мег и дойката. Той дори бе успял да обърне и майката и бебето, за да може да изсуче и другата гърда на Реджи, която бе пълна с мляко. И всичко това бе направено, без тя да се събуди.

Мег отвори вратата, като изглеждаше сърдита. Тук, помисли си той, бе точно мястото, където трябваше да бъде приет най-напред.

— Каж ми нещо, Мег. Тази твоя неприязън към мен лична ли е или е само отражение на чувствата, които има към мен господарката ти?

Мег, която бе много по-възрастна от Никълъс, беше достатъчно дръзка, за да каже истината.

— И двете. Не трябваше да се връщате. Тя се оправяше много добре и без вас и ще се оправя също толкова добре, когато си тръгнете.

— Да си тръгна ли? — Никълъс бе истински потресен. — Ти смяташ, че ще си тръгна веднага след като съм си дошъл?

— Ами няма ли да го направите? — тросна се Мег, като се разгорещяваше все повече. — Вие не я искахте за ваша съпруга. Сега тя го знае много добре.

— Ами ако не си тръгна, Мег? Какво ще стане тогава? — попита тихо той.

Мег отстояваше позицията си. Той нямаше лесно да се измъкне.

— Тя ще направи живота ви нещастен, това ще стане. Не повече, отколкото заслужавате, милорд, ако ме извините. Тес и аз не сме

отгледали някаква вяла госпожица, мога да ви кажа това. Не можете да обидите една Малъри два пъти.

Никълъс кимна. Беше чул достатъчно. Ако някой знаеше истинските чувства на Реджина, това беше Мег, а прислужницата бе достатъчно пряма, за да му каже истината. Дали беше права? Дали нямаше надежда за него и Реджина?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Часът беше осем и четвърт и Мег се щуреше из стаята, след като пооправи виолетовата рокля и жакета с къси ръкави, които Реджи щеше да облече. Реджи седеше на ръба на леглото и играеше с Томас. Вече го беше нахранила и чакаше Тес да дойде да го вземе.

— Изненадана съм, че Томас не се буди тази нощ, а ти, Мег? Мислех, че непознатата обстановка ще го накара да се чувства неспокоен.

— Да не искаш да ми кажеш, че не си спомняш кога ти го донесох снощи?

Реджи вдигна поглед объркана.

— Лордът ми го върна нахранен и успокоен — каза Мег. — Сигурна съм, че би искал да се възгордее с нахранването на бебето, но тъй като напоследък мъжете са устроени по-различно...

— Никълъс ти го е донесъл?

— Да, и сега разбирам, че не си спомняш. Казах ти, че прекаляването с вино...

— О, стига — срязва я Реджи. — Разбира се, че си спомням. Просто ми трябваше един миг, за да... о, няма значение. Занеси го на Тес, моля те. Май ми се задава главоболие.

— Нищо чудно, при толкова много...

— Мег!

Когато вратата се затвори, Реджи легна на леглото. Какво й беше? Знаеше, че Никълъс прекара нощта с нея. Спомни си как той влезе в стаята и веднага заспа. Какво стана после — да, тя не можеше да го забрави. Тогава защо не можеше да си спомни, че посред нощ е кърмила Томас?

Реджи започна да се чуди дали изобщо е сигурна за каквото и да било. Може би е заспала скоро след Никълъс и е сънувала останалото. После се сети, че беше с нощницата си, когато се събуди. О, значи тогава всичко е било сън.

Разочарованието я блъсна като вълна.

Докато се возеха в каретата по-късно същата сутрин, настроението на Никълъс беше мрачно. Той мълчеше в ъгъла си, като дори не се опитваше да бъде любезен. Каква разлика с настроението му снощи на вечерята! Какво му се беше случило?

Трите жени въздъгнаха едновременно, когато най-накрая стигнаха в Силвърли. Очакваха ги. Вратите на голямото имение бяха отворени и група прислужници чакаха да разтоварят багажа. Сякаш всеки прислужник се бе появил, за да приветства с добре дошъл господаря си. Дори графинята стоеше изправена на прага.

Реджи осъзна със закъснение, че известна част от суматохата бе свързана с Томас — новият господар. Един по един хората се опитваха да го зърнат, докато тя прекосяваше разстоянието от каретата до огромните двойни врати.

Мириам погледна сурово Томас, преди студените ѝ очи да се впият в Реджи и Никълъс.

— Значи доведохте копелето в къщи — рече делово тя.

Елинор ахна. Като погледна разярено сестра си, тя бързо влезе в къщата. Горката Тес се изчерви силно, като беше благодарна, че Мег не бе достатъчно близо, за да я чуе.

Никълъс, който бе застанал зад Реджи, се вцепени напълно, но иначе никаква друга емоция не пролича на лицето му. Той беше сигурен, че обидата се отнася до него, а не до бебето. Мириам никога нямаше да се промени. Нейната душа беше толкова преизпълнена с горчивина, че злобата ѝ понякога преливаше. Такава беше Мириам.

Реджи стоеше мълчалива, лицето ѝ беше порозовяло от гняв, а очите ѝ бяха фиксирани върху графинята. Жената изглеждаше доволна, че е успяла да разтревожи всички, които са я чули. С нисък глас Реджи каза:

— Моят син не е копеле, лейди Мириам. Ако го наречете отново така, ще ме принудите да употребя насилие.

Тя влезе в къщата, преди Мириам да успее да отговори. Тес я последва, като остави Никълъс сам да се смее на разгневеното изражение на Мириам.

— Трябваше по-ясно да се изразиш, майко. — Той я нарече така, само защото знаеше колко много я вбесява. — В края на краищата напоследък има толкова много такива като нас, копелдаците.

Мириам не се поколеба да отвърне на това:

— Този път смяташ ли да останеш? — попита студено тя.

Усмивката на Никълъс беше подигравателна.

— Да, имам намерение да остана. Някакви възражения?

И двамата знаеха, че тя няма да възразява. Силвърли беше негово имение, а тя живееше там само благодарение на неговата милост.

След като Реджина се качи горе, Никълъс се затвори в библиотеката — стаята, която винаги беше предпочитал в Силвърли, неговото светилище. Благодарен беше да види, че нищо не е променено. Бюрото му беше все още в ъгъла, а до него се намираще добре зареден шкаф с алкохолни напитки. Днес щеше да прегледа книгите и да се опита да разбере номерата на Мириам. Също така днес щеше да се напие.

Всъщност Никълъс не се напи. Той не можа да разбере нищо от книгите, но това не бе изненадващо. Беше сигурен, че Мириам го прави нарочно, така че да е принуден да седи с часове до нея, докато тя благосклонно му обяснява какво е направила с имението. Поведението ѝ винаги значеше, че Силвърли ще рухне, ако не е тя.

И двамата знаеха, че Мириам е причината след смъртта на баща си Никълъс да стои далеч от Силвърли и да разчита на агента си, за да му предава събитията тук. Той просто не можеше много дълго да живее с нея под един и същ покрив. Заплахите и изнудванията на Мириам го караха да избухва.

Тя беше вдовицата на баща му. Пред света тя беше и негова майка, затова той не можеше да я изхвърли току-така. Винаги беше по-лесно той да напусне. Но сега имаше съпруга и дете в Силвърли и Мириам нямаше повече да го пропъди.

Когато се качи горе, за да се преоблече за вечеря, беше в лошо настроение. Не бе успял да не се разтревожи за проблемите с Реджина, а също така го измъчваше и чувство за вина, че я беше напил. Той ѝ бе облякъл отново нощницата, за да не се притесни, когато прислужницата ѝ дойде да я събуди. Но дори и тя да не си спомняше нощта, прекарана с него, той знаеше, че я е измамил да приеме неговата страст.

От дневната, която разделяше господарските апартаменти, излизаха три прислужници точно когато Никълъс се приближи.

— Къде отивате с всичко това? — изръмжа той. Едната носеше кош с обувки, а през ръцете на другите две бяха надиплени рокли.

Прислужниците пребледняха от тона му и не казаха нищо. Зад тях се появи Реджи и след като ги изпрати по пътя им, попита съпруга си:

— За какво им се караш?

— Не харесваш ли стаите си? — попита той, като се чудеше защо изнасят дрехите ѝ.

— Напротив, много ги харесвам. Прислужниците махат нещата на лейди Мириам, както направиха предния път. Предполагам, че след като съм си тръгнала, тя отново се е преместила тук, мислейки си, че няма да се върна.

Това не го задоволи. Той бе прекалено нещастен, за да се задоволи с това.

— Ти нямаше да се върнеш, ако не бях настоявал, нали?

Реджи сви рамене.

— Никога не съм мислила особено много за това. Върнах се в Лондон, просто защото исках да съм близо до семейството си за раждането на Томас.

— Разбира се, твоето скъпо семейство — подигра се той. — Е, сега семейството ти е доста далеч оттук, мадам, и аз благодаря на Бога за това. Няма пак да тичаш при тях.

Реджи се вцепени и очите ѝ се присвиха гневно.

— Никога не съм тичала при тях, сър. Но ако искам, ще го направя.

— Не, няма да го направиш! — извика Никълъс. — И ще трябва да знаеш още отсега — дяволските ти вуйчовци не са добре дошли в тази къща!

— Не говориш сериозно! — ахна тя.

— Ще видим!

— О, след всичко... — Реджи беше прекалено вбесена, за да довърши мисълта си. — О!

Тя се завъртя и влезе в спалнята си, като тръшна вратата. Никълъс се вторачи в затворената врата и без малко да избухне. Само с две крачки той стигна до вратата и я отвори.

— Никога не си тръгвай, докато ти говоря! — изрева той, застанал на прага.

Реджи се завъртя сепната, но ни най-малко сплашена от неговия гняв. Прекалено дълго бе сдържала собствения си гняв.

— Ти не говореше! — тя повиши глас. — Ти крещеше, при това — глупости! Не мисли, че можеш да ми налагаш подобни ограничения, сър, тъй като няма да ги приема! Не съм твоя слугиня!

— А какво си ти, моля?

— Твоя съпруга!

— Точно така! Моя съпруга. И ако искам да ти налагам ограничения, ще го правя!

— Махай се! — изкрещя тя. — Вън!

Тя избута вратата срещу него, докато се затвори, а Никълъс остана от другата страна. Той се начумери, но не се опита да отвори отново вратата. Това, че го изгони от стаята, бе достатъчно значимо и символизираше отхвърлянето, което бе очаквал. Той погледна към затворената врата и видя една бариера — солидна и непоклатима.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Предполагам, трябва да спомена, че през уикенда очаквам гости.

Изявлението на Мириам насочи всички погледи към нея. Те вечеряха в официалната трапезария, като Никълъс беше седнал в единия край на масата, а Реджи — в другия. Голямото разстояние между тях отразяваше отдалечеността на господаря и господарката на къщата. Това идеално устройваше Реджи. От три дни не беше казала нито дума на съпруга си.

Мириам и Елинор бяха седнали една срещу друга в центъра на масата. Така беше много по-лесно да се разговаря, но двете сестри нямаха какво да си кажат.

Сър Уолтър Тирит седеше до Мириам. Приятелският настроен съсед се беше отбил преди вечеря и тя го бе поканила да вечеря с тях. Както обикновено поведението на Мириам беше съвсем различно, когато този джентълмен присъстваше. Тя се държеше почти сърдечно.

Всъщност Тирит беше много приятен човек. На средна възраст, всъщност няколко години по-млад от Мириам, той изглеждаше добре с изисканите си посивели кичури по слепоочията на иначе тъмнокестенявата си коса. Очите му бяха зелени. Той бе земеделец по душа и неуморно можеше да разговаря за земята, посевите, времето. Забавно беше да се наблюдава колко сериозен може да стане, когато заговори за тези неща, тъй като към всички останали теми се отнасяше с небрежно безразличие.

Никълъс се стараяше да се държи любезно с госта, което беше голямо облекчение за всички след трите дни начумерено настроение. Той поддържаше доброто настроение на сър Уолтър с приказки относно пролетните насаждения. Но дали наистина го разведряваше? А може би истински се интересуваше от това? Реджи беше изумена колко се вживява в темата. Дали и той беше фермер по душа? Колко малко знаеше тя за мъжа, за когото беше омъжена!

Приятното му държание обаче не се отнасяше до съпругата му. Всички други бяха обкръжени с внимание. Дори Мириам получаваше добри обноски. Но Реджи оставаше пренебрегната. Това я нараняваше. Тя вече не му се сърдеше след техния спор, тъй като никога не се сърдеше дълго. Бе обидена, защото не можеше да забрави онзи сън. Той ѝ бе изглеждал толкова истински. Не можеше да забрави какво чувстваше, когато беше в обятията му, когато той я любеше. Каквато си беше глупачка, го беше приела със сърцето си. Защо беше такава, защо толкова лесно прощаваше?

Изявлението на Мириам относно гостите накара Никълъс да се намръщи.

— За целия уикенд ли? Да разбирам, че това не е обичайното ти даване на вечеря, така ли?

— Всъщност не — отвърна Мириам. — Надявам се, че нямаш нищо против. Боя се, че поканите бяха изпратени точно преди да пристигнете. Не ви очаквах да се върнете у дома.

— Нито пък си очаквала аз да остана, сигурен съм в това — рече сухо Никълъс.

Елинор се намеси, преди да започне спорът:

— Смятам, че идеята е добра. Доста близо е до началото на сезона, но той едва ли ще започне до една седмица. На колко гости разчиташ, Мириам?

— Само около двайсетина. Но не всички ще останат да преспят.

— Това не е обичайният ти стил, мадам — коментира Никълъс. — Мога ли да попитам какъв е поводът?

Мириам обърна глава право към Никълъс, за да не може Уолтър да види очите ѝ.

— Трябва ли да има повод? — От очите ѝ към Никълъс проблеснаха кинжали.

— Не. Обаче ако си започнала да харесваш многолюдни събирания, предлагам ти тази година да отидеш в Лондон и да им се радваш до насита. Дори можеш да използваш градската ми къща, която е толкова добре ремонтирана от жена ми.

— Дори не бих и помислила да оставя Силвърли без надзор — рече сковано Мириам.

— Уверявам те, мадам, че ще се насиля да остана тук и да се грижа за имението. Способен съм да го извърша, макар да ти харесва

да мислиш другояче.

Мириам не се хвана на въдицата. Никълъс започваше да разбира, че тя не иска да се кара с него, когато сър Уолтър е с тях. Каква чудесна ситуация. Какъв майтап! Но леля Ели се бе смръщила насреща му, а горкият Тирит изглеждаше смутен. Реджина, милата Реджина гледаше в чинията си и избягваше погледа му. Той въздъхна.

— Прости ми, майко. Не исках да кажа, че искам да се отърва от теб или че ти липсва вяра в собствения син. — Той се ухили, като видя, че тя се вцепени. Може би все пак му бяха останали някои малки удоволствия. — Разбира се, че ще си посрещнеш гостите. Убеден съм, че леля Ели и съпругата ми ще се радват да ти помогнат при организирането.

— Вече съм готова с всичко — рече бързо Мириам.

— Значи с това приключваме обсъждането, нали?

Никълъс се върна към храната си, а Реджи поклати глава.

Тя смяташе малките си битки с графинята под своето равнище, но винаги биваше провокирана. Но тази вечер Мириам не бе направила нищо, за да предизвика Никълъс. Защо се бе посветил на това да се държи неприятно?

Щом дамите оставиха господата да пият бренди, Реджи се оттегли в стаите си. Но Томас спеше, Мег беше в крилото на прислугата заедно с Харис, а и беше прекалено рано, за да си ляга. И въпреки това Реджи не искаше да слиза долу. Смущаваше се от това, че съпругът ѝ я пренебрегва пред други хора.

Щом влезе в дневната, Никълъс забеляза отсъствието на Реджина и отиде при Елинор.

— Къде е тя? — попита рязко той.

— Каза, че се оттегля.

— Толкова рано? Да не е болна?

— Скъпи Ники, къде беше този интерес към жена ти, когато тя беше заедно с теб?

— Не ме наказвай, лельо Ели. Смятам, че достатъчно неща изтърпях.

— И въпреки това продължаваш да си все така опърничав — въздъхна Елинор. — Което само те прави нещастен, признай си.

— Глупости! — отвърна раздразнен той. — А ти не знаеш цялата история, лельо Ели.

Тя въздъхна, като забеляза упорито стиснатите му устни.

— Може би. Но начинът, по който пренебрегваш горкото момиче въпреки всичко е нежелателен. Ами че аз не съм те чула да й кажеш една дума, откакто пристигнахме тук.

— Повече от една, уверявам те.

— О, ставаш непоносим, Никълъс! — Елинон продължаваше да говори с нисък глас. — Просто не искаш да признаеш, че си сгрешил, че имаш чудесна жена и нямаш никакви причини да не я обичаш.

— Наистина признавам това. Сега моята жена съжалява за това, че ме е избрала за съпруг. Казах й веднъж, че ще стане така. Неприятно нещо — додаде той, — да се окажеш прав за единственото нещо, за което си искал да грешиш.

Елинон го загледа с тъжен поглед как се отдалечава. Колко й се искаше да може да помогне. Но това той трябваше да разреши сам.

Много по-късно Никълъс влезе в дневната, която разделяше двете господарски спални и се сепна, когато видя Реджи да чете, свита на дивана. Тя беше облечена с яркосин сатенен халат, пристегнат в талията, съблазнително прилепнал към нежната й фигура. Черната й коса бе паднала около тънките рамене в чувствен безпорядък. Тя пусна книгата и го погледна.

Погледът й беше прикован в него. И с обичайната си сила го разтърси. По дяволите! Щеше да прекара още една нощ в мъчително мятане в самотното си легло.

— Мислех, че си си легнала. — Отчаянието правеше гласа му остър.

Реджи постави бавно книгата в скута си.

— Не бях уморена.

— Не можеше ли да четеш в своята спалня?

Тя успя да си придаде спокоен вид.

— Не знаех, че само ти можеш да използваш тази стая.

— Не е така, но ако се каниш да се излежаваш полуоблечена, прави го в леглото си — тросна се той. Той се мръщи насреща й още малко, сетне влезе в своята спалня.

Реджи седна. Толкова, нямаше повече да бъде на негово разположение. Какво я беше накарало да мисли, че ще успее да го съблазни? Единственото, което успя да събуди у него, беше гняв. *Ще е добре да не го забравям*, каза си тя.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Направо обожавам къщата ти, Ники — възкликна Памела Ричи, когато го откри в библиотеката. — Толкова е... величествена! Майка ти беше тъй мила да ме разведе да я разгледам.

Никълъс се усмихна насила и не каза нищо. От всеки друг би бил горд да чуе подобна оценка за дома си. Но за тази сладна брюнетка беше научил нещо по време на бурната им двуседмична връзка преди няколко години, а именно, че рядко казва това, което мисли. О, тя беше във възторг от Силвърли, но със сигурност беше ядосана, че не е господарката на този дом.

Когато връзката им свърши, той научи от прислугата, че опустошила спалнята си в изблик на ярост. След това я беше виждал рядко. Памела винаги бе готова сърдечно да му се усмихне, но когато я хванеше неподготвена, оскърблението ѝ избликваше.

Жените като Памела и Силина винаги стигаха до катаклизми с неговия буен нрав. В по-бурните си години той познаваше всички видове женски темперамент, но само с един той беше в истинска опасност и това бе с прекрасната Карълайн Симъндс. За щастие обаче тя се омъжи за стария дук Уиндфийлд. От три години Никълъс не бе виждал лейди Карълайн и болката от раздялата им отдавна бе преминала.

— Чудехме се къде се изгуби, Ники — казваше Памела. Без да е поканена, тя кацна върху облегалката на един стол в близост до бюрото му. — В дневната сервираха чая. Пристигнаха още гости. Не ги познавам, някакъв земевладелец или... о, и прекрасната ти съпруга най-сетне се появи! Очарователно и мило момиче. Разбира се, виждала съм я преди, по-миналия сезон. Тогава беше на мода. Младежите с буйната кръв се надпреварваха да получат поне една нейна усмивка. Дори малко ѝ завиждах, докато не стана ясно, че нещо не... е, нещо не е наред с нея.

Никълъс си знаеше, че глупавото бърборене ще доведе до болната тема, но въпреки това откри, че се вцепенява.

— Очаква ли се от мен да се досетя какво имаш предвид?

Смехът ѝ беше като кискане.

— Надявах се ти да ми кажеш. Всички са наострили уши да го чуят.

— Какво да чуят? — рече рязко Никълъс.

— Ами за кусура, който ѝ намираш.

— Никакъв кусур не съм намерил на съпругата си, Памела — отвърна студено той.

— Значи няма да се издадеш? Много галантно, Ники, но не хвърля светлина по въпроса — въздъхна тя. — Можеш да си представиш как раздвижи духовете. Не всеки ден се случва да се ожени някой от най-представителните ни ергени, а след това да изостави съпругата си едва ли не от олтара. Говори се, че един от вуйчовците на лейди Реджи те бил завел при нея буквално във вериги.

За Памела не бе лесно да се увери, че е уцелила. Само напрежението в ръцете му издаваше гнева на Никълъс. Тя искаше да го вбеси. Към този мъж Памела хранеше повече злоба, отколкото към всички останали свои любовници, взети заедно. Тя си беше правила сериозни планове за Никълъс Идън, но той ги бе срутил изцяло. Разюздана гад. Памела се радваше, че най-накрая той се бе озовал със съпруга, която не го задоволява.

— Точно този слух е пълен абсурд, Памела — рече Никълъс непроницаемо. — Аз се върнах в Англия в компанията на Джеймс Малъри, просто защото той бе достатъчно любезен да ми предложи койка на своя кораб, когато ме откри заседнал в Западна Индия. — И продължи бързо, преди тя да успее да каже нещо: — И не ми е приятно да те разочаровам, но именно делови въпроси ме отделиха от съпругата ми. Спешен случай с имотите ми на островите, които не можеха да чакат.

— Някой друг би взел жена си със себе си, за да си удължи медения месец и прочее — прекъсна го тя. — Странно, че не си се сетил за това.

— Нямаше време за... — започна той, но тя се усмихна и стана, за да излезе от стаята.

— Ще ми бъде интересно обаче да ви наблюдавам двамата. Странно е, че толкова скоро след сватбата каните гости.

— Тази малка сбирка не беше моя идея.

— Да, майка ти изпрати поканите, но ти вече си бил тук, затова предполагам, че ти си пожелал това празненство. Е, хората казват, че най-добрият начин да се разсее скуката, е да се организира събиране. Само се надявам, че не си имал предвид *лична* среща между нас двамата, когато си ме включил в списъка на гостите. Женените мъже не ме привличат, ако разбираш какво имам предвид.

Памела се обърна и излезе от стаята, преди Никълъс да успее да отговори. Той остана седнал и вторачен във вратата. Беше му отказано направо, без дори да е направил предложение. Ама че дързост!

Свирепо чувство за покровителство се надигна в него. С Реджи наистина ставаше нещо нередно! Той излезе от библиотеката с намерението да намери съпругата си и напълно да ѝ се посвети, докато в къщата не остане нито един гост. Но когато излезе от библиотеката и погледна към входното фоайе, видя Силина Едингтън да слиза от каретата си. Вбесен, той отиде да намери Мириам.

— Забавно ми е да откроя, че през всичките тези години си ме следила толкова отблизо — каза ѝ той. — Каква привързаност! Разбира се, това ти е дало възможност да узнаеш точно кои хора не бих желал да видя.

— Нищо подобно — отговори тя с непроницаема усмивчица. — Съществуват много любезни хора, които смятат, че една майка трябва да е осведомена какво прави нейният син в порочен Лондон... и с кого. Не можеш да си представиш колко добри намерения трябваше да изслушвам и да изглеждам благодарна, когато дори не ме беше грижа дали така нареченият ми син се е удавил в Темза. — Тя го погледна с чиста омраза. — Да, информацията понякога се оказва полезна.

В очите на Никълъс проблесна гняв. Той се обърна и се насочи към стълбите, последван от доволния смях на Мириам.

— Не можеш цял уикенд да се криеш, лорд Монтиът — извика му тя презрително.

Никълъс не се обърна. Какво очакваше да направи злобната кучка, като бе поканила две от бившите му любовници в собствения му дом? И колко ли още изненади го очакваха, мили боже?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Гостната беше препълнена. Двайсетимата гости на Мириам бяха станали трийсет. Стаята за музика беше отворена и оттам се носеха звуци; някой подрънкваше на арфата. Трапезарията също беше отворена и продълговата маса беше подредена за студен бюфет. Гостите се движеха от стая в стая.

Силина Едингтън почти не се беше променила през годината, откакто Реджи не я бе виждала. Облечена в тоалет от розова коприна, който караше Реджи да се чувства като матрона в тъмносинята си рокля, Силина караше мъжете да слушат всяка нейна дума. От време на време тя се обръщаше към Реджи с доволно подсмивване:

— Засмей се, миличка. Все някой ден щеше да се случи.

Реджи се обърна към лейди Уейтли — нейна позната от години. Тя бе седнала на дивана до Реджи.

— Какво е щяло да се случи някой ден? — попита Реджи.

— Да се срещнеш с жените от миналото на мъжа ти, които са били толкова много.

— Ако имаш предвид Силина...

— Не само нея, скъпа моя. Също така и дукесата, както и онази курва Ричи, и госпожа Хенслоу, макар Ан Хенслоу да беше само увлечение, както ми казаха.

Погледът на Реджи се плъзна по всяка от жените, които спомена старата клюкарка; очите ѝ се разшириха, когато попаднаха на Карълайн Симъндс — дукеса Уиндфийлд, която бе изумителна красавица, само няколко години по-възрастна от Реджи. Дукесата седеше с показна скромност до един мъж на около осемдесет години. Той сигурно беше дук Уиндфийлд. Колко ли нещастна трябва да е младата жена с този стар съпруг, мислеше си Реджи.

Памела Ричи, Ан Хенслоу, Карълайн Симъндс и Силина Едингтън. Четири от бившите любовници на Никълъс в една стая с неговата съпруга! Това си беше прекалено. Трябваше ли да разговаря с тях? Да се преструва на благовъзпитана домакиня?

Точно тогава се появи Никълъс и на Реджи ѝ се искаше да може да го изгледа кръвнишки, но това беше изключено. Докато гледаше, лейди Силина взе Никълъс за ръката и го хвана здраво.

— Това не те разстройва, нали, скъпа?

Реджи се обърна и видя, че лейди Уейтли се е оттеглила и на нейно място е Ан Хенслоу. Трябваше ли сега да я успокоява една от неговите любовници?

— Защо да ме разстройва? — отвърна Реджи вцепенено.

Госпожа Хенслоу се усмихна.

— Не би трябвало. В края на краищата тя го изгуби и вие го спечелихте. Тя се разстрои много.

— А вие?

— О, скъпа. Някой ви е шепнал нещо на ухото. Боях се от това.

Реджи просто не можеше да остане вбесена. Жената наистина ѝ съчувстваше, кафявите ѝ очи бяха състрадателни. Тя не беше лоша. А и връзката ѝ с Никълъс бе далеч преди Реджи да се запознае с него.

— Не мислете повече за това — усмихна се Реджи.

— Няма да мисля. Само се надявам да не мислите вие. Бъдете уверена, скъпа моя, че Никълъс никога не се връща назад.

Реджи се усмихна изумена.

— Добре казано.

— И е вярно, за което жените от неговото минало съжालяват. Мнозина се опитаха да си го върнат обратно, но нито една нямаше късмет.

— А вие? — попита направо Реджи.

— Не, боже мой. Той не беше за мен и аз го знаех. Бях благодарна за единствената нощ, която прекарах с него. Това стана наскоро, след като изгубих съпруга си и без малко да изгубя разсъдъка си, а Никълъс ми помогна да разбера, че в края на краищата животът не свършва с това. Винаги ще му бъда благодарна за това.

Реджи кимна и Ан Хенслоу я потупа по ръката.

— Не позволявай да те разстройва това, скъпа. Той е твой — сега и винаги.

Но той не беше неин и при това от онази нощ преди почти година.

Реджина благодари на госпожа Хенслоу и се огледа за Никълъс. Той не беше там, не беше и в стаята за музика, нито в трапезарията.

Това значеше, че сигурно е в зимната градина. Реджи се върна през трапезарията и тихичко се промъкна в стаята със стъклените стени. Там беше тъмно и топло; единствената светлина идваше от далечните прозорци на трапезарията, но беше достатъчно светло, за да вижда до фонтана и да забележи розовата дантелена рокля и късите черни букли на Силина Едингтън, чиито ръце бяха увити около шията на Никълъс.

— Наслаждавате ли се на обиколката на къщата, лейди Силина?
— обади се Реджи, като приближи.

Гласът ѝ ги раздели. Силина бе достатъчно благовъзпитана, за да изглежда смутена. Но Никълъс изобщо не изглеждаше разкаян. Всъщност той потъмня от гняв. Като видя гнева му, яростта на Реджи се превърна в болезнена топка, която заседна в гърлото ѝ. Страхливец! Той не искаше да прекъсват прегръдката му със Силина!

Реджи се обърна и излезе колкото можеше по-бързо. Никълъс извика след нея, но тя само ускори крачка. Развратник и флиртаджия! Как беше възможно да е толкова глупава, та да се надява?

Когато стигна в предверието, Реджи спря изведнъж. Не, тя нямаше да бяга и да се крие, сякаш сърцето ѝ се къса. Хората от семейство Малъри бяха по-твърди. Те не допускаха грешката да се влюбват два пъти в един и същ човек. Тази голяма буца не бе заседнала в гърлото ѝ от любов. Не, всъщност тя се давеше от гняв, това бе всичко.

Реджи влезе в гостната отново; усмивката, с която се бе разхождала цял ден, бе отново на мястото си. Тя седна спокойно и потъна в разговор с Фейт и лейди Уейтли.

В мига, в който Реджи седна, Никълъс влезе в гостната. Той погледна спокойно ѝ изражение и сърцето му се сви. Какво беше очаквал? Сълзи ли? За да ревнува, човек трябва да обича. Дяволите да вземат Силина и да я отнесат направо в ада заради това, че го беше прегърнала и го бе сварила неподготвен. Дали е знаела, че Реджи е наблизко? Преди всичко той не искаше да съпровожда Силина и да ѝ показва къщата, но тя го беше предизвикала, като намекна, че го е страх да го видят с нея, шепнейки, че той вече не е същия. Като някакъв тъпак той я бе помъкнал от стая в стая, за да разглежда. Идиот!

Силина пожела да види какво има зад затворените врати на зимната градина. Щом влезе вътре, погледът ѝ падна върху един цвят,

висящ високо горе на някакво виещо се растение. Трябваше непременно да го има. След като се опита два пъти сама, тя мило го помоли да ѝ го откъсне. Той се пресегна за дяволското цвете и щом го откъсна и се обърна да ѝ го подаде, тя го прегърна. След две секунди Реджи се обади. Беше невероятно — възможно най-лошият късмет.

Никълъс отново погледна към Реджина и очите ѝ срещнаха неговите. В момента, преди да се обърне, очите ѝ го стрелнаха със сини пламъци.

Надеждите на Никълъс изведнъж лумнаха отново. Той се ухили. Не го обичаше ли? Тогава защо беше толкова ядосана? Твърдо решен, той приближи към трите жени на дивана.

— Може ли да се присъединя към вас, дами? Заради задълженията си на домакин, днес не намерих нито миг за прекрасната си съпруга.

— Няма място, Никълъс — рече сухо Реджи.

Място нямаше поради пищните размери на лейди Уейтли, заела половината диван. Но Никълъс не бе разколебан нито от това, нито от тона на Реджи.

Той я хвана за китката и като я подръпна да стане, седна и я положи в скута си.

— Никълъс! — ахна тя.

— Не се смущавай, любима. — Той се ухили, като здраво я държеше на мястото ѝ.

— Скандално, лорд Монтиът! — Лейди Уейтли беше още по-смутена и от Реджина. — Ако сте толкова нетърпелив да бъдете близо до съпругата си, можете да заемете моето място.

Тя се отдалечи, Фейт също стана и се престори, че внезапно е заинтересувана от някаква картина в другия край на стаята. Реджи се изплъзна от скута на мъжа си и седна до него. Тя искаше изобщо да се махне оттам, но ръката му, праметната през рамото ѝ, я задържаше на място.

— Това беше...

— Шшт — прошепна той. — И се усмихвай, любима. Гледат ни. — Тя му се усмихна непроницаемо, но очите ѝ го стрелкаха сърдито. Той се подсмихна под мустак. — Това ли е най-доброто, на което си способна? — Сетне каза тихо: — Нямахте нищо, нали знаеш?

Реджи нямаше защо да пита какво има предвид.

— Разбира се — тросна се иронично тя.

— Наистина нямаше. Тя се опита да ме прелъсти и се провали. Нищо повече.

— О, вярвам ти, господарю мой — рече Реджи с леден глас. — Вярвам ти, защото тази вечер два пъти ми казват, че бившите ти любовници повече не те интересуват, щом станат бивши. Една от твоите приятелки ме увери, че никога не се връщаш назад. За това трябва да вярвам дори, когато очите ми, ми казват друго.

— Ревнуваш.

— Глупости!

Никълъс се ухили дяволито.

— Твоят информатор не е бил напълно коректен, любима. Ако беше за теб, бих се връщал многократно, докато умра.

— О! — ахна тя. — Не съм в настроение за шеги, сър! Лека ноц.

Тя се изправи на крака преди той да успее да я хване и излезе от стаята. Ник я остави да си отиде, усмихвайки се на себе си. Започваше да мисли, че сбирката на Мириам бе точно това, което му трябваше, за да си върне съпругата. Нямаше ли старата сврака да пукне като разбере, че му е помогнала! Усмивката му се разшири. Настроението му ставаше все по-весело.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Слънчева светлина обливаше стаите за закуска, които бяха разтворени, за да поемат толкова много гости. На дългия бюфет имаше подноси, отрупани с яйца, солена риба, шунка и салами, асортимент от препечен хляб, кифлички и шест вида желета. Предлагаше се горещ шоколад, чай, кафе и сметана. Щом подносите се изпразваха, прислужниците ги напълваха отново.

Беше рано и мнозина все още спяха или пък се бяха възползвали от прекрасната конюшня, за да излязат на сутрешната си езда. Реджи беше долу, тъй като Томас се бе събудил на зазоряване и след като го бе нахранила, не успя да заспи отново. На закуска вече бяха семейство Уейтли, както и Памела Ричи и дукът на Уиндфийлд. Реджи успяваше да пропусне покрай ушите си техния разговор. Вече нямаше желание да се прави на весела. Предишната вечер мрачните мисли я съпътстваха до леглото и сега отново беше в техен плен. Никълъс беше в центъра на тези мисли.

Не че не знаеше през цялото време що за човек е той, но да го вземат дяволите, не можеше ли да почака, докато се върне в Лондон, за да започне отново да флиртува с някоя от обожателките си? И защо, така или иначе, беше в Силвърли? Тя със сигурност не очакваше това от него. А постоянното му мръщение беше толкова влудяващо!

Реджи знаеше, че трябва да се махне. Не можеше да мисли за развод, но не бе необходимо да живее под един покрив с него. Можеше да се върне в Хавърстън. Вуйчо Джейсън нямаше да има нищо против.

Тя обаче нямаше право да отделя Томас от баща му. А Тес ѝ бе казала, че Никълъс посещава детската стая поне два пъти дневно, като я отпъжда на навън, за да остава насаме със сина си. Никълъс прие Томас като свой син, само че беше съмнително дали някога щеше да го признае пред Реджи.

Тя въздъхна дълбоко. Не беше ли казала веднъж, че няма да има значение какво ще стане с брака ѝ, само да не ѝ се налага да ходи на лов за съпруг? Колко глупаво и наивно!

— Скъпа моя, имаш посетител — обяви Елино́р, като влезе в стаята, а лорд Дикън Барет я последва. — Джордж...? О, скъпа, не си спомням.

— Джордж Фаулър — допълни лорд Барет.

— О, да, Фаулър — съгласи се Елино́р. — Со́йърс го настани в чакалнята, тъй като къщата е препълнена с гости.

Со́йърс стоеше на прага, а Реджи се намръщи, за да прикрие изненадата си. Тя се надигна.

— Чакалнята не е подходящо място за Джордж. Отведете го в библиотеката. Трябва да е празна по това време. И му поднесете чай. — Тя освободи Со́йърс с кимване и се обърна към Елино́р. — Трябваше да си поспиш, Ели, щом си уморена.

— Добре съм, скъпа. Наистина стояхме до късно, но ми беше приятно. — Очите ѝ срещнаха за кратко погледа на лорд Барет. — Съвсем ще се разбудя, като пийна чаша чай. Познаваш ли посетителя си?

— Да — отвърна Реджи. — Но не мога да си представя какво прави тук.

— Е, най-добре ще е да се погрижиш за него. Ние с Дикън ще хапнем по нещо, преди да отидем да пояздим.

Елино́р да язди?

— Не знаех, че ти е приятно да яздиш, Ели.

— О, ами да! Но е много по-хубаво, когато някой ти прави компания. — Тя се приближи и подхвърли: — Трябва да го опитате с Никълъс.

Реджи отговори необвързващо и излезе от стаята.

Щом тя влезе в библиотеката, Джордж Фаулър стана на крака и се приближи, за да ѝ целуне ръка. Беше забравила колко добре изглежда той с пясъчнокестенявите си къдри и добре подрязаните мустаци, с тъмозелените си очи и добре сложената фигура. Той беше по-скоро нисък — всъщност не. Не трябваше да сравнява всеки мъж със съпруга си.

— Боя се, че съм дошъл в неподходящо време — извини се той. — Човекът, който пое коня ми, се оплака, че в конюшните няма никакво свободно място.

— Наистина в момента е малко притеснено, но не и на мен.

— Но ти имаш гости, за които да се грижиш...

— Не — увери го тя. — Това е събиране на свекърва ми, планирано, преди да дойдем тук. Най-вече нейни приятели и на моя съпруг, а в този час само някои са станали. Седни, Джордж. — Те седнаха един срещу друг. — И ти си добре дошъл да останеш тук и съм сигурна, че ще ти намерим място за преспиване, ако нямаш нищо против да спиш с друг човек в една стая.

Той се ухили щастливо.

— Бих приел, ако вече не ме беше повикала майка ми. Тя е на почивка в Брайтън и си помислих да спра пътъом да видя как живееш.

Реджи му се усмихна. Той се бе отклонил доста, за да я види.

— Мина много време, нали? — заговори тя щастливо като си спомни колко чаровен можеше да бъде младият мъж.

— Страшно много време — подчерта той.

Хали донесе чай и Реджи наля в чашите.

— Как е майка ти, Джордж?

— Много добре, като се има предвид състоянието ѝ. — Той каза това с гримаса, сякаш очакваше нещо лошо при пристигането си в Брайтън. — Цялото семейство е добре. Като говорим за семейство, миналата седмица в клуба видях твоя вуйчо Антъни. Изглеждаше вбесен от нещо. Едва не се сби с един човек, задето се блъсна в него.

Реджи знаеше какво означава това. Вероятно тогава е научил, че Никълъс се е върнал.

— Вуйчо Антъни изпада в такива настроения, макар и рядко.

— А ти? — Внезапно изражението му стана сериозно.

— Нямаме ли всички ние своите настроения?

— Нямах нищо против да се заровиш тук, на село. Аз бих загинал за една седмица.

— Обичам Силвърли. Винаги съм предпочитала да живея на село.

Джордж изглеждаше разочарован.

— Мислех си, че може би... не си щастлива тук. Човек чува разни истории. — Той се прокашля. Дали беше притеснен?

— Значи трябва да си затваря ушите — пропя тя. — Щастлива съм, Джордж. — Но не можеше да го погледне в очите.

— Сигурна ли си?

— Тя ти го каза, Фаулър — студено заяви Никълъс от прага. — И тъй като очевидно си дошъл, за да разбереш точно това, ще се радвам

да си тръгнеш.

Реджи скочи.

— Никълъс!

— Всичко е наред, Реджи — каза Джордж, ставайки.

— Това е лейди Монтиът, стари приятелю — рече гладко Никълъс със светнали очи. — Ще го запомниш, нали?

Реджи не можеше да повярва.

— Не трябва да си тръгваш, Джордж, наистина не трябва.

— О, не, трябва, настоявам — Никълъс се обърна и ревна към коридора: — Сойърс, господинът си тръгва!

Реджи се изчерви.

— Съжалявам, Джордж. Няма извинение за подобна грубост.

— Няма значение. — Джордж се наведе над ръката ѝ, като пренебрегна за миг настръхналия мъж на прага. — За мен беше удоволствие да те видя отново, макар и за кратко.

Реджи изчака само две секунди, след като Джордж излезе от стаята, за да нададе гневен вик, като от кобалтовите ѝ очи хвърчаха искри към Никълъс.

— Как смееш? Аз изхвърлих ли навън твоите курви? Изхвърлих ли ги? — Тя почти не спираше, за да си поеме дъх. — Ти си непоносим, сър, напълно непоносим! Това да не би да е поредното ти нелепо правило? Първо не позволяваш на семейството ми да ме посещава тук, а сега и приятелите ми не могат да идват!

— Не бих нарекъл старата ти любов приятел — тросна се Никълъс.

— Не ми е стара любов. А какво да кажем за теб, като четири от твоите бивши любовници спаха снощи под този покрив? А и навярно си бил с една от тях или с повече от една?

— Ако беше спала в леглото ми, щеше да знаеш къде съм бил!

Устата на Реджи остана отворена, сетне сърдито се затвори. Да спи в леглото му, след като го е хванала с друга жена? Той я вбесяваше нарочно. Е, успя да я разгневи.

Реджи изправи рамене.

— Грозното ти поведение ме накара да взема решение, сър. Отказвам повече да живея с такъв простак и грубиян. Отивам си у дома.

Това сепна Никълъс.

- Това е твоят дом, Реджина.
- Можеше и да бъде, но ти го направи непоносим.
- Няма да си тръгваш — заяви той.
- Не можеш да ме спреш.
- Мога да направя точно това. Само гледай!

Последва тишина. Те се погледаха яростно, сетне Реджина излезе навън.

Никълъс отпусна рамене. Защо, по дяволите, беше избухнал така? Той възнамеряваше да я накара да бъде старата Реджина, а сетне да я подмами в леглото си довечера. До утре всичко можеше да бъде добре. Какво ставаше с него? Тя беше права — поведението му беше непоносимо, а той дори не бе започнал да го осъзнава.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Вратата се отвори с трясък. Реджи се завъртя на стола си пред тоалетката, все още с четка в ръка.

— Е? Още ли не са готови куфарите ти? — кресна Никълъс.

Реджи остави бавно четката.

— Ти си пиан, Никълъс.

— Не съвсем, любима. Само толкова, колкото да осъзная, че съм си блъскал главата в каменна стена без никаква причина.

— Крещиш глупости.

Той затвори вратата, облегна се на нея, отправил амбъровия си поглед към Реджи.

— Помисли. Къщата е моя. Стаята е моя. Съпругата е моя. Не ми трябва никакви разрешителни, за да я вкарам в леглото си.

— Аз...

— Недей да спориш, любима — прекъсна я той.

Тя го предупреди смразяващо:

— По-добре да излезеш, преди да...

— Ще се разкрещиш ли? За да дотичат слугите и гостите? Няма да посмеят да се намесят, така да знаеш. А утре ще ти е неудобно да ги погледнеш.

Този брутален тип й се смееше насреща.

— Няма да стане на твоето, Никълъс Идън.

— Ще стане — поправи я той миролюбиво. — И нека да няма никакви истерии.

— Когато изпадна в истерия — рече тя през стиснати зъби, — ще го разбереш.

— Хубаво е, че си толкова разумна, любима. А сега защо не свалиш това хубаво нещо, което си облякла?

— А ти защо не отидеш...

— Госпожо! — той изглеждаше шокиран. — Ако не можеш да се държиш любезно...

— Никълъс! — извика Реджи отчаяна. — Нямам настроение за глупости!

— Е, ако бързаш, любима, ще се подчиня.

Той тръгна към нея, а тя се втурна около голямото легло. Вече почти я настигаше, заобикаляйки леглото.

— Не се приближавай повече! — Гласът ѝ се повишаваше при всяка дума. Но той настъпваше.

Реджи скочи на леглото и се претърколи през него. Погледна нагоре и откри, че се е ухилил. Преследването му доставяше удоволствие.

— Искам да излезеш оттук веднага! — Гласът ѝ секна от гняв.

Той стъпи върху леглото, като се наведе, за да не се оплете в балдахина, а тя хукна към вратата. Силният звук от скачането на Никълъс от леглото на пода я накара да смени посоката. По-безопасно беше зад шезлонга в стил кралица Анна.

Никълъс отиде до вратата, заключи я, а после постави ключа на перваза над вратата, където Реджи не можеше да го стигне.

Тя погледна към перваза, а после към Никълъс. Грабна една книга от масичката до себе си и я метна по него. Той веднага отстъпи, хилейки се на усилията ѝ, и свали сакото си.

— Ако настояваш, Никълъс, кълна се, че ще ти издера очите.

— Можеш да се опиташ, любима. — Той се усмихна. Тръгна към шезлонга и я издърпа иззад него, като я държеше здраво.

— Никъ...

Устните му я накараха да млъкне. Миг по-късно я пусна на леглото и я затисна със собственото си тяло. Устата му я поглъщаше, като не ѝ даваше възможност да диша, камо ли да се бори. Пръстите ѝ, сграбчили го за косата, не успяваха да помръднат главата му, нито друсането ѝ да помести тялото му. Тя го ухапа по устната и той се отдръпна, ухилен.

— Не искаш да го правиш, любима. Как да те целуна както трябва, като ми отхапа половината уста? — Тя го дръпна злобно за косата и той изръмжа:

— Трябваше отново да те напия с вино. Много по-приятна си, когато си пийнала.

Докато я целуваше отново, очите на Реджи се разшириха. Да я напие? Значи не е било сън! Онази нощ в странноприемницата

наистина я е любил! При това е подготвил всичко! Желаел я е достатъчно силно, за да я измами... желаел я е достатъчно силно, за да ѝ даде прекалено много вино... желаел я е.

Мили боже, тези чувства отново се промъкваха в нея. Още колко щеше да устои?

Никълъс отново я погледна с изгарящ поглед.

— О, любима — рече дрезгаво той, — обичай ме. Обичай ме, както преди — прошепна страстно той и я обезоръжи. Внезапно тя започна да отвърща на целувките му с цялата си страст. Не беше направена от камък. Беше от плът и кръв, а кръвта ѝ кипеше.

Пръстите ѝ промениха посоката, като задърпаха главата му този път към нея. Той стенеше от удоволствие и това бе музика за нейните уши. Никълъс я желаше... наистина я желаше. Това беше последната ѝ мисъл, преди времето за мислене да свърши.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Добро утро, любима. — Зъбите на Никълъс се задържаха върху долната устна на Реджи и я ухапаха за миг. — Казвал ли ти е някой, колко си хубава, макар и разрошена, на изгрев-слънце?

Тя се усмихна дяволито.

— Единствено Мег ме вижда сутрин, а тя не казва неща, които могат да главозамаят едно момиче.

Никълъс се засмя и я притегли към себе си.

— Твоята непоколебима Мег не ме харесва, знаеш го, а аз не мога да разбера защо. Хората толкова много ме обичат.

— Ти си един непоправим човек и го знаеш.

— Но *приятен* непоправим човек.

Реджи се засмя.

Какъв чудесен начин за събуждане, помисли си тя, като се притисна към стегнатото тяло на съпруга си. И не беше уморена, макар да я бе любил страстно до малките часове на нощта. Не беше уморена. Чувстваше се чудесно. Трябваше да настоява пред него по-често да ѝ се натрапва.

Плачът на Томас беше единственото, което можеше да наруши идилията им и тя го чу след миг.

— Чудех се кога ли ще се обади.

Реджи му се ухили.

— По-добре да се погрижа за него.

— Бързо ще се върнеш, нали?

— Определено, сър.

Когато след двацет минути Реджи се върна в спалнята си, тя беше празна. Провери в дневната, сетне отиде в спалнята на Никълъс. И двете стаи бяха празни. Върна се в стаята си и зачака. Той не се появи.

Къде бе отишъл? И защо? Дали щеше да я използва, а сетне да се отнася към нея с безразличие? Но тя прибързваше със заключенията. Трябваше да има някакво обяснение за изчезването му.

Реджи накара Мег да побърза с тоалета ѝ и излетя от стаята и надолу по стълбите. От стаята за закуска я привлякоха гласове. Тя спря внезапно на вратата, смразена. Облечен само с панталони и късо зелено кадифено сако, Никълъс стоеше до масата. Беше с гръб към нея, както беше с гръб и Силина Едингтън. Бившата му приятелка бе застанала толкова близо до него, че рамото ѝ го докосваше по ръката. Никълъс бе навел глава към нея и Силина се смееше на това, което ѝ казваше.

Пред очите на Реджи притъмня.

— Преча ли... отново?

Двамата се обърнаха към нея. В стаята нямаше никой друг, дори и от прислугата, и въпреки това Никълъс не изглеждаше ни най-малко засрамен.

— Не беше нужно да слизаш долу, любима. — Той се усмихна. — Точно вземах поднос със сладкиши, за да ти го донеса.

— Сигурна съм, че е така — отвърна студено тя, вперила поглед в Силина. — Госпожо, бъдете любезна да си съберете багажа и да напуснете моя дом преди обед.

Доволното изражение на Силина бързо се превърна в гневно.

— Не можете да направите това. Покани ме лейди Мириам.

— Лейди Мириам не е господарката тук. Аз съм господарката. А ние от семейство Идън с положителност се славим с това, че изхвърляме хората от дома си. — Като изстреля това, Реджи се обърна и излезе.

Никълъс я настигна в голямото фоайе и я грабна за ръката.

— За какво, по дяволите беше всичко това?

— Пусни ме! — изсъска тя, като издърпа ръката си.

Този път той я хвана за раменете.

— Влез тук. — Той я повлече към библиотеката и затвори вратата. — Да не си полудяла?

— Трябва да съм полудяла да си помисля, че си се променил! — отвърна тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Леглото ми беше още топло, когато си отишъл да търсиш ново завоевание! Е, задявай се с всички жени, с които си поискаш, сър, но не си играй повече с мен!

— Можеш ли да повярваш, че ще пожелае друга жена след снощи? — отвърна той с неподправено недоумение. — Това, което видя, не беше нищо. Силина просто беше там, когато влязох за сладкишите. Искях да те нахраня, забележи, за да нямаш извинение да излизаш от стаята си тази сутрин.

— Имаш къща, пълна с прислуга, която да ти носи сладкиши, сър — изтъкна тя.

— Направо ги скапаха всичките тези гости. Имах време да го сторя, тъй като чаках да се върнеш.

— Не ти вярвам.

Той въздъхна отчаян.

— Това е абсурдно, Реджина. Нямах повод да загубиш самообладание и със сигурност никакъв повод, за да изхвърлиш Силина. Така й казах.

— Не си!

— Ако само помислиш колко абсурдно се държиш...

Огънят, заблестял в очите й, го накара да спре.

— Така ли? Сигурно. И аз съм глупачка и най-тъпата страхливка. Ти обаче, сър, си копеле от край до край. Не можеш да понесеш, че твоята приятелка ще си тръгне. Е, остави я тогава тук. Всъщност нека остане за добро, тъй като аз няма да съм тук, за да гледам. И ако се опиташ да ме спреш, ще те... застрелям.

Лицето на Никълъс потъмня, но Реджи беше толкова увлечена да освободи натрупвания с месеци гняв, че не знаеше колко опасно ядосан беше той. Когато се обърна, без да отговори, тя изтича пред него и запуши изхода.

— Не смей да излизаш, докато още говоря с теб!

— Още какво има да се каже, госпожо? — рече горчиво той. — Най-сетне го каза. Не мога да се защитя.

Това я слиса. Никакви лъжи, никакви извинения.

— Ти... признаваш, че още я желаяш, така ли?

— Да желая кого? — изрева той. — Говоря за това, че съм копеле, разбира се. Опитах се да ти го спестя, ако си спомняш. Направих всичко възможно, за да предотвратя брака ти с едно копеле.

— Ти можеше да се промениш — тросна се тя разпалено.

— Как може човек да промени обстоятелствата около раждането си?

— Раждане ли? — Реджи се намръщи. — Какво ти става, Никълъс? Говоря за поведението ти. Ти си едно копеле!

Последва напрегнато мълчание и после той попита:

— Мириам не ти ли е казала? Не е ли разкрила пред теб мрачната ми тайна?

— За какво говориш сега? — попита Реджи. — Да, Мириам ми каза за раждането ти. Това ѝ достави удоволствие. Но какво общо има това? Ако питаш мен, трябва да се радваш, че не ти е майка.

Това го удари като гръм.

— Искаш да кажеш, че... не те е грижа?

— Да ме е грижа ли? Не ставай глупав — каза тя. — Имам двама братовчеди, които са копелета. Значи ли това, че ги обичам по-малко? Разбира се, че не. Раждането ти не е твоя грешка. — Тя си пое дъх, сетне продължи: — Ти, сър, имаш цяла купчина грешки и без тази. А аз приключих с това да бъда съпруга наполовина. Това, което казах, е истина. Няма да остана тук, за да те гледам как възобновяваш стари връзки. Ако още веднъж те видя с тази жена, кълна се, ще оползотворя уроците, които ми даде Кони и ще направя и двама ви на парчета!

Той не искаше или не можеше да спре да се смее. Това бе достатъчно, за да накара Реджи да се разкрещи. В този миг влезе Елинор.

— Да не би да има война тук, скъпи мои, или просто някаква семейна свада?

— Семейна ли? — извика Реджи. — Той не знае, че е част от семейство. Предпочита да е ерген. Смята, че е ерген.

Никълъс изтрезня.

— Това не е вярно.

— Ти му го обясни, Ели — рече Реджи. — Кажу му, че е или така, или иначе. Или е съпруг или не е.

Реджи излетя от стаята, като затръшна вратата след себе си. Беше стигнала едва до половината от стълбището, когато я застигнаха думите му и тя едва не се препъна. *Направих каквото беше необходимо, за да предотвратя брака ти с копеле.*

Реджи се спря на място, втрънена пред себе си. Можеше ли това да е причината за ужасяващото му поведение? Защо не се беше сетила за това, когато Мириам изпусна информацията уж между другото?

Дали Никълъс вярваше, че Реджи няма да понесе да е омъжена за незаконороден?

О, този глупак, този идиот! Реджи седна на стълбите и смехът ѝ се разнесе наоколо.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Тази вечер на задната тераса бе сервирана студена вечеря за състезателите по крокет. Реджи донесе Томас долу, за да се порадва на късното следобедно слънце. Легнал на едно голямо одеяло, той се радваше да надига главичка към звуците, които представляваха интерес за него. Всички гости се отбиха, за да се запознаят с новия наследник Монтиът.

Само неколцина от гостите на Мириам щяха да прекарат още една нощ в Силвърли. Повечето от тях си бяха тръгнали този следобед, включително и Силина Едингтън. Реджи не разбра дали Никълъс бе говорил с нея, или тя самата бе сметнала за благоразумно да си тръгне.

Памела Ричи се приближи, за да погледне Томас. Нещастна жена беше тя. Ако не внимаваше, тези бръчки на недоволство щяха да се задълбочат.

Реджи изобщо не се разтревожи, когато Никълъс и Ан Хенслоу се включиха заедно в мач по крокет. Дватамата стояха един до друг, изчаквайки реда си и се смееха, но Реджи нямаше нищо против. Тя чувстваше, че отношението ѝ трябва да се съобрази единствено с безбройните намигания и усмивчици, които този следобед ѝ хвърляше Никълъс. Сякаш си имаха своя шега, но не си бяха казали нито дума, след като обядваха един срещу друг. И въпреки това той трябваше само да я погледне, за да започне да се подсмивва.

Никълъс беше щастлив. Реджи мислеше, че знае защо и догадките ѝ я правеха също толкова щастлива.

Слънцето беше започнало да залязва, обагряйки всичко наоколо в разкошни цветове. Томас прекара достатъчно време навън и се въртеше върху одеялото с удвоена енергия — знак, че е огладнял.

— Толкова е спокойно тук по това време на деня — рече тихо Елинор. — Ще ми липсват — ти и малкият.

— Нали не смяташ вече да си тръгваш? — попита изненадана Реджи.

— Скъпа, вече не съм ти необходима тук. — И двете знаеха, че Елинон остана само, за да помогне на Реджи през първите месеци на брака ѝ. — Дикън ми каза, че Ребека продължава да си е все същата стара вещица откакто не съм там. Той също има нужда от мен. А и да ти кажа истината, това дълго отсъствие от Корнуол ми отвори очите.

— Защо, Елинон, ти и Дикън да не сте...? — рече зарадвана Реджи.

Елинон се усмихна.

— Много пъти през последните четири години ме е молил да се омъжа за него. Смятам, че най-сетне съм готова да го обмисля сериозно.

— Страхотно! Ще позволиш ли на мен и Никълъс да подготвим сватбеното тържество или Ребека ще иска да го стори?

— Боя се, че Ребека ще настоява — засмя се Елинон. — Тя цяла вечност тласка Дикън към мен. — Томас се обади, молейки за внимание. — Искаш ли да го взема, скъпа?

— Не и ако не можеш да го нахраниш — усмихна се дяволито Реджи.

— Побързай. Ники цял ден те наблюдава толкова изкъсо, че виждам как ще започне да те търси, ако се забавиш.

— Но аз знам къде е — каза Никълъс, като приближи към тях отзад. Той взе Томас на ръце. — Значи разбойникът е гладен, така ли? Мили боже, освен това е вир-вода! — Той бързо отдалечи детето от себе си и жените се разсмяха.

Реджи уви Томас с едно по-малко одеяло.

— Това е нещо, което бебетата правят доста често. Дай да го взема.

— Не, аз ще го нося вместо теб. — Никълъс се наведе към Реджи и зашепна нещо само за нейните уши. — След като свършиш с него, може би ще останем за малко сами?

— О, каква мила картинка са тези тримата! — неприятният глас на Мириам се намеси. — Бащата, който душа дава за копелето си. Вие, мъжете от семейство Идън, ставате чудесни бащи, Никълъс. Твърде жалко, че като съпрузи толкова не ви бива.

Никълъс се обърна рязко.

— Аз няма да правя изключение, мадам. Ти естествено си разстроена, че добре изкованият ти план се провали и не мина, както

очакваше.

— Не знам за какво говориш — отвърна тя презрително.

— Така ли? Нека сега ти благодаря, преди да съм забравил. Ако не беше блестящият ти списък от гости, аз и съпругата ми можехме все още да сме отчуждени. Но сега вече не сме. И на теб трябва да благодарим за това, че се сдобрихме, майко.

Лицето на Мириам се сгърчи от гняв, който не успя да прикрие.

— Гади ми се до смърт, като те чувам да ме наричаш така. А и, Никълъс, ти не знаеш всъщност колко блестящ е моят списък на гостите — засмя се тя. — Имам чудесна изненада за теб. Виждаш ли, истинската ти майка е тук! Не е ли чудесно? Защо не се направиш на глупак и не вземеш да разпиташ всяка от дамите тук, дали тя не е кучката, която те е родила? Ще бъде толкова забавно!

Никълъс не можеше да помръдне. Беше толкова смаян, че дори не успя да се пресегне и да спре Мириам, която си тръгна. Сърцето на Реджи се сви, когато взе Томас от ръцете му, а той сякаш не забеляза това.

— О, Никълъс, не й позволявай да те разстройва — каза нежно Реджи. — Тя го каза само от злоба.

— Така ли? — Очите, които погледнаха Реджи, бяха пълни с болка. — Така ли? Ами ако е казала истината?

Отчаяно търсейки помощ, Реджи погледна към Елиноор. Повъзрастната жена беше пребледняла. Реджи разбра, че никога не бе имала по-голяма нужда от помощ.

— Кажу ми — каза тихо тя и Ели ахна.

— Реджина!

— Не разбираш ли? Крайно време е. — Тя притисна Томас по-силно и зачака.

Никълъс гледаше от Реджи към Елиноор, а по лицето му се смесваха отчаяние и объркване.

— О, Ники, недей да ме мразиш — започна Елиноор с умоляващ тон. — Мириам се държа грозно, но... но тя също така каза истината.

— Не! — Думата се откъсна от него. — Не ти. Ти би ми казала, ако...

— Не можех — Елиноор се разплака. — Дадох дума на Мириам, че никога няма да предявявам права върху теб, когато тя ми даде своята дума, че ще те отгледа като свое дете.

— Това ли мислиш, че направи тя? — попита Никълъс с болка.
— Тя никога не беше майка за мен, Ели, дори когато бях дете. Тогава ти беше тук. *Знаеш го.*

— Да, и аз бършех сълзите ти и те успокоявах, и всеки път умирах по малко. Баща ти не искаше да ти лепнат етикета „копеле“, и аз не го исках. Мириам удържа думата си, че никога няма да ме издаде, затова и аз трябваше да държа на своята дума.

— Тя е казала на жена ми. И направи живота ми черен — изсъска той насреща ѝ.

— Мириам правилно е преценила Реджина. Знаела е, че няма да каже на никой друг и така стана.

— Винаги ме е заплашвала, че ще разгласи това.

— Само заплахи, Ники.

— Но аз живях с нейните заплахи. Те управляваха живота ми. И въпреки това щях с радост да приема етикета, ако можех да имам истинска майка. Не го ли разбра, когато през всичките тези години изливах сърцето си пред теб? *Защо не ми каза?*

Петното на незаконното му раждане не беше толкова важно, колкото тази война. И двамата го знаеха. Елинор изхлипа:

— Прости ми — и побягна към къщата.

Реджи постави ръка на рамото на Никълъс.

— Тя се боеше да ти каже, боеше се, че ще я намразиш. Последвай я, Никълъс. Изслушай я спокойно и ѝ дай възможност да ти разкаже това, което разказа на мен. И на нея не ѝ е било лесно през всичките тези години.

— Ти си знаела? — попита той недоумяващ.

— Откакто родих Томас — отвърна тихо тя. — Тя беше при мен, докато раждах и искаше да разбере истинските причини, поради които не си тук. Боя се, че не повярвах как някой може да е толкова глупав, та да позволи подобен факт да развали женитбата му. — Реджи му се усмихна. — Съжалявам, но така и не разбрах колко много е означавало това за теб.

— Вече не значи нищо — отвърна той.

— Тогава не я съди толкова строго, Никълъс, и я изслушай, без да я прекъсваш. Моля те.

Никълъс стоеше и гледаше към къщата, а Реджи продължи:

— Не всяка жена има смелостта да отгледа незаконно дете. Виж само как самият ти се отнесе към това в края на краищата. Решил си никога да не се ожениш, тъй като не си искал съпругата ти да носи подобно бреме. Не мислиш ли, че това е още по-лошо за майката? И не забравяй колко млада е била Елинор тогава!

— Ти би го направила, нали?

Тя сви рамене.

— Да, но не забравяй, че ние от семейство Малъри сме свикнали да имаме незаконородени в рода.

Никълъс въздъхна тежко.

— Върви, Никълъс. Поговори с нея. Ще видиш, че тя си е все същата жена, която винаги е била — най-добрата ти приятелка. Та тя през цялото време ти е била майка. Сега е твой ред да изслушаш мъката ѝ.

Никълъс нежно улови лицето ѝ с ръка. Томас се въртеше в ръцете ѝ и той рече:

— Върви да нахраниш сина ми, мадам.

Реджи се усмихна, когато той се отдалечи в посока към къщата. През поляната тя срещна погледа на Мириам и тръсна глава, когато графинята се обърна рязко. Щеше ли някога да се промени Мириам?

Реджи потърка буза о главичката на Томас и тръгна към къщи.

— Не се тревожи, ангелче, толкова много ще те обичаме, че никога няма да ти липсва нейната любов. Почакай само да пораснеш достатъчно, та да чуеш за твоите правуйчовци. Ами, единият от тях беше за известно време пират, и...

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Вратата на спалнята на Елинор беше затворена, но Никълъс чу отвътре сърцераздирателни вопли. Отвори тихо вратата. Тя лежеше напъйко на леглото, заровила глава в ръце, а раменете ѝ се тресяха конвулсивно. Сърцето на Никълъс се сви от болка. Той затвори вратата, седна до нея и я взе в обятията си.

— Толкова съжалявам, Ели. За нищо на света не бих те накарал да плачеш, знаеш го.

Тя отвори златистокафявите си очи, блеснали от сълзи. Толкова приличаха на неговите... Господи, какъв глупак е бил, за да не го види по-рано!

— Не ме ли мразиш, Ники?

— Да те мразя? — повтори той. — Ти, която си ми била утеха, единственият човек, на чиято обич можех да разчитам? — Той поклати глава. — Нямах представа колко пъти, когато бях малък, си представях, че ти си моята истинска майка. Защо не съм осъзнал, че това е вярно?

— Не биваше да узнаваш.

— Трябваше да се досетя, особено след като престана да идваш тук след смъртта на татко. Винаги съм се чудил защо изобщо идваш тук. Двете с Мириам почти не си говорехте. Ти идваше заради татко, нали?

— Мисля, че не разбираш, Ники. Баща ти и аз бяхме заедно само веднъж. Не идвах в Силвърли само за да съм близо до теб. Чарлс поддържаше мира между мен и Мириам, като ми даваше възможност да бъда във вашия дом с теб. След като той почина, вече не идвах в Силвърли, защото ти беше пораснал. Замина на плаване цели две години, а сетне заживя в Лондон. И ти самият рядко идваше в Силвърли, спомни си.

— Не можех да издържам да съм заедно с Мириам — рече той с горчивина. — Ти я видя тази седмица. Никога не е било по-различно, Ели.

— Трябва да разбереш Мириам, Ники. Тя никога не ми прости, че обичах Чарлс, а ти постоянно ѝ напомняше, че се е провалила с него.

— Защо, по дяволите, не се ожени ти за него?

Елинор се усмихна колебливо с усмивката на майката към твърдоглавото дете.

— Чарлс беше на двайсет и една, когато за пръв път посети Мириам. Тя беше на осемнайсет, а аз, скъпи мой, само на четиринайсет. Бях незабележима. Той се влюби в нея, а аз се влюбих в него. На четиринайсет едно момиче е много впечатлително, а Чарлс беше толкова красив и мил. Те обаче се ожениха в годината, когато се запознаха.

— За нещастие на всички — рече тихо Никълъс. — На всички.

Но Елинор тръсна глава.

— Ники, тя го обичаше през първите години на брака им. Бяха много щастливи. Трябва да разбереш това, Ники. Той никога не престана да я обича, независимо от това, колко трудна стана после. Мириам греши за това. Мъжете от рода Идън са чудесни съпрузи, защото обичат само веднъж. Но Чарлс искаше син, а Мириам пометна три пъти за три години. Това създаде ужасно напрежение. Тя се страхуваше да опита отново, за да роди сина, който искаше Чарлс, и започна да го отбягва. Боя се, че страхът я настрои против баща ти. Любовта ѝ към него не издържа на напрежението. Но той я обичаше истински.

— И ти тогава си живяла тук!

— Да. Ти беше заченат тук. — Елинор сведе поглед; дори сега се чувстваше виновна, че е предала сестра си. — Бях на седемнайсет години и обичах Чарлс. В този ден те направиха ужасен скандал, тъй като тя му бе отказала да го приеме в леглото си. До вечерта той се напи и... то просто стана, Ники. Дори не съм сигурна, че знаеше какво прави, но аз знаех... После и двамата съжалявахме и се заклехме, че Мириам никога няма да научи. Аз се прибрах у дома при родителите си, а Чарлс се посвети на съпругата си. — Тя въздъхна. — Навярно Мириам щеше да се пребори със страха си от зачеването. Можеха отново да бъдат щастливи.

— Но се появих аз?

— Да — призна Елиноор. — Когато разбрах, че ще имам бебе, изпаднах в истерия. Едно прегрешение, и бях забременяла. Дори мислех да се самоубия. Не можех да кажа на родителите си. Разболях се от тревога. Най-сетне в отчаянието си дойдох в Силвърли и казах на Чарлс за проблема си. Господ да го благослови, той се зарадва! Отначало не можех да повярвам, но той наистина се зарадва! Аз мислех само за себе си, за това, че ще си съсия живота, но Чарлс помисли първо за теб. Това ме накара да видя колко егоистично съм се държала, като съм искала да се отърва от теб. Прости ми, Ники, но наистина мислех, че това е изходът. Бях млада и уплашена, а момичетата от добри семейства не могат да раждат незаконни деца.

Никълъс я прегърна.

— Разбира се, Ели. Разбирам.

Тя продължи:

— И тъй, Чарлс те искаше. Беше готов да разруши брака си, само и само да те има. Ако не бяха трите помятания на Мириам, може би щеше да постъпи по друг начин. Но не беше сигурен, че тя изобщо ще може да му роди дете. И тук се появих аз, бременна в третия месец.

— И казахте на Мириам. — Той го знаеше.

— Разбира се, това ѝ дойде като гръм от ясно небе. Не можа да повярва, че собствената ѝ сестра е могла да направи такова нещо. Как само ме е мразила от този ден до днес! Намрази и Чарлс и така и не му прости. Накрая намрази и теб — единственото невинно същество в цялата тази каша. Почти нищо не остана от предишната Мириам, Ники. Най-много ѝ тежеше, че аз можах да дам на Чарлс тъй желани син. Знаеше, че не е оправдала надеждите му, но обвиняваше него и мен, че не сме ѝ дали възможност да опита отново. С годините насъбраната у нея горчивина се превърна в някакво чудовище. Преди Мириам не бе такава, каквато е сега. *Аз съм виновна*, защото можех да спра Чарлс онази нощ, когато ти бе заченат. Можех, но не го спрях.

— За бога, Ели, ти вече каза, че по онова време тя била престанала да го обича!

— Зная, но тя можеше и да го обикне отново. — След дълго, замислено мълчание тя продължи. — Не забравяй, ние бяхме сестри. Това все пак значи нещо. Тя даже забрави омразата през онези дълги часове, докато те раждах. Раждането беше тежко и тя мислеше, че може да умра. Тогава ми се удаде да я накарам да се закълне, че никога

няма да разкрие публично тайната на раждането ти. Надявах се, че ще те обича, но още тогава се съмнявах в това. И тъй, накарах я да се закълне и тя го направи. Но тя пък ме накара да се закълна, че никога няма да ти кажа коя е майка ти. Много пъти исках да ти кажа, но бях дала обет и не можах да го наруша. А след смъртта на баща ти Ребека ме предупреди да се махна.

— Тя знаеше ли всичко?

Елинор кимна.

— Не мисля, че щях да ти кажа и сега, ако Реджина не бе настояла.

— Жена ми е истински бисер! Нали, мамо?

За пръв път я нарече така. Лицето на Елинор светна.

— Доста време мина, докато го осъзнаеш.

— О, винаги съм знаел, че е чудесна! Но в мислите си за нея бях хиляди пъти глупак. Как бих могъл да те виня за това, което си направила, щом като заради единия страх от прозвището „копеле“ едва не загубих прекрасната Реджина! Този страх винаги е ръководил действията ми. Както и твоите.

— Но ще се сдобриш с нея, нали? — настоя тя.

— Кълна се! А ти ще се върнеш в Силвърли, скъпа. Ще е за добро.

— О, не, Ники! Искам да кажа... ами... лорд Барет и аз...

— По дяволите! Искаш да кажеш, че ще те загубя заради друг мъж точно когато те намерих? — извика той, но се радваше за нея. — Кой е лорд Барет, ако мога да попитам?

— Познаваш го. Съсед е на Ребека. Виждал си го много пъти там. Дикън и аз ще ви посещаваме често. В края на краищата, в Силвърли живее първият ми внук!

Те дълго се гледаха смълчани. Той беше щастлив за нея. Тя бе щастлива за него. Дългият и труден път бе извървян.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Реджи прекоси дневната, отвори вратата към спалнята на Никълъс и тихо се вмъкна вътре. Отдясно бе гардеробната. Следваше врата към коридора, а до нея бе банята — голяма квадратна стая, чиито стени и под бяха облицовани със син мрамор. Имаше множество големи огледала. По широките полици бяха наредени най-различни бурканчета и флакони, машинка за бръснене и други предмети на лорда. Ваната бе огромна. Крановете за гореща и студена вода имаха форма на купидончета.

Във ваната лежеше Никълъс — спокоен, със затворени очи. Харис подреждаше хавлии, халата на Никълъс и удобни чехли. Бе едва девет часа. Част от гостите на Мириам още не си бяха тръгнали.

— Добър вечер, Харис — поздрави бодро Реджи.

Камериерът се стресна, но успя да кимне и да отвърне на поздрава. Никълъс й се ухили лениво.

— Харис, Мег ви търси — рече невинно Реджи, сякаш редовно присъстваше на мъжки тоалет и нямаше и хабер за романтични настроения.

Харис се ококори.

— Наистина ли, мадам?

— О, да! Пък и вечерта е прекрасна, знаете. Изгряла е разкошна лятна луна. Чудесна вечер за разходка из полето, рече Мег. Защо не отидете да я намерите, Харис? Сигурна съм, че негова светлост няма да има нищо против. Нали, Никълъс?

— Разбира се, че не! Отивай, Харис. Няма да ми трябваш повече тази вечер.

— Благодаря ви, сър. — Харис се поклони официално, обърна се и изхвъркна от стаята.

Никълъс се засмя.

— Не мога да повярвам. Харис и киселата Мег!

— Мег не е кисела — отвърна му тя. — Пък и от известно време те много са се сближили.

— И там ли цъфти любов? Предполагам, че знаеш за Ели и за лорд Барет. Ти всичко узнаваш преди мен.

— Много се радвам за Ели.

— Не ти ли се струва, че е доста стара, за да мисли за брак?

— Не говориш сериозно, Никълъс. — Реджи захихика.

— Май че не. — Той се ухили като я видя как натопи ръка във водата. Когато ръката ѝ се доближи до него, той я хвана и поднесе до устните си да я целуне. — Дължа ти благодарност за това, че детските ми блянове се сбъднаха. Ако не беше ти, никога нямаше да ми каже. Реджи, ти знаеш колко ужасно е постоянно да се питаш коя е майка ти. Нали знаеш? Коя е, как изглежда... Загубила си родителите си само на две години.

Тя му се усмихна нежно.

— Имах четирима прекрасни вуйчовци. Те ми разказваха всичко, което исках да науча за майка ми и баща ми — и за грешките им. Не скриха от мен нито една подробност. Но майка ти винаги е била до теб, само дето не си знаел.

— Едно от нещата, които Ели ми каза, е, че мъжете от фамилията Идън обичат само веднъж. Това трябва да те зарадва.

— Трябва ли?

— А не трябва ли?

— О, не зная — каза Реджи уклончиво. — Ще ти кажа, след като си поговорим. Искаш ли да ти изтрия гърба?

Тя не дочака отговора му, извади гъбата от водата и се премести зад него. Усмихваше се, но той не виждаше лицето ѝ.

— Предполагам, че очакваш извинение — започна той смутено.

— Би било много добре.

— Моля те, Реджина, прости ми.

— За какво?

— Какво искаш да кажеш с това „за какво“? — изръмжа той и се обърна да я погледне.

— Би ли се изразил малко по-ясно, Никълъс?

— Съжалявам, че бях такъв дръвник, докато бяхме сгодени.

— Наистина, не беше никак любезен. Но аз мога да ти простя за това. Карай нататък. — Тя прекара гъбата надолу по гърба му, после много бавно се върна до шията му.

— Нататък? — Той бе смаян.

Реджи го удари по главата с гъбата.

— Ти ме изостави. Или вече забрави?

Той сграбчи гъбата.

— Забрави го вече. Знаеш защо го направих.

Реджи заобиколи ваната, застана пред него и го загледа с ръце на хълбоците. Очите ѝ блестяха.

— Не съм съгласна с теб. Не зная защо го направи. Това е единственото нещо, което не можах да разбера.

Той каза много тихо, без следа от гняв:

— Не можех да остана до теб без...

Тя го пришпори:

— Без какво?

— Без да те любя.

Настъпи гробна тишина. После тя каза:

— Защо не можеше да ме любиш?

— По дяволите! — изруга той. — Бях сигурен, че ще ме презреш, щом научиш за произхода ми. Сигурен бях, че няма да понеса такава отношение. Признавам, бях такъв глупак! Но знаех, че Мириам няма да си държи езика зад зъбите. И не се излъгах. Но сгреших относно твоята реакция на новината за раждането ми.

— Много добре. Това обяснение ми стига. Можеш да продължиш.

Той мислеше трескаво.

— Казах ти истината за Силина. Тя наистина устрои сцената в зимната градина, на която ти стана свидетел.

— Вярвам ти.

Очевидно той не очакваше да чуе това.

— О! Твоят приятел Джордж! Аз... мисля, че бях малко несправедлив към него. Но това не ми е за пръв път — да си помисля не каквото трябва, когато си с него.

— Ревнуваше ли, Никълъс? — Чувството ѝ за хумор се появи отново.

— Аз... да, ревнувах!

— Време си беше да го кажеш. Карай нататък — каза тя. Очите ѝ бяха вперени в лицето му.

— Но какво друго съм направил? — попита смутено той. Кобалтовите очи блеснаха.

— Забравяш, че се наложи да те върнат насила при мен.

— Не! — Той избухна гневно. — Разбери, това не е вярно! Бях тръгнал да се връщам. Корабът ми бе готов да отплава. Бях решил да ти кажа всичко и да ти обясня защо се държах така. Проклетият ти вуйчо и неговите главорези се появиха вечерта, преди да тръгна.

— Горкият! Сигурно много си се разсърдил на намесата на вуйчо Джеймс?

Никълъс се намръщи.

— Не харесвам този твой вуйчо. Никак.

— Той ще те хареса.

— Предпочитам ти да ме харесаш.

— Това би могло да се уреди.

— Значи нямаш нищо против дето съм обречен да обичам само веднъж? — попита той много сериозно. Но тя не бе готова да прави декларации пред него, поне в момента.

— Не би ли могъл да се изразиш малко по-ясно?

— Не ти ли казах всичко, което искаше да чуеш?

— Не си.

— Тогава ела тук.

— Никълъс! — ахна тя. — Не съм облечена за къпане.

Той я сграбчи и я притегли във ваната, върху себе си.

— Обичам те, обичам те, обичам те, обичам те! Стига ли или искаш още?

— Това ще стигне... за тази вечер. — Реджи обви ръце около врата му. Устните им се срещнаха.

След дълга, сладка целувка той попита:

— Е?

— Какво „Е?“ — подразни го тя.

Той я плесна по дупето.

— О, мисля, че и аз те обичам.

— Мислиш?

— Ами налага ми се, нали, ако искам да продължаваме двамата! Не, недей! — изпищя тя, когато той започна да я гъделичка. — Добре. Обичам те, невъзможни човече! Бях ти хвърлила око, нали? И винаги съм се надявала, че ще отговориш на любовта ми. Сега не си ли доволен, че съм толкова упорита?

— Упорита, но много сладка! — Той я целуна звучно. — Ти беше права, любима. Не си облечена за къпане. Ще оправим ли тая работа?
— Мислех, че така и няма да попиташ.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

След като изпратиха и последния гост, Никълъс и Реджина стояха на вратата и се целуваха. Той въздъхна и рече:

— Най-последно спокойствие...

— Хм, не съвсем — отговори колебливо Реджина, както си играеше с ревера му. — Аз... снощи пратих бележка на моето семейство и ги поканих да ни гостуват днес. Не се ядосвай, Никълъс. Джордж ми каза, че миналата седмица видял Тони и той бил много разтревожен. Зная, че е заради нас.

— Не можа ли просто да им напишеш писмо? — попита той уморено. — И да им съобщиш, че си добре?

— Писмото не е същото, като да видят с очите си колко съм щастлива. Те се тревожат за мен, Никълъс. Искам да знаят, че най-последно всичко е наред.

— Значи ще трябва да изтърпя още един ден. — Той пак въздъхна.

— Не се ли сърдиш?

— Не смея да ти се сърдя, любов моя. — Каза го толкова сериозно, че тя се намръщи объркана. — Защото веднага ми се разсърдваш.

Никълъс ѝ се усмихна, потупа я по гърба и я поведе към стълбата.

— Ела с мен за малко. Ти ми напомни, че и аз имам семейни дела, за които трябва да се погрижа.

Той хвана Мириам точно когато тръгваше за сутрешната си езда, отложена заради заминаването на гостите.

— Искам да ви кажа една дума, мадам. В библиотеката, ако обичате.

Мириам понечи да каже, че е заета, но премисли. Казаното не търпеше възражения. Слязоха по стълбите, без да продумат.

— Надявам се, че няма да се бавим — каза тя, когато той затвори вратата на библиотеката.

— Няма. Седни, Мириам.

Тя се намръщи.

— Винаги си ме наричал само „майко“.

Никълъс наблюдаваше студения блясък в кафявите ѝ очи. Той се явяваше винаги, когато оставаха насаме. Тази жена наистина го мразеше. Нищо не можеше да промени това.

— Представи си — каза той, — за една нощ две сестри си размениха местата. — Лицето ѝ побеля. — Предполагам, че не си имала случай да говориш с Ели тази сутрин, нали?

— Тя ти каза?!

— Нали ми предложи да попитам всяка от жените тук дали не ми е майка? — Той не можа да ѝ спести убождането.

— Не си го направил!

— Не, Мириам, не го направих. Ти отвори раната, а жена ми я излекува. Тя накара Ели да се изповяда. Сега най-после знам всичко и искам да ти кажа, Мириам, че ми е жал за всичко, което си изстрадала и те разбирам напълно.

— Да не си посмял да ме съжالياваш! — извика тя смаяно.

— Както искаш — отговори напрегнато той. Вече не се притесняваше от решението, което бе взел през нощта. — Поканих те тук, за да те информирам, че вече не е желателно да живееш в Силвърли. Намери си къща някъде по-далеч оттук. Ще ти я купя. Баща ми ти остави скромен приход. И аз ще добавя нещо. Не ти дължа нищо повече.

— Опитваш се да ме подкупиш? — изръмжа тя.

— Не, Мириам — каза той, уморен от всичко това. — Ако искаш да кажеш на света, че не си ти тази, която е дала наследника на съпруга си, направи го. Жена ми знае и не се безпокои от това. За мен само това има значение.

— Наистина имаш намерение да го направиш, нали?

— Да.

— Негодник! — каза тя, вбесена. — Мислиш, че всичко е в ръцете ти, нали? Почакай някоя и друга година и твоята скъпоценна жена ще те намрази — точно както аз намразих баща ти.

— Тя не е като теб, Мириам — усмихна се той.

— Винаги съм мразила Силвърли — каза тя троснато. — Живях тук, само за да те държа настрана.

— Зная, Мириам — каза тихо той.

— Няма да остана тук ден повече — върна му тя. — И можеш да бъдеш сигурен, че ще си намеря не къща, а дворец!

Тя излезе от стаята, а Никълъс въздъхна дълбоко, доволен, че е останал сам. Би дал цяло състояние, за да си върне дома и да го освободи от горчивината на Мириам.

След няколко часа по алеята изтрополи карета, в която седеше Мириам, лелята на Никълъс. Пред вратата трима души въздъхнаха едновременно с облекчение и гледаха как каретата се отдалечава. Сетне Елинор влезе в къщата, но Никълъс постоя още малко, прегърнал жена си. Главата ѝ бе положена на гърдите му.

Стояха дълго така, докато откъм края на дългата алея се появиха три коли. Никълъс се стегна, но после се успокои. По дяволите, щом Реджина ги обича, може и да не са чак толкова лоши.

— Ново нашествие — промърмори сухо той.

— Да не си посмял да избягаш, Никълъс Идън! — сгълча го Реджи.

Притискаше се до него и бърбеше възбудено. От първата карета се появиха Джейсън, Дерек и половината от челядта на Едуард. Джейсън първи прегърна сърдечно Никълъс.

— Радвам се, че се осъзна, моето момче. Джеймс каза, че няма търпение да види сина ти. Надявам се, че в бъдеще работата ти няма да те отделя много често от дома.

— Не, сър, няма — отговори учтиво Никълъс, макар че цял се наежи от думите на Джеймс. Проклет лъжец.

Наред бе Дерек, който сграбчи Никълъс в мечешка прегръдка.

— Време беше да ни поканиш, старче!

— Радвам се да те видя, Дерек.

Следваха братовчедите, Едуард и жена му. Всички тръгнаха към къщата, като бърбеха радостно. Но Никълъс зърна Джеймс и Антъни да стоят до една от колите и да го гледат сърдито. Обърна се да влезе в къщата, мърморейки нещо за неканени гости. Реджи го чу и се намръщи на по-младите си вуйчовци.

— Вие двамата! Да не сте посмели! — предупреди ги тя. Нямаше нужда да им обяснява. И те я разбраха. — Обичам го и той ме обича. И ако вие двамата не се сприятелите с него, аз... никога няма да ви

продумам! — Тя последва съпруга си в къщата и остави Антъни и Джеймс навън.

Джеймс погледна брат си и се ухили.

— Мисля, че не се шегува.

— Зная, че не се шегува — отговори Антъни и потупа Джеймс по гърба. — Да вървим тогава и да видим как ще се оправяме с този дръвник.

След няколко минути двамата отделиха Никълъс от другите и го заградиха в гостната, застанали от двете му страни. Никълъс въздъхна смутено. Тези Малъри все така ли щяха да го нападат?

— Да?

— Рийгън иска мир, момче — започна Джеймс. — Ние също го искаме. А ти?

— Зарежи това! Тя се казва Реджи, не Рийгън — отрязва брат си Антъни. — Кога най-после ще...

— Какво не е наред с Реджина? — прекъсна ги Никълъс.

Двамата мъже го погледнаха и се засмяха.

— Нищо друже, съвсем нищичко — отстъпи Антъни. — Ти можеш да си я наричаш както искаш. Само този инат тук все ѝ измисля нови имена.

— Тогава какво е „котенце“, освен твое изобретение? — отвърна Джеймс.

— То си е едно галено име.

— А Рийгън не е ли галено име?

Никълъс остави братята да довършат спора си насаме, взе жена си за ръка и я настани на една софа до себе си.

— Знаеш ли, любов моя, когато се ожених за теб не съм и мислил, че се женя и за братята Малъри.

— Нали не ми се сърдиш, че ги поканих? Просто исках да бъдат част от нашето щастие.

— Зная. Помня и това, че са тук само за днес. Ти каза така. Но с хората от твоята фамилия се свиква, особено с онези двамата. — Той кимна към ъгъла и тя загледа как разгорещено спорят Антъни и Джеймс.

Тя се ухили дяволито.

— Те не мислят и половината от това, което казват. Пък и няма да идват често тук. Вуйчо Джеймс ще отплава другата седмица и няма

да се върне цяла година.

— А Антъни?

— Е, вуйчо Тони ще се отбива от време на време да види как съм, но ти ще го харесаш, обещавам ти. И как можеш да не го харесаш, когато толкова си приличате? Че аз си загубих ума подир теб толкова бързо, защото ти ми напомняше за Тони.

— По дяволите! — изръмжа той.

— О, не се сърди — подразни го тя и преплете пръсти с неговите. — Това не е единствената причина да те обичам. Да ти изброя ли другите?

— Можем ли да избягаме за малко? — попита настойчиво той.

— Мисля, че може да се уреди.

— Тогава ела горе с мен.

— Никълъс! Още е следобед! — изсъска шокирана тя.

— Не мога да чакам повече, любима — прошепна той на ухото ѝ.

Джеймс проследи с поглед двамата, докато се измъкваха от гостната, хванати за ръце. Реджи бе затворила уста с ръка, за да заглуши смеха си.

— Погледни! — вряза се Джеймс в речта на Антъни. — Не ти ли казах, че това е мъжът за нея?

— Не си — отвърна разгорещено Антъни. — Но аз си го знаех поначало, разбира се.

Издание:

Джоана Линдзи. Обичай само веднъж

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1996

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-020-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.